

SERIA
FETELE GALLAGHER

Dacă
ți-aș spune că

TE IUBESC,

ar trebui să

TE OMOR

Ally Carter

LEDA

Capitolul 1

Presupun că o mulțime de adolescente se simt uneori invizibile, de parcă ar dispărea pur și simplu. Ei, asta sunt eu: Cammie Cameleonul. Dar sunt mai norocoasă decât majoritatea pentru că, la școala mea, lucrul ăsta dă bine.

Merg la o școală pentru spioane.

Desigur, teoretic vorbind, Colegiul Gallagher pentru Tineri Excepționale este o școală pentru *genii* — nu pentru spioane — și suntem libere să ne orientăm către orice carieră adecvată educației noastre excepționale. Dar când o școală îți spune asta și, pe de altă parte, te învață lucruri precum codarea avansată și paisprezece limbi diferite, e ca și cum un mare producător de țigări le-ar spune copiilor să nu fumeze; așa că noi, toate Fetele Gallagher, știm când ni se servesc vorbe goale. Până și mama își dă ochii peste cap, dar nu mă corectează când zic *școală pentru spioane*, și ea e directoarea! Desigur, mai e și agent CIA în retragere și a fost ideea ei să scriu asta, primul meu Raport de operațiuni sub acoperire, ca să sintetizez ce s-a întâmplat în semestrul trecut. Ea ne spune mereu că partea cea mai grea a vieții de spion nu e pericolul, ci hârțogăria. În definitiv, când te afli într-un avion, întorcându-te acasă de la Istanbul cu un focos nuclear într-o cutie pentru pălării, ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să scrii un raport despre asta. Așadar, eu de-asta scriu acum: ca să exersez.

Dacă deții un permis de acces la informații, de nivelul patru sau superior, probabil știi totul despre noi, Fetele

Gallagher, de vreme ce suntem pe-aici de mai bine de-o sută de ani (școala, nu eu: eu voi împlini șaisprezece luna viitoare!). Dar dacă n-ai un asemenea permis, atunci probabil crezi că suntem doar un mit urban cu spioane — asemeni jetpack-urilor sau costumelor de invizibilitate — și treci pe lângă zidurile noastre acoperite de iederă, te uiți la somptuosul nostru conac și la terenurile dichisite și presupui, ca toată lumea, că acest colegiu este doar o școală-internat cu ifose pentru moștenitoare plictisite care n-au alt loc unde să meargă.

La drept vorbind, asta nu ne deranjează deloc: este unul dintre motivele pentru care nimeni din orășelul Roseville din Virginia n-a dat vreo importanță lungului șir de limuzine care mi-a adus colegile de clasă în campus, toamna trecută, în septembrie. Eu priveam de la etajul doi, de pe bancheta de lângă fereastră, cum răsar mașinile din frunzișul verde și intră pe porțile înalte de fier forjat. Aleea lungă de opt sute de metri șerpuia printre coline, arătând la fel de nevinovată ca drumul de cărămizi galbene al lui Dorothy, fără să ofere nici cel mai mic indiciu că este dotată cu fascicule laser care citesc amprentele cauciucurilor, senzori care detectează explozibili și o porțiune întreagă care poate să se deschidă și să înghită un camion cu totul. (Dacă vă gândiți că asta e periculos, nu mă provocați să vă povestesc despre heleșteu!)

Mi-am strâns genunchii la piept și m-am uitat prin sticla vălurită a ferestrei. Draperiile de catifea roșie erau trase în jurul micii firide și eram învăluită într-o stranie senzație de pace, știind că, în douăzeci de minute, sălile aveau să fie înțesate, muzica avea să urle, iar eu urma să devin, dintr-un copil singur la părinți, unul cu o sută de surori. Așa că voiam să savurez liniștea, atât cât dura. Apoi, ca să-mi dea dreptate, parcă, o explozie sonoră și mirosul de păr ars au

inundat scările principale, urcând dinspre Sala de Istorie de la etajul întâi, urmate de glasul distinct al profesoarei Buckingham, strigând:

— Fetelor! V-am spus să nu atingeți asta!

Mirosul era tot mai greu și, pesemne, una dintre fetele din clasa a șaptea era încă în flăcări, fiindcă profesoara Buckingham a țipat:

— Nu te mișca. Nu te mișca, îți spun!

Apoi profesoara Buckingham a rostit câteva înjurături în franceză, pe care fetele dintr-a șaptea n-aveau să le înțeleagă timp de încă trei semestre, iar eu mi-am amintit cum, în fiecare an, în timpul turului de orientare pentru noile eleve, una dintre novice se obrăznicea și încerca să facă pe grozava înhățând sabia cu care Gillian Gallagher îl ucisese pe individul care avusese de gând să-l asasineze pe Abraham Lincoln — pe primul individ, mai exact. Cel despre care n-auzi niciodată.

Dar ceea ce nu li se spune novicelor în timpul turului prin campus este că sabia lui Gilly este încărcată cu destulă electricitate cât să... ei, bine, cât să-ți aprindă părul.

Ador pur și simplu începutul anului școlar.

Cred că, pe vremuri, camera noastră a fost un pod. Are niște lucarne nemaipomenite și ferestre cu forme ciudate și o mulțime de cotloane și nișe, unde o fată poate să stea cu spatele lipit de perete și să asculte tropăitul pașilor și salaturile pițigăiate care sunt, probabil, destul de obișnuite în școlile de pretutindeni în prima zi după vacanța de vară (dar care, probabil, nu mai sunt obișnuite atunci când se fac în portugheză și persană). Afară, pe coridor, Kim Lee povestea despre vacanța ei în Singapore, iar Tina Walters declara că „la Cairo a fost super tare, la Johannesburg nu prea”, exact ceea ce-mi spusese mama când m-am plâns că părinții Tinei o duc în Africa peste vară, în timp ce *eu* urma să-mi vizitez bunicii

din partea tatălui la ferma lor din Nebraska — o experiență care, sunt destul de sigură, nu mă va ajuta niciodată să evadez dintr-o unitate inamică de interogare sau să dezamorsez o bombă radioactivă.

— Hei, unde-i Cammie? a întrebat Tina.

Dar eu n-aveam de gând să-mi părăsesc camera până când nu puteam să ies cu o poveste pescărească pe măsura isprăvilor internaționale ale colegelor mele de clasă, dintre care șaptezeci la sută sunt fiicele unor foști sau actuali agenți guvernamentali, ziși și spioni. Până și Courtney Bauer petrecuse o săptămână la Paris, iar părinții ei sunt amândoi optometriști. Așadar, înțelegeți de ce nu ardeam de nerăbdare să recunosc că am petrecut trei luni azvârlită tocmai în mijlocul Americii de Nord, curățând pește.

Tocmai mă hotărâsem, în cele din urmă, să le povestesc episodul în care făcusem experimente cu obiecte de uz casnic care pot fi folosite ca arme și decapitasem, din greșeală, o sperietoare de ciori (cine să știe că niște simple andrele pot provoca asemenea ravagii?), când am auzit bufnitura specifică a unei valize când lovește un perete și un glas dulce, cu accent sudist:

— Oh, Cammie... ieși afară, ieși afară, oriunde-ai fi.

M-am uitat discret pe după colț și am văzut-o pe Liz, care poza în pragul ușii, încercând să arate ca Miss Alabama, dar semănând mai mult cu o scobitoare în pantaloni pescărești și șlapi. O scobitoare foarte roșie.

A zâmbit și m-a întrebat:

— Ți-a fost dor de mine?

Ei, bine, chiar îmi fusese dor de ea, dar îmi era extrem de frică s-o îmbrățișez.

— Ce-ai pățit?

Liz și-a dat ochii peste cap și a zis doar atât:

— Să nu adormi niciodată lângă o piscină în Alabama.

Tonul ei sugera că ar fi trebuit să fie mai deșteaptă de-atât — ceea ce, categoric, era adevărat. Vreau să zic, suntem toate genii, teoretic, și așa mai departe, dar Liz, la vârsta de nouă ani, a avut cea mai mare notă *obținută vreodată* la testele de evaluare din clasa a treia. Guvernul urmărește asemenea lucruri, așa că, în vara de dinaintea clasei a șaptea, părinții ei s-au pomenit cu o vizită din partea unor inși vânjoși în costume negre și, trei luni mai târziu, Liz era o Fată Gallagher, dar nu genul care să omoare pe cineva cu mâinile goale. Dacă o să mă aflu vreodată într-o misiune, o vreau pe Bex alături și pe Liz departe, foarte departe, cu o duzină de calculatoare și o tablă de șah — lucru pe care n-am putut să nu mi-l amintesc când Liz a încercat să-și azvârle valiza pe pat, dar a ratat și a sfârșit prin a dărâma o etajeră, demolându-mi combina stereo și turtind o machetă perfect proporționată a ADN-ului pe care o făcusem din *papier-mâché* în clasa a opta.

— Aoleu! a făcut Liz, ducându-și mâinile la gură.

Desigur, Liz știe să înjure în paisprezece limbi, dar când e pusă în fața unei catastrofe minore, spune *aoleu*.

În clipa aceea, nu mi-a mai păsat cât era de pârlită de soare: trebuia să-mi îmbrățișez prietena.

La șase și jumătate fix, eram în uniforme, cu palmele alunecând pe balustrada netedă de mahon, coborând grațioasa scară în spirală spre holul de la parter. Toată lumea râdea (se pare că povestea mea cu andrelele a fost un mare succes), dar Liz și cu mine ne uitam întruna spre ușa din mijlocul sălii de la parter.

— Poate c-au fost probleme cu avionul! a șoptit Liz. Sau cu vama? Sau... Sunt sigură că doar întârzie.

Eu am clătinat din cap și am continuat să mă uit spre hol de parcă Bex avea să năvălească pe ușă exact în clipa aceea.

Dar ușa a rămas închisă și vocea lui Liz a devenit mai pițigăiată când a întrebat:

— Ai primit vreun semn de la ea? Eu nu. De ce n-avem vești de la ea?

Ei bine, aș fi fost surprinsă dacă am fi avut, sincer vorbind. De îndată ce Bex ne spusese că ambii ei părinți își luau concediu ca să petreacă vara cu ea, am știut că n-o să se omoare cu scrisul. După Liz, concluzia era cu totul alta.

— Dumnezeu, dacă a renunțat? a spus ea, apoi glasul i-a devenit îngrijorat: Sau poate a fost dată *afară*?

— Ce te face să crezi asta?

— Păi..., a spus Liz, poticnindu-se în fața evidenței, Bex a fost întotdeauna cam *rebelă*. Liz a ridicat din umeri și, din păcate, nu puteam s-o contrazic. De ce altceva să întârzie? Fetele Gallagher nu întârzie niciodată! Cammie, tu știi ceva, așa-i? Trebuie să știi *ceva*!

În momente ca ăsta nu e deloc plăcut să fii fata directoarei, pentru că: A) e groaznic de sâcâitor când oamenii cred că eu sunt la curent și, de fapt, nu sunt, și B) lumea presupune întotdeauna că am o relație de colaborare cu personalul, ceea ce chiar nu e adevărat. Sigur, duminica seara iau masa doar cu mama mea și, *uneori*, mă lasă singură în biroul ei preț de cinci secunde, dar atâta tot. În timpul școlii, sunt doar o Fată Gallagher ca oricare alta (cu excepția faptului că sunt fata căreia i se aplică sus-menționatele A și B).

M-am uitat iarăși la ușa de intrare, apoi m-am întors către Liz:

— Pun pariu că doar întârzie, am decretat, rugându-mă ca în timpul cinei să ni se dea un test-fulger (nimic nu-i abate mai repede atenția lui Liz ca un test-fulger).

În timp ce ne apropiam de ușile masive, larg deschise, ale Sălii Mari, unde se presupune că Gilly Gallagher a otrăvit un om la propriul ei bal, mi-am ridicat privirea, fără să

vreau, la panoul electronic pe care scria: „engleză — americană”, cu toate că știam deja că la cina de bun venit vorbeam întotdeauna în limba noastră și cu accentul nostru. Conversațiile de la masă n-aveau să se desfășoare, speram, în „chineză — mandarină” vreme de măcar o săptămână.

Ne-am așezat la masa noastră obișnuită din Sala Mare și, în sfârșit, mă simțeam ca acasă. Eu mă întorsesem, de fapt, de trei săptămâni, dar n-avusesem parte decât de compania novicelor și a personalului. Singurul lucru mai rău decât să fii unica elevă din clasele superioare într-un conac plin de fete de clasa a șaptea este să pierzi vremea în cancelarie, privind cum profesoara de limbi vechi îi pune picături în urechi celui care este autoritatea numărul unu în lume în codarea datelor, în timp ce acesta jură că nu va mai face scufundări cât va trăi. (Pfui, imaginea mentală a domnului Mosckowitz într-un costum de cauciuc! Oribil!)

Întrucât o fată nu poate citi la nesfârșit numere vechi din *Alfabeta astăzi*, îmi petrec de obicei zilele de dinaintea unui semestru cutreierând prin clădire, descoperind încăperi ascunse și culoare secrete, vechi de cel puțin o sută de ani, care n-au avut parte de o curățenie serioasă cam de tot atâta vreme. Am încercat, mai ales, să-mi petrec timpul cu mama, dar ea era extrem de ocupată și cu mințea aiurea. Amințindu-mi asta acum, m-am gândit la absența misterioasă a lui Bex și, dintr-odată, am început să-mi fac griji că poate Liz știuse ea ceva. Apoi Anna Fetterman s-a înghesuit pe bancă lângă Liz și a întrebat:

— Ați văzut? V-ați uitat?

Anna ținea în mână o bucată albastră de hârtie care se dizolvă instantaneu când o bagi în gură. (Chiar dacă *arată* de parcă ar avea gust de vată de zahăr, nu are, credeți-mă!) Nu știu de ce orarele noastre sunt puse mereu pe evapohârtie — poate ca să ne epuizăm rezervele din categoria celor

cu gust rău și să trecem la lucrurile bune, precum înghețata de mentă cu fulgi de ciocolată.

Dar Anna nu se gândea la gustul evapohârtiei când a strigat:

— Avem Operațiuni sub Acoperire!

Părea absolut îngrozită și mi-am amintit că era probabil singura Fată Gallagher pe care Liz o putea bate într-o luptă cu pumnii. M-am uitat la Liz, și până și ea și-a dat ochii peste cap în fața istericalelor Annei. În definitiv, toată lumea știe că abia în clasa a zecea începem să facem ceva cât de cât apropiat de munca de teren propriu-zisă. Este primul nostru contact cu *adevăratul* spionaj, dar Anna părea să uite că, din păcate, cursul în sine era o nimica toată.

— Sunt sigură că ne putem descurca, a liniștit-o Liz, examinând hârtia din mâinile plăpânde ale Annei. Buckingham nu face decât să spună povești de groază despre tot felul de lucruri pe care le-a văzut în Al Doilea Război Mondial și să ne arate diapozitive, ai uitat? De când și-a rupt șoldul e...

— Dar Buckingham a plecat! a exclamat Anna, și *asta* mi-a stârnit interesul.

Sunt sigură că m-am holbat la ea o secundă sau două înainte să spun:

— Profesoara Buckingham e tot aici, Anna, am zis, fără să precizez că îmi petrecusem jumătate din dimineață încercând să-l lămuresc pe Onyx, motanul ei, să coboare de pe raftul de sus al bibliotecii profesorilor. Trebuie să fie doar un zvon de început de an școlar, am adăugat.

Asemenea zvonuri erau mereu cu duiumul: cum că o fată a fost răpită de teroriști sau unul dintre membrii personalului a câștigat o sută de mii de dolari la Roata Norocului. (Deși, dacă mă gândesc acum, asta din urmă a fost adevărat.)

— Nu, a răspuns Anna. Nu înțelegi. Buckingham e într-un fel de semi-pensionare. O să facă orientare și acomodare pentru novice, dar atât. Nu mai predă.

Fără o vorbă, am întors capetele și am numărat scaunele de la masa personalului. Într-adevăr, era un scaun în plus.

— Atunci cine predă Op-Acop? am întrebat.

În clipa aceea, un murmur sonor a străbătut enorma încăpere, în timp ce mama pășea prin ușile din spatele sălii, urmată de toți obișnuiții casei: cei douăzeci de profesori pe care îi urmăream și de la care învățam de trei ani. Douăzeci de profesori. Douăzeci și unu de scaune. Știi că geniul sunt eu, dar faceți voi socoteala.

Ne-am uitat una la alta, Liz, Anna și cu mine, apoi iarăși la masa personalului, trecând cu ochii peste chipuri și încercând să înțelegem ce e cu scaunul în plus.

Un chip *era* nou, dar la asta ne așteptam, fiindcă profesorul Smith se întoarce întotdeauna din vacanța de vară cu o înfățișare complet schimbată. La propriu. Avea nasul mai mare, urechile mai proeminente, iar pe tâmpla stângă îi fusese adăugată o mică aluniță, toate acestea deghizând cea mai căutată față de pe trei continente, după cum susținea el. Se zvonește că e căutat în Orientul Mijlociu de niște contra-bandiști de arme, în Europa de Est de ucigași plătiți din fostul KGB și undeva în Brazilia de o fostă soție foarte supărată. Desigur, toată această experiență îl face un mare profesor de Țările Lumii (Ț.L.), dar lucrul cel mai bun pe care îl aduce profesorul Smith Colegiului Gallagher este faptul că așteptăm cu nerăbdare, în fiecare an, să ghicim ce chip își va însuși pentru a se bucura de vacanța de vară. Încă nu s-a întors ca femeie, dar asta este, probabil, doar o chestiune de timp.

Profesorii s-au așezat, dar *scaunul* a rămas gol, în timp ce mama și-a ocupat locul pe podium, în centrul mesei lungi personalului.

— Fete ale Colegiului Gallagher, cine vine aici? a întrebat ea.

În clipa următoare, toate fetele de la toate mesele (până și novicele) s-au ridicat și au rostit la unison:

— Suntem surorile lui Gillian.

— De ce veniți aici? a întrebat mama.

— Ca să-i învățăm măiestria. Să-i cinstim sabia. Și să-i păstrăm secretele.

— Care e scopul pe care-l slujiți?

— Slujim cauza dreptății și a luminii.

— Cât timp veți lupta?

— Până la sfârșitul zilelor noastre.

Am terminat, iar eu m-am simțit puțin ca un personaj dintr-una din telenovelele bunicii.

Ne-am așezat, dar mama a rămas în picioare.

— Bine ați revenit, elevele noastre, a spus ea, radiind. Va fi un an minunat aici, la Colegiul Gallagher. Noilor noastre membre — a spus ea, întorcându-se către elevele de clasa a șaptea, care păreau să tremure sub privirea ei pătrunzătoare — le urez bun venit. Sunteți pe cale să începeți cel mai provocator an al tinerelor voastre vieți. Fiți convinse că n-ați fi fost puse în fața acestei provocări dacă n-ați fi fost capabile să-i faceți față. Pentru elevele noastre mai vechi, anul acesta va marca multe schimbări. Mama a aruncat o privire către colegii ei și a părut să cugete la ceva înainte de a ni se adresa din nou: Am ajuns într-un moment când...

Dar înainte să apuce să-și termine fraza, ușile s-au dat în lături și nici măcar cei trei ani de instruire la școala de spionaj nu mă pregătiseră pentru ceea ce am văzut.

Înainte de a continua, ar trebui să vă reamintesc, probabil, că FRECVENȚEZ O ȘCOALĂ PENTRU FETE, ceea ce înseamnă *numai fete, tot timpul*, cu câțiva profesori bărbați care au nevoie de picături în urechi sau care fac operații estetice, introduși așa, de siguranță. Dar când ne-am întors, am văzut pășind în mijlocul nostru un bărbat care l-ar fi făcut să tremure până și pe James Bond. Indiana Jones ar fi arătat ca un băiețel alintat pe lângă bărbatul în jachetă de piele, cu

barba nerasă de două zile, care s-a îndreptat spre locul unde se afla mama și apoi — oroarea ororilor — i-a făcut cu ochiul.

— Îmi pare rău c-am întârziat, a spus el și s-a strecurat în scaunul gol.

Prezența lui era atât de insolită, atât de supranaturală, încât nici măcar n-am observat când Bex s-a înghesuit pe bancă între Liz și Anna, iar când am văzut-o, a trebuit să mă uit de două ori ca să mă dumiresc și mi-am amintit că, doar cinci secunde mai devreme, o considerasem dispărută în mișcare.

— Probleme, domnișoarelor? a întrebat ea.

— Unde-ai fost? a vrut Liz să știe.

— Lasă asta, i-a tăiat-o Anna. Cine-i *el*?

Dar Bex era o spioană înnăscută. A ridicat doar o sprâncenă și a spus:

— O să vedeți.

Capitolul 2

Petrecuse șase ore într-un avion privat, dar pielea ei de nuanța cappuccino strălucea și Bex arăta descinsă parcă dintr-o reclamă la Noxzema, așa că mi-a venit pur și simplu să fiu meschină și să subliniez că panoul din hol spunea că trebuie să vorbim engleza cu accent *american* în timpul cinei de bun venit. Dar, fiind singura Fată Gallagher din istorie fără cetățenie americană, Bex era obișnuită să fie o excepție. Mama trecuse peste niște reguli serioase când vechii ei prieteni din serviciile secrete britanice o sunaseră și o întrebaseră dacă fiica lor poate să devină o Fată Gallagher. Admiterea lui Bex fusese prima acțiune controversată a mamei ca directoare (dar *nu* și ultima).

— Așadar, ați avut o vacanță reușită?

Pretutindeni în sală, fetele începeau să mănânce, însă Bex doar a făcut un balon de gumă de mestecat și a zâmbit larg, provocându-ne să-i cerem povestea.

— Bex, dacă știi ceva, trebuie să ne spui, a cerut Liz, chiar dacă era total inutil.

Nimeni n-o poate determina pe Bex să facă *nimic* din ce nu vrea. Oi fi fiind eu cameleonul și Liz urmașa lui Einstein, dar, când vine vorba de îndărătnicie totală, Bex e cea mai bună spioană a tuturor timpurilor!

Mustăcea, și eu știam că plănuise probabil scena încă de când se afla la jumătatea drumului, deasupra Oceanului Atlantic (pe lângă că e îndărătnică, Bex mai e și destul de teatrală). A așteptat până când toți ochii erau asupra ei — păstrând tăcerea până când Liz era gata să explodeze — apoi a luat o chiflă caldă din coșul de pe masă și a spus cu nonșalanță:

— Profesor nou. A rupt pâinea în două și a uns-o încet cu unt. L-am luat cu noi din Londra azi-dimineață. E un vechi amic de-al tatei.

— Numele? a întrebat Liz, deja plănuind, probabil, cum avea ea să se infiltreze în calculatoarele cartierului general al CIA din Langley ca să afle detalii, de îndată ce vom fi libere să ne întoarcem în camerele noastre.

— Solomon, a răspuns Bex, privindu-ne cu atenție. Joe Solomon.

Felul în care vorbea aducea în mod ciudat cu un James Bond în versiune feminină, adolescentă și neagră.

Ne-am întors toate să ne uităm la Joe Solomon. Avea fața nerasă și gesturile agitate ale unui agent proaspăt ieșit dintr-o misiune. În jur, sala s-a umplut de șoapte și chicoteli — combustibil ce avea să pună în mișcare, cu maximă viteză, moara zvonurilor până la miezul nopții — și mi-am amintit că, deși

Dimineața următoare a fost o tortură. O tortură absolută! Și acesta *nu* este un cuvânt pe care-l folosesc cu ușurință, având în vedere ocupația familiei. Așadar, poate ar trebui să reformulez: prima zi de cursuri a fost o *provocare*.

Nu ne-am dus la culcare prea devreme... nici măcar puțin cam târziu... de fapt, nu s-ar zice că ne-am culcat, doar dacă se pune la socoteală, ca premisă pentru un somn bun, faptul că am stat întinsă pe covorul de blană artificială din sala comună, cu toate elevele din clasa a zecea tolănite în jurul meu. Când Liz ne-a trezit la șapte, am hotărât că putem fie să ne dichisim o oră și să sărim peste micul dejun, fie să tragem repede pe noi uniformele și să mâncăm ca niște regine, înainte de ora de Ț.L., de la 8.05, a profesorului Smith.

Î.S. (Înainte de Solomon), vafelele și covrigeii ar fi avut, cu siguranță, câștig de cauză. Dar, în ziua aceea, o mulțime de fete cu stomacul chiorăind, dar fardate la ochi și cu gloss pe buze, îl ascultau la 8.30 pe profesorul Smith vorbind despre revoltele civile din Țările Baltice. M-am uitat la ceas, cel mai inutil gest la Colegiul Gallagher, căci orele încep și se sfârșesc exact la timp, dar trebuia să văd câte secunde mă despart de masa de prânz. (11.705, în caz că sunteți curioși.)

Când ora de Ț.L. s-a terminat, am urcat în goană două șiruri de trepte, până la etajul trei, pentru lecția de Cultură și Asimilare a lui *Madame Dabney*, la care, din nefericire, în acea zi nu se servea și ceaiul. Apoi a venit vremea pentru cea de-a treia pauză.

Gâtul mă durea din cauza poziției ciudate în care dormisem, mă așteptau cel puțin cinci ore de teme pentru acasă și tocmai descoperisem că o femeie nu poate trăi doar cu liciu de buze cu aromă de cireșe. Am scotocit pe fundul genții,

am găsit o foarte dubioasă pastilă de mentă și m-am gândit că, dacă aveam să mor de inaniție, ar trebui măcar să am respirația proaspătă, de dragul oricărei colege de clasă sau oricărui profesor obligat să-mi aplice procedura de resuscitare.

Liz a trebuit să se ducă în biroul domnului Mosckowitz ca să-i lase un eseu suplimentar pe care îl scrisese peste vară (mda, așa e ea!), astfel că eram singură cu Bex când am ajuns la poalele scării principale și am cotit pe micul coridor care era una dintre cele trei căi de acces spre Suburi, sau nivelurile subterane, unde nu ne mai fusese îngăduit să pătrundem până atunci.

Stând în fața oglinzii înalte, încercam din răspuțeri să nu clipim ori să facem ceva care ar putea deruta scannerul optic ce urma să verifice dacă eram, cu adevărat, eleve în clasa a zecea și nu boboace încercând să se furișeze jos, în Suburi, ca să braveze. Am studiat imaginile noastre oglindite și mi-am dat seama că eu, Cameron Morgan, fiica directoarei, care știa mai multe despre școală decât oricare dintre Fetele Gallagher de la Gilly însăși încoace, mă pregăteam să pătrund mai adânc în galeria secretelor Gallagher. Judecând după pielea de găină de pe brațele lui Bex, nu eram singura care se înfiora la acest gând.

O lumină verde a pâlpâit în ochii unui tablou din spațele nostru. Oglinda a glisat într-o parte, dezvăluind un mic ascensor care urma să ne poarte un etaj sub pământ, spre clasa de Operațiuni sub Acoperire și — dacă vreți să priviți lucrurile cu dramatism — spre destinele noastre.

— Cammie, am intrat, a spus Bex încet.

Stăteam calme, verificându-ne (sincronizat) ceasurile și gândind, toate, exact același lucru: ceva e, categoric, diferit.

Conacul Gallagher e făcut din piatră și lemn. Are balustrade sculptate și șemineuri înalte, în fața cărora te poți

cuibări în zilele cu ninsoare, citind totul despre cine l-a ucis pe JFK (povestea *adevărată*), dar, cumva, liftul ne dusesese într-un spațiu care nu aparținea aceluiasi secol, cu atât mai puțin aceleiași clădiri, ca restul edificiului. Pereții erau din sticlă jivrată. Mesele erau din oțel inoxidabil. Dar ciudățenia absolută legată de ora de Operațiuni sub Acoperire era faptul că profesorul nostru nu se afla înăuntru.

Joe Solomon întârzia — întârzia atât de mult încât începea să-mi fie puțin ciudă că nu profitasem de ocazie ca să merg să șterpelesc niște bomboane M&M's de pe biroul mamei, fiindcă, sincer vorbind, un Tic-tac vechi de doi ani nu potolește foamea unei fete în creștere.

Am stat în liniște, în timp ce secundele se scurgeau, dar cred că tăcerea a devenit prea greu de suportat pentru Tina Walters, fiindcă s-a aplecat spre mine peste interval și m-a întrebat:

— Cammie, ce știi despre el?

Ei, bine, *eu* nu știam decât ce-mi spusese Bex, dar mama Tinei scrie o rubrică mondenă într-un important ziar metropolitan, al cărui nume n-am să-l menționez (întrucât asta este acoperirea ei și așa mai departe), așadar nu exista nicio șansă ca Tina să nu încerce să cerceteze această poveste până-n pânzele albe. Curând eram prinsă sub o avalanșă de întrebări precum: „De unde e?” și „Are prietenă?” și „E adevărat că a omorât un ambasador turc cu un șnur?” Nu eram sigură dacă se referea la un șnur de perdea sau la un chilot tanga, dar, în orice caz, nu aveam răspunsul.

— Haide, a spus Tina, am auzit-o pe *Madame Dabney* spunându-i bucătarului-șef Louis că mama ta s-a străduit toată vara să-l convingă să accepte postul. Trebuie să fi auzit ceva!

Astfel, interogatoriul Tinei mi-a folosit, până la urmă, la ceva: am înțeles, în sfârșit, șușotelile la telefon și ușile

încuiate cu care se agitase mama săptămâni în șir. Tocmai începeam să cuget la ce însemna asta, când Joe Solomon a pășit tacticos în clasă. Cu o întârziere de cinci minute.

Avea părul ușor umed, cămașa albă atent călcată și, fie din pricina aerului său fabulos, fie a educației noastre, mi-au trebuit două minute întregi ca să-mi dau seama că vorbea în japoneză.

— Care e capitala Bruneiului?

— Bandar Seri Begawan, am răspuns într-un glas.

— Rădăcina pătrată din 97.969 este...? a întrebat el în limba swahili.

— Trei sute treisprezece, a răspuns Liz în limbajul matematicii fiindcă, așa cum îi place să ne reamintească, matematica *este* limba universală.

— În 1961 a fost asasinat un dictator dominican, a spus Joe Solomon în portugheză. Cum se numea el?

Am răspuns toate la unison:

— Rafael Trujillo.

(O faptă, aș dori să subliniez, care *nu* a fost comisă de o Fată Gallagher, în ciuda zvonurilor contrare.)

Tocmai începeam să intru în ritmul micului nostru joc, când domnul Solomon a zis în arabă:

— Închideți ochii.

Am făcut ce ni s-a cerut.

— Ce culoare au pantofii mei?

De data aceasta a vorbit în engleză și, uluitor, treisprezece Fete Gallagher stăteau acolo în liniște, fără să răspundă.

— Sunt dreptaci sau stângaci? a întrebat el, dar n-a așteptat răspunsul. De când am pășit în această sală, am lăsat amprente în cinci locuri diferite. Numiți-le! ne-a cerut el, dar a fost întâmpinat de tăcere. Deschideți ochii, a continuat el și, când i-am deschis, l-am văzut așezat pe colțul catedrei, cu un picior pe podea și unul atârând lateral. Mda, a zis el.

Petelor, sunteți destul de istețe. Dar sunteți, în același timp, cam toante.

Dacă n-am fi avut certitudinea că, științific, Pământul pur și simplu nu se poate opri în loc, am fi jurat toate că lucrul asta tocmai se întâmplase.

— Bine-ați venit la Operațiuni sub Acoperire. Eu sunt Joe Solomon. N-am mai predat până acum, dar fac treaba asta de optsprezece ani și încă respir, ceea ce înseamnă că știu despre ce vorbesc. Nu va fi ca la celelalte ore ale voastre.

Mi-a chiorăit stomacul, iar Liz, care optase pentru un mic dejun complet și o simplă coadă de cal, a făcut \$\$\$!, de parcă ar fi avut cum să-l opresc.

— Domnișoarelor, am să vă pregătesc pentru ceea ce se întâmplă. Domnul Solomon a făcut o pauză și a arătat în sus: Acolo, afară. Nu e pentru toată lumea, de aceea am să vă fac viața grea. Al naibii de grea. Impresionați-mă și, anul viitor, lifturile acelea s-ar putea să vă ducă un nivel mai jos. Dar dacă am cea mai vagă bănuială că nu sunteți extrem de înzestrate pentru munca de teren, atunci am să vă salvez viața chiar acum și am să vă îndrum spre Operațiuni și Investigații. S-a ridicat, vârându-și mâinile în buzunare: Toată lumea pornește în această profesie căutând aventura, dar mie nu-mi pasă ce fantezii aveți voi, domnișoarelor. Dacă nu puteți să ieșiți din spatele acelor bănci și să-mi arătați altceva decât cunoștințe teoretice, atunci niciuna dintre voi nu va vedea vreodată Subnivelul Doi.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Mick Morrison sorbindu-i fiecare cuvânt, aproape salivând la auzul sunetelor, căci Mick își dorea de ani de zile să facă rău cuiva. Fără să surprindă pe nimeni, mâna ei carnoasă a țâșnit în aer.

— Asta înseamnă că o să ne învățați despre armele de foc, domnule? a strigat ea, de parcă un sergent de instrucție ar fi putut s-o pună să facă flotări.

Însă domnul Solomon doar a dat ocol catedrei.

— În profesia asta, dacă ai nevoie de o armă, atunci probabil e prea târziu ca să-ți mai fie de vreun folos, a spus el, și trupul bine legat al lui Mick a părut să se dezumfle puțin. Dar, partea bună e că s-ar putea să te îngroape cu ea, a continuat domnul Solomon, asta presupunând că apuci să fii înmormântat.

Pielea îmi ardea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, gâtul mi s-a încleștat atât de tare încât abia mai puteam respira când Joe Solomon s-a uitat fix la mine. Apoi, de îndată ce ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, a întors privirea.

— Cei norocoși ajung acasă, chiar dacă între patru scânduri.

Cu toate că nu-mi pomenise numele, simțeam ochii colegelor mele de clasă asupra mea. Știau toate ce se întâmplase cu tata: că a plecat într-o misiune și că nu s-a mai întors acasă. Probabil că nu aveam să aflu niciodată mai mult decât acele două realități simple, dar acele două realități erau tot ce conta. Aici mi se spune Cameleonul — dacă mergi la o școală pentru spioni, aș zice că e o poreclă destul de potrivită. Uneori mă întreb ce m-a făcut să fiu așa, ce mă determină să rămân liniștită și tăcută când Liz trăncănește și Bex, ei, bine, *bexuiește*. Mă pricep, oare, să trec neobservată din cauza genei mele de spion, sau fiindcă am fost întotdeauna timidă? Sau sunt doar fata pe care oamenii preferă să n-o vadă — ca nu cumva să-și dea seama cât de ușor li s-ar putea întâmpla și lor.

Domnul Solomon a mai făcut un pas și colegele mele de clasă au întors, ca la un semn, privirea — toate, în afară de Bex, adică. Ea aluneca, centimetru cu centimetru, spre marginea scaunului ei, gata să mă împiedice să-i scot acei minunați ochi verzi noului nostru profesor sexy, când acesta a spus:

— Să ajungeți bune, domnișoarelor. Sau ajungeți moarte.

O parte din mine voia să alerge direct în biroul mamei, să-i spun ce-a zis profesorul, că vorbea despre tata, sugerând că fusese vina lui — că n-a fost *destul de bun*. Dar am rămas locului, poate din cauza furiei paralizante, dar, mai probabil, din cauză că mă temeam, undeva în adâncul meu, că domnul Solomon avea dreptate și nu voiam ca mama să confirme asta.

În clipa aceea, Anna Fetterman a năvălit pe ușile de sticlă mată și a rămas, gâfâind, în fața clasei.

— Îmi cer scuze, i-a spus ea domnului Solomon, trăgându-și răsuflarea. Scannerele alea idioate nu m-au recunoscut, așa că liftul m-a blocat înăuntru și a trebuit să ascult o predică înregistrată de cinci minute despre furișatul în spațiul interzis și...

Glasul i s-a stins în timp ce-l studia pe profesor, cu expresia lui foarte flegmatică, pe care am considerat-o puțin ipocrită, venind de la un om care întârziase el însuși cinci minute.

— Nu te osteni să te așezi, i-a spus domnul Solomon Annei, când a pornit spre o bancă din fundul clasei. Colegele tale tocmai plecau.

Ne-am uitat toate la ceasurile noastre recent sincronizate, care arătau același lucru: mai aveam patruzeci și cinci de minute din oră. Patruzeci și cinci de minute prețioase și niciodată irosite. După o vreme, care a părut o veșnicie, mâna lui Liz a țâșnit în aer.

— Da? a făcut domnul Solomon, pe tonul unuia care avea lucruri mult mai bune de făcut.

— Avem vreo temă pentru acasă? a întrebat Liz și clasa a trecut instantaneu de la șoc la iritare.

(Să nu pui niciodată întrebarea *asta* într-o sală plină de fete care au centura neagră la karate.)

— Da, a răspuns Solomon, ținând ușa în semnalul universal pentru: „ieși afară”. Căsați ochii.

În timp ce străbăteam coridorul alb și lunecos către ascensorul care mă adusese aici, mi-am auzit colegile de clasă mergând în direcția opusă, către ascensorul cel mai apropiat de camerele noastre. După cele întâmplare, m-am bucurat să le aud pașii îndepărtându-se. N-am fost surprinsă când Bex a venit lângă mine.

— Ești bine? m-a întrebat ea, fiindcă asta e treaba celei mai bune prietene.

— Da, am mințit eu, fiindcă asta fac spioanele.

Liftul ne-a dus până la coridorul îngust de la parter și ușile s-au deschis. Mă gândeam serios să-i fac o vizită mamei (și nu doar pentru M&M's), când am pășit în culoarul întunecat și am auzit o voce țipând:

— Cameron Morgan!

Profesoara Buckingham alerga de-a lungul coridorului și nu-mi puteam imagina ce-ar fi putut s-o facă pe această manierată lady englezoaică să vorbească așa, când, deasupra noastră, o lumină roșie a început să se rotească și o sirenă urlătoare ne-a sfredelit urechile, astfel că abia am auzit strigătele vocii electronice care pulsa în ritmul luminii: COD ROȘU. COD ROȘU. COD ROȘU.

— Cameron Morgan! a răcnit din nou Buckingham, înhățându-ne pe Bex și pe mine de brațe. Mama ta are nevoie de tine. ACUM!

Capitolul 3

Dintr-odată, coridoarele goale au fost invadate de fete și angajați care alergau, în timp ce luminile roșii continuau să pâlpâie.

O etajeră s-a răsucit, trimitând în compartimentul ascuns de după perete insignele și panglicile care comemorau câștigătoarele în luptele anuale corp la corp și în competițiile de spargere a codurilor, și lăsând în loc un șir de premii de la întrecerile de înot și concursurile de dezbateri.

Deasupra noastră, la etajul superior al holului, trei banere aurii cu vișiniu, *Învață-i Măiestria, Cinstește-i Sabia și Păstrează-i Secretele*, s-au rulat miraculos în sus și au fost înlocuite de afișe realizate manual care sprijineau candidatura cuiva pe nume Emily la președinția consiliului elevilor.

Buckingham ne-a tras, pe Bex și pe mine, în susul scării șerpuitoare, în timp ce un cârd de novice alerga în jos, țipând din toți bojocii. Mi-am amintit cum sunaseră sirenele alea prima oară când le-am auzit. Nu era de mirare că fetele se comportau de parcă era sfârșitul lumii. Buckingham a strigat:

— Fetelor! Și astfel le-a potolit. Urmați-o pe *Madame Dabney*, a adăugat ea. Vă va duce la grajduri pentru după-amiaza aceasta. Și, domnișoarelor — s-a răstit ea la două gemene brunete care păreau chiar înnebunite — calm!

După care Buckingham s-a răsucit pe călcâie și a alergat pe scări în sus, către palierul de la etajul întâi, unde domnul Mosckowitz și domnul Smith încercau să împingă o statuie a lui Eleanor Everett (Fata Gallagher care a dezamorsat cândva o bombă cu dinții, în Casa Albă) într-o debara. Am trecut în goană pe lângă Sala de Istorie, unde sabia lui Gillian a alunecat ușor în seiful de sub vitrina sa, asemeni sabiei Excalibur întorcându-se la Doamna Lacului, și a fost înlocuită de bustul unui bărbat cu urechi enorme, care, zice-se, a fost primul director al școlii.

Întreaga școală era într-o stare de haos organizat. Bex și eu mine am schimbat o privire întrebătoare, căci trebuia să fim jos, ajutându-le pe celelalte eleve din clasa a zecea să

verifice parterul, în căutarea oricărui obiect legat de spionaj pe care cineva l-ar fi putut lăsa prin preajmă, dar Buckingham s-a întors și ne-a repezit:

— Fetelor, grăbiți-vă!

Glasul ei nu prea suna ca al bătrânei profesoare blajine pe care o știam, ci mai degrabă ca al unei femei care scosese la iveală, cu o singură mână, o mitralieră nazistă în Ziua Z.

Am auzit un trosnet în spatele nostru, urmat de niște înjurături în poloneză, și am știut că statuia lui Eleanor Everett era, probabil, țândări; dar, în capătul Sălii de Istorie, mama se sprijinea de ușa dublă a biroului ei, aruncându-și un M&M în gură, calmă de parcă ar fi așteptat să mă ia de la antrenamentul de fotbal, comportându-se ca și cum ar fi fost o zi ca oricare alta.

Părul lung și întunecat îi cădea peste umerii costumului ei pantalon negru. Șuvițele bretonului îi atingeau fruntea perfectă pe care jură că o voi avea și eu, de îndată ce hormonii vor înceta războiul cu porii mei.

Uneori chiar mă bucur că trăim nouăzeci la sută din viață în interiorul școlii, căci, ori de câte ori plecăm de aici, sunt nevoită să văd cum bărbații salivează după mama sau (îh!) întrebă dacă suntem surori, ceea ce mă scoate din minți, chiar dacă știu că ar trebui să fiu flatată că s-ar putea gândi cineva și că-i sunt rudă măcar.

Pe scurt, mama e o tipă trăsnet.

— Hei, Cam, Rebecca, a spus ea, după care i s-a adresat lui Buckingham: Mulțumesc că le-ai adus, Patricia. Haideți înăuntru o clipă.

În biroul ei, datorită pereților izolați fonic, hărmălaia din restul școlii a dispărut complet. Lumina se răspândește prin ferestrele plumbuite și scânteia pe lambriurile de mahon și pe rafturile înalte până-n tavan care se răsuceau, chiar în clipa aceea, ascunzând tomuri precum *Otrăvurile de-a lungul*

uremii și *Un ghid pretorian pentru o moarte onorabilă* și înlocuindu-le cu un raft, aflat pe partea opusă, de volume precum *Educarea eșalonului superior* și *Revista lunară a educației particulare*.

Pe biroul ei se afla o fotografie cu noi două în vacanță în Rusia și am privit înmărmurită cum ne îmbrățișam și zâmbeam în ramă, în timp ce, în fundal, Kremlinul era înlocuit de Castelul Cenușăresei de la Disney World.

— Hârtie fotografică holografică, radio-sintetizată, a spus mama, când m-a văzut cu gura căscată. Dr. Fibs a încropit o grămadă în laboratorul lui, peste vară. Vă e foame?

Mama a întins căușul palmei către mine și Bex. Surprinzător, uitasem cu totul de stomacul meu gol, dar am luat o bomboană verde, să-mi aducă noroc. Ceva îmi spunea că o să am nevoie.

— Fetelor, vreau să faceți un tur.

— Dar... suntem în clasa a zecea! a exclamat Bex, de parcă mama ar fi uitat, în chip misterios.

Mama avea gura plină de ciocolată, așa că Buckingham ne-a explicat:

— Junioarele își încep semestrul cu tactica interogării, așa că, în momentul de față, sunt toate sub influența pentotalului de sodiu, iar senioarelor li se pun lentilele de contact pentru vederea nocturnă și efectul de dilatare va mai dura cel puțin două ore. Este un moment extrem de nefericit, dar există un motiv pentru care Codurile Roșii sunt așa. Nu știm când intervin și, ei, bine, unul a intervenit acum.

— Ce ziceți? ne-a întrebat mama, zâmbind. Ne puteți scoate din bucluc?

Ca să te prezinți neinvitat la poarta Colegiului Gallagher pentru Tinere Excepționale trebuie să întrunești trei condiții: să fii perseverent, puternic și total lipsit de alte opțiuni. La

urma urmei, majoritatea potențialelor eleve nu reușesc să treacă de replica „Nu acceptăm cereri de înscriere în momentul de față”, cu care se aleg ori de câte ori sună sau scriu. Trebuie să fi fost refuzat de fiecare liceu privat din țară înainte să bați efectiv tot drumul până la Roseville, cu speranța că o vizită personală ne va face să ne răzgândim. Dar, oricât ai fi de insistent sau de disperat, nu poți trece de porți. Nu, pentru asta e nevoie să fii cu adevărat puternic.

De aceea Bex și cu mine stăteam pe treptele principale, așteptând ca limuzina neagră care aducea familia McHenry (da, acei McHenry, cei de pe coperta *Newsweek* din decembrie trecut) să înainteze pe aleea șerpuitoare. Sunt genul de oameni care nu pot fi ușor refuzați, iar noi învățasem de mult că ascunzătoarea cea mai bună e în văzul tuturor, așa că Bex și cu mine eram acolo, să-i întâmpinăm la Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale. Misiunea noastră: să avem grijă să nu afle niciodată cât de excepționale suntem cu adevărat.

Bărbatul care a ieșit din limuzină purta un sacou gri-căr-bune și o cravată clasică. Femeia arăta ca moștenitoarea unei companii de cosmetice, ceea ce și era — niciun fir de păr, nicio geană nelalocul lor — și m-am întrebat dacă luciul meu de buze cu aromă de cireșe avea s-o impresioneze. Judecând după căutătura ei încruntată, n-a impresionat-o.

— Domnule senator, a spus Bex, întinzându-i bărbatului o mână, cu un accent la fel de american ca o plăcintă cu mere și încântată de șaradă. Bine-ați venit la Colegiul Gallagher. Este o onoare să vă avem astăzi în mijlocul nostru.

Am avut impresia că întreține puțin cam mult măsura, până când senatorul McHenry a zâmbit și a spus, de parcă nu și-ar fi dat seama că Bex nu are drept de vot:

— Mulțumesc. E minunat să mă aflu aici.

— Eu sunt Rebecca, a zis Bex. Ea e Cameron.

Senatorul mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat repede înapoi la Bex, care arăta ca un model desăvârșit al educației de elită.

– Ne face plăcere să vă arătăm dumneavoastră și... (În clipa aceea, Bex și cu mine ne-am dat seama că fiica lor nu-și făcuse apariția.) Fiica dumneavoastră va...

Dar chiar atunci un bocanc militar negru s-a ivit din limuzină.

– Scumpo, a spus senatorul, arătând către grajduri. Vino să vezi. Au cai.

– Oh, *asta* miroase? a remarcat doamna McHenry, cutremurându-se.

(Țin să precizez că școala noastră miroase cum trebuie, dacă, firește, nu cumva simțul mirosului ți-a fost alterat ireparabil după o viață întreagă de adulmecat mostre de parfumuri.)

Dar senatorul i-a aruncat soției sale o privire furioasă și a declarat:

– Macey adoră caii.

– Nu, Macey *urăște* caii, a punctat doamna McHenry, mișcându-și ochii și uitându-se spre Bex și spre mine ca și cum ar fi vrut să-i reamintească senatorului să n-o contrazică în fața servitorilor. A căzut de pe un cal și și-a rupt mâna.

Mă gândeam să întrerup mica demonstrație de fericire conjugală pentru a le spune amândurora că în grajduri nu se află niciun cal, doar fete speriate de clasa a șaptea și o fostă spioană franceză care a inventat un mod de a trimite mesaje codate în brânză, când un glas a zis:

– Mda, se face un lipici grozav din ei.

Ei, bine, n-am informații în acest sens, dar sunt destul de sigură că Macey McHenry nu atinsese un cal în viața ei. Avea picioarele lungi și atletice. Hainele ei, deși punk și rebele, erau, fără doar și poate, exclusiviste, iar diamantul din nas

avea cel puțin un carat și jumătate. Poate că părul ei era negru ca pana corbului și tuns din topor, dar era, în același timp, des și strălucitor și încadra o față desprinsă parcă de pe coperta unei reviste.

M-am uitat suficient la televizor și la filme ca să știu că, dacă o fată ca Macey McHenry nu poate supraviețui într-un liceu, atunci una ca mine ar fi, probabil, mâncată de vie. Și, totuși, ceva o mânase spre porțile noastre, ca spre ultimul ei țărnam de speranță. Sau cel puțin așa considerau părinții ei.

— Suntem... M-am bâlbâit, fiindcă, deși sunt maestră în prepararea otrăvurilor, bună la discursuri în public nu sunt. Suntem cu adevărat fericite că vă aflați aici.

— Atunci de ce ne-ați ținut acolo — doamna McHenry și-a întins gâtul către porțile de fier — mai bine de-un ceas?

— Mă tem că aceasta este procedura standard pentru persoanele care vin fără programare, a răspuns Bex, cu cel mai izbutit glas de studentă de onoare pe care-l putea avea. Securitatea este o preocupare primordială aici, la Colegiul Gallagher. Dacă fiica dumneavoastră ar fi să vină aici, vă puteți aștepta la același grad de protecție.

Dar doamna McHenry avea mâinile în șolduri când s-a răstit:

— Nu știi cine e el? Știi că...

— Ne întorceam la Washington, a intervenit senatorul, întrerupându-și soția. Și n-am putut să rezistăm ispitei de a o aduce pe Macey într-o vizită. Domnul McHenry i-a aruncat consoartei sale o privire care spunea: *asta e ultima noastră șansă, n-o spulbera*, adăugând: Iar sistemul de securitate este cât se poate de impresionant.

Bex a deschis ușile din față și i-a poftit înăuntru, dar eu n-am putut decât să-i privesc trecând și să gândesc: *Domnule senator, nici nu vă trece prin cap.*

***

și cu mine a trebuit să ședem în biroul mamei în timp ce
a rostit alocuțiunea standard despre „istoria” școlii. De
apt, nu e atât de departe de adevăr, doar că e *prescurtată*.
fult.

— Avem absolvente care lucrează în toată lumea, a spus
mama, iar eu am gândit: *Da, ca spioane*. Ne concentrăm asu-
ra limbilor, matematicii, științei și culturii. Acestea sunt lu-
urile de care absolventele noastre ne spun că au avut cea
mai mare nevoie în viață.

Ca spioane!

— Acceptând doar fete, elevele noastre își dezvoltă un
simț al responsabilității care le permite să fie încununate de
succes.

Ca spioane!

Începea să-mi placă micul meu joc, când mama s-a întors
spre Bex și a spus:

— Rebecca, ce-ar fi ca tu și Cammie să-i arătați lui Macey
joala?

Atunci am știut că era momentul să intrăm în rol.

Bex radia, dar eu nu puteam decât să mă gândesc că abia
avusesem parte de o jumătate de curs de operațiuni sub aco-
perire și, totuși, plecam deja într-o misiune! De unde să știu
cum să mă port? Desigur, dacă Macey voia să conjuge verbe
în chineză sau să spargă coduri KGB, eram perfect instruită,
dar misiunea noastră era să ne comportăm firesc și asta e
ceva la care sunt total nepricepută! Din fericire, lui Bex îi
place să joace teatru. Punct.

— Domnule senator, a spus Bex, strângându-i mâna, a
fost o *onoare* să vă cunosc. Și pe dumneavoastră, doamnă.
I-a zâmbit doamnei McHenry, adăugând: Mă bucur nespun
că amândoi...

— Mulțumim, Rebecca, a întrerupt-o mama, pe tonul ei
care spune: *nu exagera*.

Macey s-a ridicat și, unduindu-și ultra-minijupa, a ieșit pe ușă și a intrat în Sala de Istorie fără să arunce măcar o privire spre părinții ei.

Macey se sprijinea de vitrina care în mod normal prezenta istoria măștii de gaze (un echipament pentru care Colegiul Gallagher deține brevetul, mulțumesc frumos) și-și aprindea o țigară, când am ajuns-o din urmă. A tras adânc, în piept, sigură pe sine, apoi a suflat fumul către tavanul care probabil avea o duzină de senzori diferiți, dintre care cel mai banal era cel pentru fum.

— Trebuie s-o stingi, a spus Bex, acționând butonul asigură-te-că-știe-că-ar-fi-nefericită-aici. La Colegiul Gallagher, prețuim sănătatea și siguranța personală.

Macey s-a uitat la Bex de parcă ar fi vorbit în chineză. Mi-a trebuit o clipă de gândire ca să mă asigur că nu era așa.

— Fumatul interzis, am tradus eu, culegând o cutie goală de aluminiu dintr-un coș de gunoi reciclabil din capul scărilor și întinzându-i-o.

A mai tras un fum și apoi s-a uitat la mine de parcă ar fi spus c-o să stingă țigara doar dacă o oblig, ceea ce *puteam*, desigur, dar ea nu trebuia să știe asta.

— Bine, am spus, și m-am întors pe călcâie, îndepărându-mă cu pași mari. Sunt plămâni tăi.

Dar Bex o privea furioasă și, spre deosebire de mine, ea chiar părea capabilă să azvârle pe cineva de la etaj, așa că, trăgând un ultim fum, musafira noastră a aruncat țigara în cutia goală de Diet Coke și m-a urmat în josul scării, în timp ce un val de fete își croia drum în goană pe lângă noi.

— E ora prânzului, am explicat, dându-mi seama că bomboana verde M&M se amestecase în stomacul meu cu Tic-tac-ul, încercând să mă convingă împreună că le-ar plăcea să nu rămână singure. Putem merge să mâncăm, dacă vrei...

– Nu *cred!* a țipat Macey, dându-și ochii peste cap.

Dar eu, toanta, m-am repezit să spun:

– Zău, mâncarea de-aici e grozavă.

Ceea ce nu slujea deloc obiectivului misiunii noastre, căci mâncarea scârboasă e de obicei o sperietoare bună. Dar bucătarul nostru e nemaipomenit. Chiar a lucrat la Casa Albă înainte de incidentul în care au fost implicați Fluffy (Primul Pudel), un agent gastronomic chimic și niște brânză foarte dubioasă. Din fericire, o Fată Gallagher a salvat viața bietului Fluffy, așa că, în semn de recunoștință, bucătarul-șef Louis a venit la noi, aducând cu sine extraordinara lui cremă de zahăr ars.

Voiam să pomenesc de crema de zahăr ars, dar Macey a exclamat:

– *Eu mănânc opt sute de calorii pe zi!*

Bex și cu mine ne-am privit, uluite. Probabil ardeam atâtea calorii într-o singură ședință de P.&I. (Protecție și Intervenție). Macey ne-a studiat sceptică, apoi a adăugat:

– Mâncarea e de domeniul *trecutului*.

Din nefericire, și ultima mea masă era tot de domeniul trecutului.

Am ajuns în hol și am spus:

– Aceasta este Sala Mare.

Mi se părea că asta era potrivit să spun, într-un tur de prezentare a școlii, dar Macey se purta de parcă nici măcar n-aș fi fost acolo, când s-a întors spre Bex (care-i era egală fizic) și a spus:

– Deci, *toată lumea* poartă uniformele alea?

Asta mi s-a părut deosebit de jignitor, având în vedere că făceam parte din comitetul de selecție a uniformelor, dar Bex doar și-a atins fusta ecosez bleumarin și bluza albă asortată, spunând:

– Le purtăm chiar și în timpul orelor de sport.

Bine punctat, am gândit, sesizând oroarea de pe chipul lui Macey, când Bex a pășit spre coridorul estic și a spus:

— Aici avem biblioteca...

Dar Macey înainta spre alt coridor.

— Aici ce este?

Și, pur și simplu, dusă a fost, trecând pe lângă săli de clasă și culoare ascunse. Bex și cu mine alergam să ne ținem după ea, debitând scorneli precum: „Tabloul acesta a fost un dar de la Ducele de Edinburgh” sau „Oh, da, Candelabru Memorial Wizenhouse” sau preferata mea, „Tabla Memorială Washington” (chiar e o tablă drăguță).

Bex era în mijlocul unei povești destul de credibile despre cum o elevă, dacă obține un punctaj perfect la un test, are voie să se uite la televizor o oră întreagă în săptămâna respectivă, când Macey s-a prăbușit pe una dintre banchetele mele preferate de lângă fereastră, a scos un telefon celular și s-a apucat să sune chiar în fața noastră, fără să se scuze măcar. (Nepolíticos!) Dar cea păcălită a fost ea căci, după ce a format numărul, a întins aparatul în fața ei, consternată. Am schimbat o privire cu Bex și pe urmă am încercat să adopt un ton cât se poate de plin de înțelegere, când am spus:

— Da, telefoanele mobile nu funcționează aici.

ADEVĂRAT.

— Suntem prea departe de un turn, a adăugat Bex.

FALS.

De fapt, am avea o recepție celulară grozavă dacă n-ar fi stația monstruoasă de bruiaj care blochează toate transmisiunile dinspre campus în exterior, dar, cu siguranță, nu era cazul ca Macey McHenry și tatăl ei din Capitoliu să știe asta.

— Fără telefoane celulare? s-a mirat Macey, de parcă tocmai i-am fi spus că toate elevele trebuiau să-și radă capetele și să trăiască doar cu pâine și apă. Asta e. N-am ce căuta aici.

După care s-a întors și s-a năpustit către biroul mamei.

Cel puțin, ea *credea* că acela era drumul către biroul mamei. Se apropia de ușile care duc către departamentul de Cercetare și Dezvoltare de la subsol. Eram aproape sigură că Dr. Fibs avea totul pus la punct conform Codului Roșu, dar, în tradiția oamenilor de știință țicniți de pretutindeni, Dr. Fibs avea tendința să fie oarecum, să zicem, predispus la accidente. Ce-i sigur e că, după ce am dat colțul, l-am văzut pe domnul Mosckowitz, care se întâmplă să fie cea mai mare autoritate din lume în codarea datelor, dar care în clipa aceea nu arăta ca un mega-geniu. Nu. Arăta ca alcoolicul școlii. Avea ochii injectați și înlăcrimați, fața palidă, și s-a bâlbâit îngrozitor când a bălmăjit:

— Bună!

Macey s-a holbat la el cu dezgust, ceea ce, de fapt, era un lucru bun, fiindcă astfel n-a observat ceața deasă de fum rozaliu care se strecura de sub ușile dinspre casa scărilor din spatele lui. Profesoara Buckingham îndesa prosoape în crăpături, dar de fiecare dată când se apropia de aburul purpuriu începea să strănute incontrollabil. A lovit prosopul cu piciorul. Dr. Fibs a apărut cu o rolă de bandă adezivă și s-a apucat să încerce să izoleze crăpăturile din jurul ușilor. (Ce ziceți de așa tehnologie de super-spioni?)

Domnul Mosckowitz continua să se legene înainte și înapoi, poate fiindcă fumul purpuriu îi tulburase simțul echilibrului sau poate fiindcă încerca să-i obtureze lui Macey privirea, ceea ce ar fi fost greu, ținând seama că nu cred să aibă mai mult de 1,67 cm. Domnul Mosckowitz a spus:

— Înțeleg că ești o potențială elevă.

Dar chiar în clipa aceea, silueta înaltă și subțire a lui Dr. Fibs s-a prăbușit la pământ. Era ca lemnul și fumul purpuriu devenea tot mai dens.

Am schimbat o privire cu Bex. *Asta NU E BINE deloc!*

Buckingham l-a ridicat pe Dr. Fibs într-un scaun cu rotile și a început să-l împingă de-acolo, dar eu n-aveam habar ce să fac. Bex a luat-o pe Macey de braț:

— Haide, Macey, cunosc o scurtă...

Dar Macey doar și-a smuls brațul din strânsoarea lui Bex și a spus:

— Nu mă atinge, t....

(Da, e adevărat, i s-a adresat lui Bex prin cuvântul cu „t”...)

Vedeți, acum, aici e dezavantajată o fată de toată povestea cu școala particulară. MTV vrea să ne facă să credem că acel cuvânt cu „t” a devenit o vorbă de alint sau un jargon între camarazi, dar eu tot îl consider mai ales insulta preferată a celor incapabili să se exprime. Așadar, Macey fie ne ura, fie ne respecta, dar m-am uitat la Bex și am știut că ea paria pe prima variantă. A făcut un pas înainte, lepădându-și masca de școlăriță fericită și luându-și fața de super-spioană.

Nu e bine DELOC, am gândit din nou, tocmai când o cămașă albă și o pereche de pantaloni kaki mi-au apărut în raza vizuală periferică.

Nu aveam să mă mai întreb niciodată dacă singurul motiv pentru care îl consideram sexy pe domnul Solomon era faptul că noi judecam după sistemul de ierarhizare al școlii de fete: o singură privire spre Macey McHenry m-a convins că, până și dincolo de zidurile Colegiului Gallagher, Joe Solomon arăta formidabil. Și ea nici măcar nu știa că el e spion (ceea ce face întotdeauna un bărbat și mai sexy).

— Bună.

Era exact același lucru pe care-l spusese domnul Moskowitz, dar, *oh!* ERA ALTFEL.

— Bine-ai venit la Colegiul Gallagher. Sper că te gândești să ni te alături, a continuat el, dar sunt aproape sigură că Macey, Bex și cu mine am auzit, toate: *Cred că ești cea mai frumoasă femeie din lume și aș fi onorat dacă ai fi mama copiilor mei.*

(Zău, serios, cred că a spus asta.) Ți place turul școlii? a întrebat el, dar Macey doar a fluturat din gene și a devenit foarte seducătoare, într-un fel care nu se potrivea deloc cu bocancii ei militari.

Poate că de vină era norul de fum purpuriu care plutea înspre mine, dar am avut impresia că sunt pe cale să vomit.

— Ai o clipă? a întrebat domnul Solomon, dar n-a așteptat să răspundă și a adăugat: Aș vrea să-ți arăt ceva de la etajul întâi.

Domnul Solomon a condus-o către o scară circulară de piatră care fusese cândva în capela familiei Gallagher. În timp ce urcam, ferestrele-vitralii se înălțau pe două etaje și colorau lumina care poposea pe cămașa lui albă. Când am ajuns la etajul întâi, domnul Solomon a desfăcut brațele, arătând coridorul cu tavan înalt care era scăldat într-un caleidoscop de culori.

Era, într-un cuvânt, frumos, și, totuși, nu-l observasem cu adevărat până atunci: fuseseră mereu ore la care trebuia să ajung, teme de terminat. Am auzit iarăși îndemnul domnului Solomon — *căsați ochii* — și n-am putut să nu simt că tocmai dădusem primul nostru test de Op-Acop. Și-l căzușem.

Ne-a condus tocmai până la Sala de Istorie, după care s-a întors și a străbătut tacticos drumul înapoi spre acel minunat perete din vitralii. Privindu-l cum se îndepărtează, Macey a murmurat:

— Cine-a fost *ăla*?

Era primul lucru entuziast pe care îl rostise Macey de când s-a strecurat afară din limuzină și poate mult dinainte — poate de când și-a dat seama că tatăl ei și-ar vinde sufletul pentru un vot și că mama ei era cuvântul cu „t”, folosit în contextul lui tradițional.

— E un profesor nou, a răspuns Bex.

— Mda, a luat-o Macey peste picior. Dacă zici tu.

Dar Bex, care nu uitase incidentul cuvântului cu „t”, s-a răsucit și a spus:

— Chiar așa zic.

Macey a întins mâna după pachetul de țigări, dar s-a oprit când privirea lui Bex s-a asprit.

— Să vă explic, a zis Macey, de parcă ne-ar fi făcut o mare favoare. Situația cea mai fericită: toate fetele se dau în vânt după el și nu se pot concentra, ceea ce sunt sigură că e foarte important la Colegiul Gallagher, a spus ea, cu o reverență batjocoritoare. Situația cea mai nefericită: e un caz de comportament neadecvat în căutarea unui loc unde să-și facă de cap.

A trebuit să recunosc că, până aici, Macey „T” avea ceva noimă.

— Singurele persoane care predau în asemenea locuri sunt ciudații și țicniții, a continuat ea. Iar când ai o directoare care arată așa — și a arătat spre mama, în toată splendoarea ei, care stătea de vorbă cu soții McHenry la zece metri de noi — e ușor să-ți dai seama de ce a fost angajat domnul Ochi-Dulci.

— De ce? am întrebat, neînțelegând.

— Tu ești *Fata Gallagher*, a apelat ea din nou la ironie. Dacă nu te prinzi, cine sunt *eu* să-ți spun?

M-am gândit la mama, la frumoasa mea mamă, căreia profesorul meu sexy de Op-Acop îi trăsesese recent cu ochiul, și am avut senzația că mi se strânge stomacul pentru totdeauna.

Capitolul 4

Sunt multe lucruri excelente atunci când trei fete împart o cameră pentru patru. Primul, evident, este spațiul din dulap,

urmat de spațiul de pe etajere, urmat de faptul că aveam un colț întreg al camerei dedicat fotoliilor de puf. Era un aranjament foarte drăguț (dacă veți scuza calamburul), dar nu cred că vreuna dintre noi aprecia cu adevărat ceea ce are, până când doi inși de la departamentul administrativ au bătut la ușa noastră și ne-au întrebat unde voiam celălalt pat.

Trebuie să știți că, pe lângă profesorii și bucătarul nostru, Colegiul Gallagher are un personal destul de numeros, dar nu e genul de loc care oferă posturi vacante la anunțurile de mică publicitate (mă rog, știți voi... cu excepția mesajelor codate). Există două tipuri de oameni care vin aici: eleve care vor să pătrundă în Rețeaua Alfa (CIA, FBI, NSA etc.) și angajați care caută să iasă. Așadar, când doi bărbați cât frigiderele își fac apariția cu drugi lungi de metal și clești reglabili, e foarte probabil ca acelea să fi fost ustensilele lor de ceva vreme — doar că într-un context *foarte diferit*.

Fapt pentru care n-am pus nicio întrebare în seara aceea. Doar am indicat un colț și apoi toate trei ne-am dus glonț la etajul întâi.

— Intrați, fetelor, a strigat mama, de îndată ce am pătruns în Sala de Istorie, cu mult înainte să ne fi putut vedea.

Deși am crescut cu ea, uneori instinctele ei de super-spioană mă sperie. A pășit către ușă:

— Vă așteptam.

Ticluisem un discurs fantastic, trebuie să vă spun, dar, de îndată ce am văzut silueta mamei în cadrul ușii, l-am uitat. Din fericire, Bex n-are niciodată problema asta.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, a spus ea, dar știți cumva de ce departamentul administrativ a adus un pat suplimentar în camera noastră?

Oricine altcineva ar fi pus acea întrebare pe tonul ăla ar fi cunoscut mânia lui Rachel Morgan, dar mama n-a făcut

decât să-și încrucișeze brațele și să imite inflexiunile erudite ale lui Bex.

— Oh, da, Rebecca. Știu.

— Aceasta este o informație pe care ne-o puteți împărtăși, doamnă? Sau sunt date cu acces limitat, furnizate doar în caz de nevoie?

(Dacă avea cineva o nevoie, acelea eram noi. Noi ne pierdeam colțul cu fotolii de puf în afacerea asta!)

Însă mama doar a înaintat un pas și ne-a făcut semn s-o urmăm:

— Hai să facem o plimbare.

Ceva era în neregulă, mi-am dat seama. Trebuia să fie, așa că am pornit după ea, în josul scării mari, zicând:

— Ce? E șantaj? Senatorul știe ceva despre....

— Cameron, a spus mama, încercând să mă întrerupă.

— Face parte din Comitetul Serviciilor Armate? E o chestiune de finanțare, căci am putea începe să percepem taxă de școlarizare, tu...

— Cammie, umblă, mi-a ordonat mama.

M-am supus, dar tot n-am tăcut.

— N-o să reziste. Putem să scăpăm de...

— Cameron Ann Morgan, a zis mama, jucând cartea celui de-al doilea prenume, pe care toate mamele o țin în buzunarul din spate, special pentru asemenea ocazii. Ajunge.

Am înghețat, în timp ce i-a întins lui Bex plicul mare pe care îl ținea în mână.

— Astea sunt notele de la teste ale noii voastre colege de cameră.

OK, recunosc: erau bune. Nu ca ale lui Liz sau așa ceva, dar erau mult mai bune decât ar fi indicat media generală 5,00 a lui Macey McHenry. Am cotit pe un vechi coridor de piatră, unde pașii noștri răsunau în spațiul rece.

— Deci, are note bune la teste, am zis. Deci...

— Nu-ți cer aprobarea pentru deciziile mele, așa-i, Cammie?

Am început să mă simt oarecum rușinată, dar mama își mutase deja atenția înspre Bex:

— Și iau, într-adevăr, decizii controversate, din când în când, nu-i așa, Rebecca? (La asta, ne-am amintit toate cum a venit Bex la noi și până și ea a tăcut.) Și, Liz — mama și-a întors privirea spre Liz: Tu crezi că ar trebui să primim doar tele care provin din familii de spioni?

Și cu asta, basta: ne-a pus la punct.

Mama și-a încrucișat brațele și a spus:

— Macey McHenry va aduce mult necesara diversitate la Colegiul Gallagher. Are legături de familie care vor permite accesul în câteva cercuri foarte închise. Are un intelect sub-utilizat. Și... — mama părea să-și cântărească această ultimă remarcă — ...are o calitate.

Calitate? Da, sigur. Snobismul e calitatea ei. Și elitismul, fascismul și anorexia. Am vrut să-i spun mamei despre cele opt sute de calorii pe zi, despre cuvântul cu „t” sau să subliniez că acele Coduri Roșii erau interviuri false, nu adevărate. Dar apoi m-am uitat la femeia care mă crescuse și care, se evonește, a convins un demnitar rus să se deghizeze în femeie gravidă și să poarte o minge gonflabilă plină cu nitrogen lichid sub fustă, și am știut că eram suficient de dezarmată, chiar și cu Bex și Liz alături.

— Și dacă asta nu vă ajunge...

Mama s-a întors cu fața spre o veche tapiserie de catifea care atârna la mijlocul peretelui lung de piatră. Desigur, o mai văzusem. Dacă o fată era dispusă să stea acolo destul de mult timp, putea urmări arborele genealogic al familiei Gallagher care se ramifica pe tot cuprinsul tapiseriei, pe

parcursul a nouă generații înainte de Gilly și două după. Dar dacă o fată avea ceva mai bun de făcut, putea să-și vâre mâna în spatele tapiseriei, la blazonul familiei Gallagher încastrat în piatră, și să răsucescă mica sabie, apoi să se strecoare prin ușa secretă care se deschide. (Hai să spunem doar că eu sunt genul de fată din cea de-a doua categorie.)

— Ce legătură are asta cu..., am început să spun, dar Liz m-a întrerupt cu un:

— Dumnezeu mare!

Am urmărit degetul subțire al prietenei mele către linia de la baza tapiseriei. Nu știusem că Gilly se măritase. Nu știusem că avusese un copil. Nici nu-mi trecuse prin minte că numele de familie al copilului era McHenry.

Și eu care crezusem, în tot acest timp, că *eu* sunt o moștenitoare a tradiției Gallagher.

— Dacă Macey McHenry vrea să vină aici, a spus mama, îi vom găsi un loc.

S-a întors, dând să plece, dar Liz a strigat după ea:

— Dar, doamnă, cum o să... știți dumneavoastră... recupereze?

Mama a considerat că era o întrebare corectă, căci și-a împreunat mâinile și a răspuns:

— Recunosc că, din punct de vedere școlar, domnișoara McHenry va fi în urma celorlalte eleve din clasa a zecea. Din acest motiv, va face multe dintre cursuri împreună cu elevele noastre mai tinere.

Bex mi-a rânjit, dar nici măcar gândul la picioarele de supermodel ale lui Macey înălțându-se mult deasupra unei clase pline de novice nu putea să schimbe faptul că doi indivizi cu capete rase (pe care era posibil sau nu să se fi pus o recompensă) îi făceau loc, chiar în clipa aceea, în camera noastră. Întrebarea din ochii mamei mele era dacă aveam să-i facem loc lui Macey și în viețile noastre.

M-am uitat la prietenele mele cele mai bune, știind că misiunea noastră, dacă am alege s-o acceptăm, ar fi să ne împrietenim cu Macey McHenry. Fata bună din mine știa că ar trebui măcar să încerce s-o ajute să se acomodeze. Spioana din mine știa că primise o sarcină și, dacă voia să vadă vreodată Subnivelul Doi, ar face bine să zâmbească larg și să spună: „Da, doamnă director.” Fiica din mine știa că, în cazul de față, nu avea de ales.

– Când începe? am întrebat.

– Luni.

În seara acelei duminici, m-am întâlnit cu mama în biroul ei, la niște crochete de cartofi și *nuggets* de pui. Aveam o regulă de fier în privința meselor de cină duminicale: mama trebuia să le prepare singură, ceea ce e drăguț și așa mai departe, dar nu tocmai bine pentru digestia mea. (Tata spunea mereu că lucrul cel mai distrugător la mama e gătitul.)

Direct sub noi, prietenele mele se înfruptau cu cele mai bune mâncăruri pe care le putea oferi un bucătar de cinci stele, dar, în timp ce mama se plimba de colo-colo, într-un vechi hanorac al tatei, arătând ea însăși ca o adolescentă, nu ar fi schimbat locul cu ele nici pentru toată crema de zahăr ars din lume.

La început, când am venit la Colegiul Gallagher, mă simțeam vinovată că-mi pot vedea mama în fiecare zi, pe când colegile mele de clasă erau nevoite să petreacă luni în șir fără părinții lor. În cele din urmă, am încetat să mă mai simt stânjenită în privința asta. În definitiv, mama și cu mine nu petrecem verile împreună. Dar, mai cu seamă, noi nu-l avem pe tata.

– Și, cum merge școala?

Întreba asta întotdeauna, de parcă n-ar fi știut — și poate nu știa. Sau poate, ca orice detectiv bun, voia să audă toate versiunile poveștii înainte de a se decide.

Am muiat o crochetă în niște sos de muștar cu miere și am răspuns:

— Bine.

— Cum e Op-Acop? m-a întrebat mama, dar știam că directoarea din ea e pe undeva prin preajmă și că voia să afle dacă cel mai nou angajat al ei era la înălțime.

— Știe despre tata.

N-am idee de unde a venit propoziția și de ce am rostit-o. Petrecusem șase zile așteptând cu groază sosirea lui Macey McHenry în micul nostru grup, dar mă pomeneam spunând *asta* când, în sfârșit, o aveam singură pe mama? Am studiat-o, dorindu-mi ca domnul Solomon să ne fi predat *Citirea limbajului trupului* în acea săptămână în loc de *Elementele de bază ale supravegherii*.

— Există oameni pe lumea asta, Cam — oameni ca domnul Solomon — care știu ce s-a întâmplat cu el. E *datoria* lor să știe ce s-a întâmplat. Sper că, într-o bună zi, te vei obișnui cu expresia din ochii oamenilor când pun lucrurile cap la cap și încearcă să hotărască dacă e bine să pomenească despre asta. Am dreptate când presupun că domnul Solomon a pomenit?

— Într-un fel.

— Și cum te-ai descurcat?

Nu țipasem și nu zbierasem, așa că i-am spus mamei:

— OK, presupun.

— Bun.

Mi-a netezit părul și m-am întrebat, a mia oară, dacă mama avea două perechi de mâini, una pentru muncă și alta pentru momente ca ăsta. Mi-o imaginam ținându-le într-o servietă și schimbându-le, mătase cu oțel. Dr. Fibs ar fi putut să i le facă — dar nu i le-a făcut.

— Sunt mândră de tine, copilă, a adăugat ea simplu. Cu timpul, îți va fi mai ușor.

Mama e cea mai bună spioană pe care o cunosc, așa că am crezut-o.

A doua zi dimineață, când ne-am trezit, mi-am amintit că era luni. Dar uitasem că era luna *cea Mare*. De aceea am încremenit când, în drum spre micul dejun, am auzit glasul puternic al profesoarei Buckingham răsunând în vestibul:

– Cameron Morgan! Tu, domnișoara Baxter și domnișoara Sutton va trebui să mă urmați, vă rog.

Bex și Liz arătau la fel de nedumerite ca mine, până când Buckingham ne-a explicat:

– Noua voastră colegă de cameră a sosit.

Buckingham era destul de bătrână și eram trei la una, dar, totuși, n-am văzut multe alternative. Am urmat-o pe scări în sus.

Credeam că în birou nu vor fi decât mama și Macey – părinții lui Macey fiind deja în drum spre casă în limuzină, dacă se osteniseră să și vină (ceea ce nu făcuseră) – dar, când Buckingham a dat ușa în lături, i-am văzut pe domnul Holomon și pe Jessica Boden așezați alături pe canapeaua de piele. El părea atât de plictisit încât aproape că îmi stârnea milă, iar Jessica stătea, arzând de nerăbdare, pe marginea canapelei.

Musafira de onoare era așezată în fața biroului mamei, purtând uniforma oficială, dar arătând ca un supermodel. Nici măcar nu s-a întors când am intrat.

– Cum spuneam, Macey, a zis mama, după ce Liz, Bex și cu mine ne-am așezat pe bancheta de la fereastră, în celălalt capăt al camerei, pe când Buckingham stătea în poziție de drepti în fața etajerelor cu cărți. Sper că te vei simți bine aici, la Colegiul Gallagher.

– Hm!

Da, știi că limba moștenitoarelor nu este una dintre cele pe care le cunosc, dar sunt destul de sigură că asta se traduce prin: *Spune-i altcuiva, fiindcă eu am mai auzit toate astea și știi că spui așa numai fiindcă tata ți-a scris un cec imens.* (Dar asta e doar o bănuială.)

— Ei, bine, Macey, a cântat un glas absolut respingător. (Nu sunt sigură de ce o urăsc pe Jessica Boden, dar sunt destul de sigură că are legătură cu faptul că ținuta ei e mult prea perfect verticală, iar eu n-am încredere în cineva care nu știe să stea nonșalant.) Când administratorii au auzit despre acceptarea ta, mama mea...

— Mulțumesc, Jessica.

Cât de mult o iubesc pe mama? Foarte mult. Mama a deschis un dosar gros care se afla pe biroul ei și a spus:

— Macey, văd aici că ai petrecut un semestru la Colegiul Triad.

— Mda, a răspuns Macey.

(Asta, da, fată care știe să fie nonșalantă.)

— Și apoi un an întreg la Wellington House. Două luni la Ingalls. *Oo*, doar o săptămână la Institutul Wilder.

— Vreți să ajungeți undeva? a întrebat Macey, pe un ton tăios precum cuțitul pentru hârtie cu care se jucase absent Joe Solomon pe tot parcursul conversației.

— Ai văzut o mulțime de școli diferite, Macey...

— N-aș zice c-a fost ceva *diferit* la ele, i-a dat ea replica.

Dar imediat ce i-au ieșit cuvintele pe gură, cuțitul de corespondență a pornit spintecând aerul, la nici două palme de părul ei lucios, zburând din mâna domnului Solomon direct către capul lui Buckingham. Totul s-a petrecut extrem de repede, cât ai clipi. Acum vorbea Macey despre cum toate liceele sunt la fel și, în clipa următoare, Patricia Buckingham înhăța un exemplar din *Război și pace* de pe etajera din

apatele ei și îl ținea la câțiva centimetri de față, tocmai în clipa când cuțitul străpungea coperta de piele.

Multă vreme, singurul sunet care s-a auzit a fost zbârnăitul subtil al cuțitului de corespondență înfipt în carte, bâzâind ca un diapazon în căutarea unui do central. Apoi mama s-a sprijinit de birou și a spus:

— Cred că vei descoperi că predăm unele lucruri pe care celelalte școli ale tale nu ți le-au oferit.

— Ce..., s-a bâlbâit Macey. Ce... Ce... Sunteți nebuni?

Atunci a luat mama de la capăt istoria școlii — versiunea *neprescurtată* — începând cu Gilly și apoi punctând aspecte precum faptul că Fetele Gallagher, făcându-și una altela manichiura, au fost cele care au descoperit toată povestea cu amprentele care nu sunt niciodată două la fel, și câteva dintre realizările noastre mult mai profitabile. (Știți, banda adezivă nu s-a inventat singură.)

Când mama a terminat, Bex a spus:

— Bine-ai venit la școala pentru spioane, cu propriul ei accent, în loc de rostirea tărăgănată, geografic neutră, care era tot ce auzise Macey până atunci, și mi-am dat seama că era pe cale să sufere de o serioasă supraîncărcare informațională, fapt care, desigur, n-a fost ușurat de Jessica.

— Macey, știu că o să-ți fie greu să te acomodezi, dar de aceea mama — ea e Administrator Gallagher — m-a încurajat să te ajut să treci mai ușor prin...

— Mulțumesc, Jessica, a spus mama, întrerupând-o din nou. Poate că pot să te fac să înțelegi lucrurile puțin mai bine.

Mama a vârât mâna în buzunar și a scos ceva ce arăta ca o pudrieră obișnuită. A ridicat capacul și a atins cu degetul arătător oglinda dinăuntru. Am văzut mica lumină scânzându-i amprenta și, când a închis cutia cu un pocnet, lumea din jurul lui Macey McHenry s-a schimbat, în timp ce tot procesul Codului Roșu s-a derulat înapoi. Etajerele fuseseră

întoarce invers timp de-o săptămână, dar acum se răsuceau, arătându-și adevărata față. Disney World a dispărut din fotografia de pe biroul mamei, iar Liz a izbucnit în portugheză, cât să spună:

— *Sera que ela vai vomitar?*

Dar eu am fost nevoită să clatin din cap drept răspuns, căci, sincer, nu știam dacă Macey avea sau nu să vomite.

Când totul a încetat să se învârtă (literalmente), Macey era înconjurată de mai mult de o sută de ani de secrete, dar nu s-a oprit să perceapă tot ce o înconjura, ci a țipat:

— Sunteți psihopați!

După care s-a repezit spre ușă. Din nefericire, Joe Solomon a fost cu un pas înaintea ei.

— Dă-te la o parte! s-a răstit Macey.

— Regret, a spus el impasibil. Nu cred că directoarea a terminat deocamdată.

— Macey, s-a auzit glasul mamei calm și foarte rațional. Știu că toate astea trebuie să fie un șoc pentru tine. Dar suntem realmente doar o școală pentru tinere excepționale. Cursurile noastre sunt grele. Programa noastră, unică. Dar poți folosi ceea ce înveți aici oriunde în lume. În ce fel consideri potrivit.

Ochii mamei s-au îngustat. Glasul i s-a asprit când a adăugat:

— Dacă rămâi.

Când a pășit înainte, am știut că nu mai vorbea ca un administrator; vorbea ca o mamă.

— Dacă vrei să pleci, Macey, putem să te facem să uiți că asta s-a întâmplat măcar. Mâine, când te vei trezi, va fi doar un vis pe care nu ți-l amintești și vei avea încă o experiență școlară jalnică la dosar. Dar, indiferent de decizia ta, trebuie să înțelegi un singur lucru.

Mama se apropia și Macey a izbucnit:

– Ce?

– Nu va ști *nimeni, niciodată*, ce-ai văzut sau ai auzit as-
tăzi aici.

Macey continua să-i arunce priviri tăioase, dar mama
n-avea la îndemână un exemplar din *Război și pace*, ca s-o
contracarez, așa că a apelat la a doua opțiune:

– Cu atât mai puțin părinții tăi, a adăugat ea.

Și tocmai când mă gândeam că n-am s-o văd niciodată
pe Macey McHenry zâmbind...

Capitolul 5

În cea de-a treia săptămână de școală, rucsacul meu era
deja mai greu decât mine (ei, bine, poate nu decât mine, dar
probabil decât Liz), aveam un munte de teme și panoul de
deasupra Sălii Mari anunța că am face bine toate să ne scoa-
tem de la naftalină franceza dacă avem de gând să trăncă-
nim la masa de prânz. Plus, aveam de muncit aproape cu
normă întreagă ca să separ zvonurile de adevăruri. (Nu-i
nicio surpriză despre cine erau toate zvonurile.)

Macey McHenry fusese dată afară de la ultima ei școală
fiindcă era însărcinată cu copilul directorului. ZVON. La
prima ei oră de P.&I., Macey a lovit cu piciorul o elevă de
clasa a șaptea atât de tare încât aceasta a rămas leșinată timp
de o oră. ADEVĂR. (Și, de asemenea, motivul pentru care
Macey face acum P.&I. cu elevele dintr-a opta.) Macey i-a
spus unei eleve de clasa a șaptea că ochelarii îi fac fața grasă,
uneia din ultimul an că părul ei arată ca o perucă (ceea ce și
este, grație unui foarte nefericit incident cu plutoniu), iar pro-
fesoarei Buckingham că ar trebui să încerce să poarte corset.
ADEVĂR. ADEVĂR. ADEVĂR.

În timp ce treceam între salonul de ceai al lui *Madame Dabney* și ascensorul spre Subnivelul Unu, Tina Walters mi-a spus, cam a zecea oară:

— Cammie, nici măcar nu trebuie să furi dosarul... Doar să arunci o...

— Tina! am izbucnit, apoi am șoptit, pentru că un coridor plin de viitoare spioane nu e cel mai nimerit loc pentru o conversație secretă: N-am să fur dosarul permanent al lui Macey doar ca să văd dacă într-adevăr a dat foc sălii de sport la ultima ei școală.

— Îl împrumuți, mi-a reamintit Tina. Împrumuți dosarul permanent. Doar o privire.

— Nu! am repetat, chiar când coteam pe culoarul mic și întunecat. Am văzut-o pe Liz stând acolo și holbându-se în oglinda care ascundea ascensorul, de parcă nu și-ar fi recunoscut propria imagine. Ce-i cu..., am dat să spun, apoi am văzut bilețelul de hârtie galbenă. Ce? E defect sau...

Iar apoi am *citit* bilețelul de hârtie galbenă:

CLASA A X-A. ORA DE O.A. CONTRAMANDATĂ.

ÎNTÂLNIRE AFARĂ DISEARĂ. 7:00.

NU VĂ PUNEȚI UNIFORMELE!

— SOLOMON

Imaginea oglindită a lui Bex a apărut lângă mine și ochii ni s-au întâlnit. Am început să desprind bilețelul de pe oglindă, ca să-l păstrez ca pe o piesă din istoria Colegiului Gallagher, căci două lucruri erau ieșite din comun în legătură cu el. În primul rând, nici măcar nu mai *auzisem* despre contramandarea unei ore, darămite să asist eu înșămi la așa ceva. În al doilea rând, Joe Solomon tocmai invitase paisprezece fete să participe la ceea ce echivala cu o plimbare sub clar de lună.

Lucrurile începeau să devină interesante.

Am mai văzut-o pe Liz agitându-se din cauza unor sarcini polare, dar, în ziua aceea, la prânz, era albă ca sarea din soarelui pe când parcurgea fiecare rând minuscul, perfect trasat, al notițelor ei la Op-Acop, oprindu-se din când în când pentru a strânge din ochi, de parcă ar fi încercat să citească răspunsurile în vârful capului.

(Poate că așa și făcea. Cu capul lui Liz, *orice* e posibil.)

— *Liz, est-ce qu'il y a une épreuve d'Op-Acop dont je ne connais pas?*¹ am întrebat, gândindu-mă că, dacă dădeam test la Op-Acop și eu nu știam, cineva chiar ar trebui să mă informeze.

Dar Liz a avut impresia că încerc să fac glume.

— *Tu ne la considéras pas sérieuse?*² aproape a țipat. *Tu sais qu'est-ce qui se passe ce soir!*³

Bineînțeles c-o luam în serios, dar Liz n-avea de gând să mă creadă, așa că am abandonat obligația noastră de-a vorbi în franceză și am șoptit:

— Nu, Liz, nu știi ce-o să se întâmple diseară.

— *Exactement!* a strigat ea, aplecându-se spre mine. Orice din cărțile astea ar putea fi *acolo, afară!* a spus ea, de parcă am fi mers într-o adevărată zonă de război, nu în propria noastră curte. Sau ar putea să fie ceva — a continuat ea, privind împrejur și apoi apropiindu-se și mai mult — care *nu se află în cărți?*

M-am gândit serios că era posibil să vomite, mai ales când Bex s-a aplecat și a spus (fiindcă văzuse asta cândva într-un episod din *Alias*):

¹ Liz, este vreun test de Op-Acop despre care nu știu eu? (în lb. franc. în orig.) (n. trad.).

² Tu n-o iei în serios? (în lb. franc. în orig.) (n. trad.).

³ Știi ce se întâmplă diseară! (în lb. franc. în orig.) (n. trad.).

— Pariez c-o să spargem un cartel de droguri care operează în fața unui club de noapte.

Liz a înghițit în sec și încheieturile degetelor i s-au albit când a strâns în mână un jeton.

— N-o să fie nimic de felul ăsta, Liz, am șoptit.

Dar deja toată clasa a zecea se holba la noi.

— De ce? a întrebat repede Tina. Ce știi? Ți-a spus mama ta ceva?

— Nu! am răspuns, dorindu-mi să nu-mi fi provocat prietenele. Nu știu nimic.

— Așadar, Solomon nu i-a cerut mamei tale două elicoptere, trei arme cu electroșocuri și o duzină de pașapoarte braziliene?

Dar înainte să apuc să răspund la întrebarea ridicolă a Tinei, ușile principale s-au deschis și a intrat clasa a șaptea, spunând întruna *bonjour* — salutul fiind una dintre puținele expresii pe care le cunoșteau — iar elevele din clasa a zecea au uitat de mine și și-au reluat ocupația pe care o aveau de o săptămână: s-o studieze pe Macey McHenry.

Era prima persoană care combinase vreodată lacul negru de unghii cu o bluză albă cu guler gen Peter Pan (informația nu e verificată sau așa ceva, e doar o bănuială), iar inelul cu diamant prins într-o nară arăta ca un coș în valoare de douăzeci de mii de dolari crescut pe nasul ei, dar pentru un străin, Macey McHenry ar fi putut părea una dintre noi. A străbătut Sala Mare de parcă ar fi fost pe moșia ei (ca de obicei), a ales o salată verde fără niciun sos (ca de obicei) și s-a îndreptat spre masa noastră. Apoi s-a trântit lângă Bex și a spus:

— Prichindelele mă plictisesc.

Ceea ce era *cu totul* neobișnuit.

Până atunci, o auzisem pe Macey spunând mai ales lucruri precum: „Îmi stai în lumină” și „Dacă o să-ți faci operație estetică, s-ar putea să vrei să încerci doctorul mamei

din Palm Springs.” (Inutil să precizez, domnul Smith nu și-a notat numărul.) Dar iat-o acum stând cu noi, vorbind cu noi. Comportându-se ca una de-a noastră!

Liz a spus:

— *Je me demande pourquoi elle a décidé de parler à nous aujourd'hui. Comme c'est bizarre!*¹

Dar nu știam nici eu de ce era Macey atât de vorbăreață. Înainte de-a apuca să răspund, Macey s-a întors spre Liz și s-a răstit:

— Nici cu tine n-am chef să vorbesc, ciudato!

Tocmai începeam să rumeg faptul că până și moștenișoarele companiilor de cosmetice, date afară de la o grămadă de școli private, știu binișor franceza, când Macey s-a aplecat spre Liz, care s-a tras în spate.

— Spune-mi, a zis Macey, în cea mai proastă imitație a unui accent sudist pe care am auzit-o vreodată, cum poate o persoană care se presupune că e atât de deșteaptă să vorbească atât de prosteste?

Fața palidă a lui Liz s-a înroșit instantaneu și în colțurile ochilor i-au apărut lacrimi. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, Bex a sărit din scaun, i-a imobilizat lui Macey brațul drept la spate, cu o singură mână, înhățând cu cealaltă cerceul de nas cu diamant, atât de repede încât am spus iute o rugăciune de mulțumire că britanicii sunt de partea noastră (ei, bine, presupunând că nu ne vom întoarce niciodată la Războiul de Independență).

— Știi că ești cu trei ani în urmă, dar lasă-mă să-ți dau o lecție foarte rapidă și importantă, a spus Bex în engleză (probabil fiindcă e mai greu să faci pe fiorosul în franceză).

Dar se întâmpla un lucru extrem de ciudat: Macey zâmbea, aproape râdea, iar Bex era complet dezorientată.

¹ Mă întreb de ce s-a hotărât să vorbească astăzi cu noi. Ce bizar! (în lb. franc. în orig) (n. trad.).

Restul sălii se cufunda încet în tăcere, de parcă cineva undeva, ar fi dat sonorul încet. În momentul când profesorii au încetat să vorbească, Bex încă o ținea imobilizată pe Macey, eu mă aplecasem peste masă ca s-o imobilizez pe Bex, iar Liz strângea în mână jetonul pe care erau enumerate primele cinci locuri din Sankt Petersburg unde ar trebui să cauți explozibili de vânzare pe piața neagră.

— Rebecca, a rostit un glas de bărbat.

Mi-am întors privirea de la zâmbetul superior, cu buzele strânse, care se întindea pe fața lui Macey și l-am văzut pe Joe Solomon stând în spatele meu și vorbindu-i peste masă lui Bex, care lăsa, încet, sângele să se strecoare înapoi în brațul lui Macey.

— Înțeleg că ai putea să ai necazuri pentru asta, a spus el. Este adevărat. Fetele Gallagher nu se bat pe coridoare. Nu ne plesnim și nu ne îmbrâncim. Dar, mai cu seamă, nu folosim abilitățile breslei noastre împotriva altor surori. Niciodată. Faptul că Bex n-a fost imediat atacată din zece direcții dovedește cât de unanim disprețuită și privită ca o intrusă era Macey. Dar domnul Solomon era și el un intrus. Poate că de aceea a spus:

— Dacă ești dornică să te faci remarcată, tu și prietenele tale puteți să vă afirmați diseară. S-a uitat la Liz și la mine și a adăugat: Succes.

Dar nu era o urare însuflețită, prin care ne dorea noroc. Era o urare prin care spunea: *fiți-cu-băgare-de-seamă-sau-o-să-vă-ncercați-norocul-cu-mine.*

Liz a revenit la jetoanele ei, dar Bex și cu mine ne-am holbat una la alta peste masă, în timp ce fețele noastre au trecut de la teroare absolută la exaltare necontrolată. Pentru niște Fete Gallagher, să conducă o misiune nu e o pedeapsă: e di-tamai decorația de aur!

Doar o urmă de spaimă mi-a mai stăruit undeva în minte, dându-mi seama că eram pe cale să ne jucăm cu

muniție adevărată — poate în ambele sensuri, propriu și figurat, ale cuvântului.

Macey a revenit la salata ei, în timp ce domnul Solomon a adăugat:

— *Et n'oubliez pas, mesdemoiselles, ce soir vous êtes des civiles — ressemblez-y.*¹

Oh, da, tocmai ce-mi lipsea: un sfat vestimentar de la Joe Solomon însuși. Sala Mare a revenit la normal, dar mă îndoiesc că vreuna dintre elevele de clasa a zecea, cu excepția lui Macey, a mai înghițit ceva. De parcă n-am fi știut asta și înainte, Joe Solomon tocmai ne amintise că în curând urma să ne aventurăm dincolo de zidurile noastre confortabile, operând pe cont propriu, pentru prima oară în viața noastră de super-spioane.

Patru ani lungi de antrenament ne conduseseră aici, iar eu, una, n-aveam cu ce să mă îmbrac.

Nu știu sigur cum s-a întâmplat, dar, la un moment dat, între ora unu după-masă și ora șase patruzeci și cinci, clasa a zecea de la Colegiul Gallagher pentru Tinere Excepționale s-a metamorfozat dintr-un grup de ucenice-spioane într-o gașcă de adolescente. Era destul de înfricoșător.

Liz și-a petrecut după-masa devenind versiunea din manual a felului în care ar trebui să arate un agent sub acoperire, copiind totul, de la poșeta de lac până la tocă. (Era un manual destul de vechi.) Apoi, coridorul a început să reverbereze de țipete îngrozitoare de: „Mi-ai văzut cizmele negre?” și „Are cineva spray fixativ?”

Începeam să-mi fac griji serioase pentru soarta siguranței naționale. În camera noastră, Bex arăta grozav (ca de obicei), Liz arăta ridicol (dar încercă să-i spui asta!), iar Macey se uita într-un număr vechi din *Cosmopolitan*, de parcă ar fi

¹ Și nu uitați, domnișoarelor, în seara asta sunteți civili — așa să vi arătați (în lb. fr. în orig.) (n. trad.).

fost o problemă de viață și de moarte să stabilească dacă veștele e ultimul răcnet al modei.

Eu nu puteam decât să stau pe patul meu, în blugii mei vechi și un maiou negru croșetat pe care l-a purtat cândva mama când a coborât cu parașuta pe acoperișul Ambasadei Iraniene, și să privesc pe ceas cum trece timpul.

Dar apoi Tina a năvălit în camera noastră.

— Care? a întrebat ea, ținând în fața ei o pereche de pantaloni de piele și o fustă scurtă.

Eram gata să spun „nicicare”, când Eva Alvarez a intrat în goană.

— Merg astea? Nu știi dacă astea merg!

Eva a ridicat o pereche de cizme cu tocuri înalte, de mână dureau picioarele doar *privindu-le*.

— Mmm, Eva, poți fugi în astea? am întrebat.

Dar înainte ca Eva să poată răspunde, am auzit pe cineva spunând:

— Sunt în mare vogă la Milano.

Am privit împrejur. Am numărat capetele. Apoi m-am luminat cine vorbea. Macey s-a uitat la noi pe deasupra revistei sale și a adăugat:

— Dacă vrei să știi.

În câteva minute, jumătate din clasa a zecea era în mica noastră cameră, iar Macey îi spunea Tinei:

— Știi, conturul de buze se dă *pe buze*.

Și Tina chiar o asculta! Vreau să zic, e vorba despre aceeași Tina care a stârnit de capul ei zvonul cum că Macey ar fi fiica nelegitimă a domnului Smith. N-avusesem habar că era de-ajuns o urgență legată de modă ca să treacă de partea dușmanului!

Courtney împrumuta cercei, Anna proba jachete, iar eu nu eram sigură dacă aveam să mă mai simt vreodată în siguranță pășind pe un teritoriu inamic alături de vreuna dintre ele.

— Știi, Eva, ceea ce merge în Milano s-ar putea să bată la ochi în Roseville, am încercat eu, dar nu m-a luat în seamă. Între fetelor, ca să te ascunzi în văzul tuturor trebuie să ai o înfățișare obișnuită, am spus, dar Kim Lee se zvârcolea să iasă dintr-o bluză fără mâneci și a fost cât pe ce să-mi doboare capul de pe umeri, dând din mâini. Știți, chiar nu cred că ne ducem la bal! am strigat și Anna a pus superba rochie de gală a lui Macey înapoi în dulap.

Eu sunt cameleonul! îmi venea să strig. *Eu sunt purtătoarea de tradiție a Operațiunilor sub Acoperire!* Mă pregătisem pentru seara asta toată viața, făcând antrenamente cu tata, cerându-i mamei să-mi spună povești, devenind fata pe care nu vede nimeni. Dar acum alunecam tot mai adânc în umbră, până când m-am pomenit în mijlocul propriei mele camere, privindu-mi cele mai apropiate prietene cum roiesc în jurul fantasticei noastre nou-venite, în timp ce eu eram complet invizibilă.

— Dă jos cerceii, a spus Macey, arătând spre Eva. Vără-ți înăuntru cămașa, i-a spus Annei, după care s-a întors spre Courtney Bauer și a zis: Cu ce ți-ai *omorât* părul?

(Într-adevăr, Courtney are tendința să-și dea uneori cu prea mult gel.)

Bex ședea pe patul ei, cu Liz, și amândouă păreau la fel de uluite ca mine.

— Hei! am strigat din nou, în zadar.

Așa că am recurs la calitățile mele de super-spioană și, câteva secunde mai târziu, fluieram destul de tare ca să chem circada acasă (la propriu, de aceea m-a învățat bunicul Morgan cum se face).

Colegele mele i-au întors, în sfârșit, spatele lui Macey și eu am spus:

— E timpul.

Camera se cufundase în tăcere, dar apoi s-a așternut o liniște mai îndelungată, mai profundă. Isprăvisem cu joacă de-a ferchezuitul, și toată lumea știa asta.

— Bună, domnișoarelor.

Cuvintele erau cele potrivite, dar glasul care venea spre noi prin întuneric era nepotrivit în atâtea privințe încât mi se imposibil să descriu asta aici. Zău, ar fi o cruzime față de toți copacii care ar trebui sacrificați ca eu să explic cum e să te aștepți la Joe Solomon și să te alegi cu domnul Mosckowitz.

— Arătați toate foarte... Se holba la noi, cu gura căscată, de parcă n-ar mai fi văzut în viața lui un sutien cu burete sau un contur de ochi. ... bine, a spus el, în cele din urmă, după care și-a împreunat palmele, ca să-și oprească tremurul nervos, bănuiesc. Dar vocea tot nu și-a putut-o liniști, când a adăugat: Ei, bine, o seară foarte mare. Foarte mare. Pentru... — a ezitat — ... noi toți.

Domnul Mosckowitz și-a împins ochelarii la baza nasului și a privit atent dincolo de aleea luminată a conacului. Nici măcar eu nu știam exact ce se afla în acel abis întunecat. Sigur, sunt păduri și piste de alergare și un teren de lacrosse care e disponibil în timpul Codurilor Roșii (și mai e folosit și pe post de imens hangar subteran pentru elicoptere), dar toată lumea știe că Pădurea Gallagher este un câmp minat — poate la propriu — și am început să tremur în pantofii mei fără toc.

Dacă sunt lunetiști? Sau câini de atac... sau... Dar înainte să-mi pot termina gândul, am auzit scârțâit de pietriș și scrâșnet de cauciucuri și m-am întors, ca să văd un camion al Curierului Rapid vâjâind înspre noi. *Ho, care-i livrarea urgentă?* m-am întrebat. Dar mi-am dat seama că livrarea suntem noi, când portiera șoferului s-a dat în lături și domnul Solomon a sărit afară, strigând:

— Treceți înăuntru!

Brusc, mintea mi-a zburat la una dintre fișele lui Liz: **REGULA NR. 1 A OPERAȚIUNILOR SUB ACOPERIRE: NU ÎNTRU!**

Domnul Mosckowitz a deschis ușile pentru încărcarea mărfii și am intrat, imaginându-mi că acel camion era asemenea profesorilor noștri: dusese o viață fascinantă și periculoasă înainte să se retragă și să vină la noi. Dar n-am văzut niciun perete de monitoare și căști — nimic din bazaconiile pe care le au camioanele în filme — doar lăzi peste lăzi cu pachete. În momentul acela, camionul a devenit chiar mai interesant, căci sunt aproape sigură că domnul Solomon îl furase!

— Regula numărul unu, ne-a prevenit el, în timp ce ne instalam înăuntru: Nu atingeți niciunul dintre pachete.

Apoi domnul Solomon s-a strecurat înăuntru după noi, luându-l afară pe domnul Mosckowitz, care se uita la el ca un asistent de joc căruia tocmai i s-a cerut să țină casca mijlocului ofensiv.

— Harvey? a zis domnul Solomon, nerăbdător, dar încă destul de blând ca să pară un tip de treabă. Se scurge timpul. I-a aruncat domnului Mosckowitz cheile.

Asta a părut să-l trezească.

— Oh! Da. Sigur. O să vă văd — și a arătat către tot grupul nostru — acolo.

— Nu, n-o să ne vezi, a spus domnul Solomon. Asta-i ideea.

Puteți să spuneți că sunt ținută, dar nu așa mi-am imaginat mereu prima întâlnire pe întuneric cu un tip care arată ca Joe Solomon. (Și sunt aproape sigură că vorbesc în numele întregii clase a zecea în privința asta.)

— Agenților infiltrați li se dau povești false, ne-a bombardat el prin beznă. Aceste povești, inclusiv numele, datele de naștere și educatoarele preferate se numesc...

— Legende! a izbucnit Liz.

Un test e un test, în mintea lui Liz, și, atâta vreme cât era vorba de întrebări și răspunsuri, putea face față la povestea asta cu misiunea.

— Foarte bine, domnișoară Sutton, a spus Solomon și, chiar și prin întuneric, am știut că Liz era la distanță de-un creion HB de paradis. Pentru această misiune, domnișoarelor, vă veți da drept adolescente obișnuite. Credeți că vă puteți descurca?

Nu sunt sigură, dar cred că asta ar fi putut să treacă drept glumă, în opinia lui Joe Solomon — dar a fost *atât de puțin* amuzantă, fiindcă suntem orice, numai obișnuite nu. Dar, în mod limpede, nu-i păsa de nimic din toate astea, fiindcă a continuat să turuie.

— Când efectuezi o supraveghere asupra unui subiect, într-o rotație de trei oameni, persoana cu contact vizual este...

— Pupila!

— Corect. Persoana aflată în câmpul vizual al pupilei este...

— Acoperirea.

— Și ultima persoană...

— Rezerva.

— Foarte bine. Acum țineți minte, rotiți-vă frecvent, dar nu prea frecvent. Modificați-vă ritmul și distanța și, mai presus de toate...

Am simțit camionul frânând. Motorul s-a oprit.

Mai presus de toate, ce? îmi venea să strig. *Cea mai importantă seară din viața mea, și el uită elementul-cheie!* În plafonul camionului s-a aprins o luminiță, scaldându-ne într-o

strălucire stranie, galben-portocalie, am auzit o muzică, asemeni celei de la un carusel, și m-am întrebat dacă întreaga mea viață, începând din momentul acela, avea să fie o casă a oglinzilor.

Domnul Solomon a mutat un monitor TV pe unul dintre rafturi și a aranjat câteva cabluri. Mă așteptam la o imagine a lumii de afară (sau măcar un desen animat), dar, în schimb, am văzut ceea ce vedeam de multă vreme: cele paisprezece chipuri ale clasei a zecea.

— În teren, domnișoarelor, nu vă puteți aștepta niciodată să lucrurile să meargă conform planului. Mă aștept să stăpâniți abilitatea de a improviza. De pildă, misiunea din seara aceasta necesită un vehicul care nu e în proprietatea Colegiului Gallagher. Așadar — și a arătat în jurul nostru — am făcut pregătiri alternative.

Da. *Sigur* l-a furat!

Domnul Solomon ne-a dat căști, lui Bex, Liz și mie, și ne-a spus:

— Aparat de emisie-recepție obișnuite. Nu vă temeți să le folosiți. Apoi ne-a azvârlit o pereche de ochelari cu rama de baga, o insignă cu „I ♥ Roseville” și un lăntșor cu o cruciuliță de argint: În aceste trei obiecte sunt încorporate camere de filmat, care ne vor permite să vă urmărim și să vă comentăm evoluția.

Cruciulița i s-a legănat pe degetul arătător și, pe ecran, imaginea colegelor mele de clasă s-a balansat înapoi și încolo.

— Astă-seară ne folosim *noi* de *ele*, nu voi, a continuat el. E doar un exercițiu, domnișoarelor, dar să nu vă așteptați să venim să vă salvăm.

Bine, recunosc, începeam să mă sperii puțin în momentul ăla, dar, zău, cine mă poate învinui? Simțeam toate același lucru: îmi dădeam seama după felul în care zvâcnea piciorul lui Bex și după cum își bâțâia Liz mâinile. Toate

fetele din camion erau surescitate (și nu doar fiindcă eram aproape de domnul Solomon și discutam confidențial cu el). Chiar dacă Liz, Bex și cu mine eram singurele care mergeam afară, în clipa aceea eram toate mai mult decât Fete Gallagher: eram agente în misiune și știam că va veni o zi când lucruri mult mai importante decât niște note vor atârna de ceea ce eram pe cale să învățăm.

Muzica de bâlci s-a auzit dintr-odată mai tare când ușa din spate s-a deschis, și primul lucru de care am dat cu ochii a fost o șapcă de un portocaliu țipător, în timp ce domnul Mosckowitz arunca o privire înăuntru.

— Sunt pe-aproape, a spus el.

Domnul Solomon a introdus un fir într-o boxă și, în secunda următoare, am auzit glasul mamei alăturându-se muzicii:

— E o vreme grozavă pentru alergat.

Mi-a înghețat sângele. *Oricine, m-am rugat, în afară de mama. Oricine în afară de mama.*

Cunoașteți expresia „Ai grijă ce-ți dorești”? Oh, da, acum cred cu tărie în ea, căci de îndată ce cuvintele mi-au trecut prin minte, domnul Solomon s-a întors spre noi și a spus:

— Există trei tipuri de subiecți care vor fi întotdeauna cel mai dificil de supravegheat. I-a numărat pe degete: Oamenii care sunt antrenați. Oamenii care bănuiesc că pot fi urmăriți. Și oamenii care știu. După o pauză, domnul Solomon a adăugat: Domnișoarelor, asta este seara voastră norocoasă.

A scos o fotografie alb-negru dintr-un buzunar al jachetei și a ridicat-o. Fața era nouă pentru noi, dar cunoșteam foarte bine glasul care a trâmbițat prin boxă, spunând:

— Da, probabil că ar trebui să reiau și eu obiceicul ăsta.

— Oh, aiurea! a exclamat Bex, iar Liz și-a scăpat jetoanele.

— Smith! am țipat. Vă așteptați să-l urmărim pe domnul profesor Smith?

Nu-mi venea să cred! Nu doar că eram în prima noastră misiune, dar Solomon chiar se aștepta să urmărim un om care avea treizeci de ani de experiență, care ne văzuse în fiecare zi de școală, începând din clasa a șaptea, și care — lucrul cel mai rău dintre toate — era cea mai paranoică ființă umană de pe planetă! (Serios, adică, o poate dovedi cu facilitățile operațiilor estetice.)

O echipă de agenți CIA de primă mână ar fi fost dați gata, probabil, în douăzeci de minute. Trei Fete Gallagher nu aveau nicio șansă. La urma urmei, după ce un tip te-a auzit vorbind despre rutele comerciale din Africa de Nord, se va întreba, probabil, de ce stai în spatele lui în carusel!

— Dar... dar... dar... el nu părăsește niciodată incinta, am protestat, găsindu-mi, în cele din urmă, cuvintele. N-ar intra niciodată într-o zonă neprotejată fără să stea pe gânduri. *Ooo, bine punctat*, am gândit, în timp ce mă căzneau să mi amintesc jetoanele lui Liz. Asta e contrar comportamentului caracteristic al subiectului!

Dar domnul Solomon s-a mulțumit să zâmbească. Știa că era o misiune imposibilă: tocmai de aceea ne-o dăduse.

— Credeți-mă, domnișoarelor, a spus el cu un respect sombru, *nimeni* nu cunoaște comportamentul caracteristic al domnului Smith. A aruncat spre noi un dosar gros, adăugând: Singurul lucru pe care îl știm cu certitudine e că în seara asta are loc bâlciul din Roseville și domnul Smith, indiferent ce s-ar întâmpla, adoră gogoșile spiralate.

— Ei, distracție plăcută! a trâmbițat glasul mamei din boxe.

Mi-am imaginat-o fluturându-și mâna spre colegul ei, în timp ce acesta o lua către marginea orașului. Am auzit-o respirând mai adânc și aproape i-am simțit pantofii sport lovind pavajul întunecat.

— Misiunea voastră, a spus domnul Solomon, este să aflați ce bea cu gogoșile alea spiralate.

Așteptasem de-o viață prima mea misiune și totul se re-ducea la asta? La băuturi carbogazoase?

— Subiectul e la Pompieri, Istețule, a șoptit mama. E al vostru.

Iar apoi, pur și simplu, mama a dispărut, cu tot cu ochelari de vultur, lăsându-ne singure în întuneric cu Joe „Istețul” Solomon și un matematician cu o șapcă portocalie, țipătoare.

Domnul Solomon mi-a aruncat lăntișorul și a spus:

— Da sau nu?

Am înhățat cruciulița, știind că voi avea nevoie de ea.

Capitolul 6

Tin mult la Bex și la Liz, zău. Dar când misiunea ta e să treci neobservat la bâlciul din Roseville, urmărind un agent atât de bun precum domnul Smith, un geniu cu ochelari de soare model Jackie Onassis și o fată care ar putea, categoric, să fie Miss America (deși e britanică) nu sunt tocmai ceea ce aș numi acoperirea ideală.

— Am reperat pupila, a spus Bex, în timp ce eu mă furișam prin piața orașului, pe lângă scaunul scufundător.

Din minut în minut, auzeam în spatele meu un bâldâbâbâ urmat de aplauze. Pe lângă mine treceau întruna oameni cu crenvurști în aluat și mere caramelizate — o mulțime de calorii pe băț — și, dintr-odată, mi-am amintit că, deși bucătarul nostru face o cremă de zahăr ars nemaipomenită, crenvurștii lui în aluat chiar lasă de dorit.

Așa că am cumpărat unul — un crenvurșt în aluat, vreau să zic. Aici ați putea începe să gândiți: *Hei, cine-i ea să mă nânce în timpul unei misiuni? Sau: Nu e o neglijență să stai acolo,*

adaojind cu muștar un crenvurșt fript în ulei, când ai de urmărit spionii?

Dar așa-i când ești artist al fofilării (un termen folosit pentru prima dată pentru a mă descrie pe mine la nouă ani, când am reușit cu succes să-l urmăresc pe tata printr-un mall, ca să aflu ce dar de Crăciun o să-mi cumpere), nu poți să te pitești pe după tomberoane și să te ascunzi între uși tot timpul. Serios, ce mai acoperire e și asta? Adevărații artiști ai fofilării nu se ascund: ei se contopesc. Așadar, când începi să jinduiești după un crenvurșt în aluat, fiindcă tot a treia persoană pe care o vezi mănâncă așa ceva, atunci adu muștarul! (În plus, pâna și spionii trebuie să mănânce.)

Bex era în celălalt capăt al pieței, învârtindu-se prin fața bibliotecii, în timp ce fanfara „Floarea Roseville-ului” își făcea încălzirea. Liz trebuia să fie în spatele meu, dar n-o vedeam. (Spuneți-mi, vă implor, că nu și-a luat cu ea tema de casă despre regenerarea moleculară...) Domnul Smith se afla, probabil, la zece metri în fața lui Bex, în postura de Joe Darecare, ceea ce îmi dădea fiori. La fiecare câteva secunde saream un crâmpei din jacheta lui neagră, în timp ce hoinăreau pe străzi, arătând ca un tată devotat preocupat de ipotecă, și mi-am amintit că, dintre toate falsele fațade ale Colegiului Gallagher, cea mai bună aparținea oamenilor lui.

— Cum te descurci acolo, Ducesă? am întrebat, iar Bex mi-a răspuns:

— Urăsc numele ăsta afurisit de cod.

— Bine, Prințesă, am spus.

— Cam..., a început să spună Bex, dar înainte să-și termine amenințarea, am auzit vocea lui Liz în ureche.

— Cameleonule, unde ești? s-a tânguit ea. Iarăși te-am pierdut.

— Sunt aici, lângă scaunul scufundător, Șoarece de Bibliotecă!

— Dă din mâini sau ceva!

Aproape că o puteam auzi pe Liz stând pe vârfuri, privind încordată prin mulțime.

— Asta cam contravine scopului nostru, nu-i așa? a remarcat Bex.

— Dar cum să vă urmăresc urmărindu-l pe Smith, dacă nu pot... O, lasă, a spus Liz. Vă văd.

Am privit împrejur și am gândit: *Oh, da, înțeleg de ce eram greu de reperat.* Stăteam pe o bancă, la vedere. Serios, nu puteam fi mai vizibilă nici dacă aș fi avut o imensă reclamă luminoasă deasupra capului. Dar asta e lucrul pe care majoritatea oamenilor nu-l pricep despre spionaj. Nimeni — nici măcar una dintre cele mai bune prietene ale mele — nu să acorde vreo atenție unei fete obișnuite, în haine demodate, care șade pe o bancă în parc, mâncând un crenvurșt în aluat. Dacă poți să fii destul de liniștit și destul de banal, atunci e chiar ușor să fii invizibil.

— Smith schimbă direcția, a spus Bex cu glas scăzut, și am știut că începe distracția.

Poate că Roseville e un orașel liniștit, dar profesorul Smith nu avea de gând să riște nimic. Făcea cale întoarsă, așa că m-am ridicat de pe bancă și am pornit încet spre trotuar, știind că Smith se apropia de mine din partea opusă a pieței, pe lângă Bex, care a reușit să-și aplece capul și să se poarte nonșalant. În momentul acela majoritatea oamenilor ar fi dat-o în bară. O amatoare s-ar fi uitat la ceas și s-ar fi întors din drum ca și cum tocmai și-ar fi amintit că trebuia să fie undeva, dar nu Bex: ea doar a continuat să meargă.

Probabil că jumătate din oraș ieșise la bălci, așa că între mine și domnul Smith era un paravan de pietoni (un lucru foarte bun!). Oamenii nu văd *ce se află în jurul lor* la fel de repede cum văd *mișcarea*, așa că, atunci când profesorul Smith s-a întors, am rămas neclintită. Când s-a mișcat, am așteptat

zeci secunde, apoi m-am luat după el. Dar, mai ales, mi-am amintit cum spunea tata că un urmăritor nu e ca o sfoară, e ca un elastic ce se întinde înapoi și încolo, înainte și înapoi, mișcându-se independent de Subiect. Când ceva m-a interesat, m-am oprit. Când cineva a spus ceva amuzant, am râs. Când am trecut pe lângă o tonetă cu înghețată, mi-am cumpărat una, și totul în timp ce-l urmăream pe domnul Smith cu coada ochiului.

Dar nu vreau să zic că a fost ușor. Nici pomeneală. Ori de câte ori îmi imaginasem prima mea misiune, crezusem că o să recuperez dosare secrete sau așa ceva. Nici nu mi-am îndrăznit vreodată că mi se va cere să-l urmăresc pe profesorul meu de Ț.L. printr-un parc de distracții și să aflu ce bea în gogoșile spiralate. Nebunia era că asta era CU MULT MAI GREU! Profesorul Smith se purta de parcă ucigașii plății din KGB erau deja în drum spre Roseville, folosind orice tehnică de contraspionaj despre care s-a scris (sau, cel puțin, în cărțile pe care le văzusem eu), și mi-am dat seama cât de istovitor trebuie să fie pentru el. Nici măcar nu putea să-și cumpere gogoși spiralate, fără să „schimbe direcția”, să „se asigure la colț” și să „lase indicii” tot timpul.

O dată, situația a devenit periculoasă și am fost sigură că o să mă identifice, dar am rămas în urmă, în spatele unui grup de bătrâni. Însă apoi una dintre femei s-a împiedicat de bordură și, instinctiv, am întins mâna s-o ajut. Profesorul Smith s-a oprit în fața unui magazin întunecat, cu privirea îndreptată la imaginea oglindită în vitrină, dar eu eram la zece metri în spatele lui, învăluită într-o mare de păr cărunt și poliester — ceea ce a fost un lucru bun. Dar pe urmă toate femeile s-au întors să mă vadă — ceea ce a fost un lucru rău.

— Mulțumesc, domnișoară, a spus femeia mai în vârstă. Nu a uitat la mine cu ochii mijii: *Te cunosc de undeva?*

Dar chiar în clipa aceea, o voce mi-a trâmbițat în ureche:

— Ne-am rotit? Liz părea gata să intre în panică. Am rotit pupila?

Profesorul Smith se îndepărta, mergând din nou în direcția lui Bex, așa că am răspuns:

— Da.

Dar asta a făcut-o pe femeie să ridice o sprânceană și să se uite mai insistent.

— Nu-mi amintesc să te mai fi văzut, a spus ea.

— Ba cum să nu, Betty, a intervenit una dintre bătrânele bătând-o ușor pe braț pe prietena ei. E fata aia din familia Jackson.

Și iată de ce sunt eu cameleonul. Sunt fata din vecini (doar că ușile noastre au senzori de citire a amprentelor și sunt antiglonț și așa mai departe...).

— Oh! A ieșit bunica ta din spital? a întrebat cea mai plămândă dintre femei.

Bun, deci nu știam cine e familia Jackson și cu atât mai puțin cum se simțea mamaia, dar bunica Morgan mă învățase că picătura chinezească e o *nimica toată* pe lângă o bunicuță care vrea cu tot dinadinsul să afle ceva. L-am văzut pe profesorul Smith apropiindu-se de Bex, dar, prin dispozitivul meu de emisie-recepție, Bex râdea, spunând:

— Așa, frate. Hai, Pirații!

Striga de parcă fotbalul american ar fi fost viața ei. Pe rește, Bex nu deosebea fotbalul american de cel european, dar băieții sunt băieți și, vizavi, se aduna o gloată de testosteroni în pulovere. N-aveam nevoie de fotografii de supraveghere ca să știu cine era în centrul grupului.

Bătrânele se uitau atent la mine, de parcă aș fi fost un ac în care încercau să vâre ața, și am spus singurul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Doctorul *Smith* spune că trebuie să mergă în sud — că trebuie să capete *culoare*.

Am privit peste grupul care mă înconjura pe mine și către cel care o înconjura pe Bex, sperând că mă va auzi și va înțelege că Subiectul se îndrepta în direcția ei.

Dar speranțele mele s-au împuținat când am auzit-o zicând:

– Da, ador flancherii.

– Oh, ce drăguț! a spus bătrânică. S-a hotărât unde se duce?

Am văzut jacheta neagră a domnului Smith trecând pe lângă stâlpii intrării principale a bibliotecii și apoi dispărând.

– Știți că e un *șoarece de bibliotecă*, am spus, sperând că Liz mă asculta. Abia așteaptă să fie lângă *bibliotecă*, de fapt, imediat după colț, am adăugat, scrâșnind din dinți, în timp ce zgomotul de bruiaj și haosul mi-au umplut urechile.

Am auzit-o pe Bex bolborosind:

– Oh, nu!

În fața mea, băieții cu fotbalul înaintau în grup în josul străzii, dar Bex nu era cu ei. Din câte puteam vedea, Bex nu era nicăieri. Și nici Smith.

– Regret, doamnelor. Trebuie să plec, am zis repede și m-am îndepărtat în grabă. Șoarece de Bibliotecă, am zis, îi vezi? Am pierdut contactul vizual cu Subiectul și cu pupila. Repet: am pierdut contactul vizual cu Subiectul și cu...

Am ajuns la bibliotecă și m-am uitat în direcția în care îl căutam ultima dată pe domnul Smith, dar n-am văzut decât un șir lung de felinare galbene. Mi-am croit drum înapoi prin mulțime, înconjurând întreaga piață, până când am ajuns înapoi de unde plecasem, într-un spațiu gol dintre un magazin de pantofi și primărie, chiar în spatele scaunului scufundător.

Știu, ar fi trebuit să fiu mai conștientă de ceea ce e în jurul meu – Spion 101 și alte jocuri video – dar era prea târziu. Fusesem atât de aproape... *atââât* de aproape. Nu voisem să

recunosc în sinea mea, dar, cam pe când mi-am terminat în ghețata, am început să-mi imaginez cum ar fi ca Joe Solomon să spună: „Bună treabă.”

Dar acum dispăruseră — toți — Smith, Bex și Lia. Nu puteam să renunț și să mă întorc la școală, nu atunci. Ajunsesem atât de aproape. Așa că am țâșnit către ghereta cu gogoși spiralate, locul pe care, eram convinsă, domnul Smith trebuia să-l viziteze înainte de sfârșitul serii, dar n-am acordat atenție direcției în care mă îndreptam ori felului în care adjunctul șefului de poliție stătea înghesuit în micul scaun scufundător de deasupra bazinului cu apă. Am auzit pocnetul unei mingi de baseball lovind ținta de metal, am perceput o mișcare undeva, în colțul ochiului, dar, cu tot antrenamentul de P.&I. din lume, n-am reușit să evit valul nestăvilit care s-a prăbușit peste umerii mei.

Da, e adevărat. Prima mea misiune sub acoperire a fost și primul meu concurs de tricouri ude, și am rămas acolo tremurând. Știam că va fi, probabil, ultima mea experiență în ambele privințe. Oamenii alergau spre mine, oferindu-mi prosoape, întrebându-mă dacă vreau să mă conducă acasă cu mașina.

Da, sunt discretă, am gândit, mulțumindu-le cât mai banal posibil și luând-o la goană. La jumătatea drumului, pe trotuar, am scos din buzunar o bancnotă udă leoarcă de douăzeci de dolari, mi-am cumpărat un hanorac cu „Hai, Pirații” și l-am tras pe mine.

În ureche, dispozitivul de emisie-recepție trecuse de la pârâituri la o tăcere profundă și mi-am dat seama, cu un șoc, că cruciulița mea de argint, deși de ultimă generație, nu era un model antiacvatic. Grupul de suporteri de fotbal al lui Bex a trecut tacticos pe lângă mine, dar niciun ochi n-a privit în direcția mea. Ca fată, nu m-ar fi deranjat o mică examinare pe furiș, dar ca spioană, eram foarte ușurată că

înfățișarea mea șic-ciuciulete nu-mi submina prea mult misiunea. M-am îndreptat către taraba cu gogoși spiralate, știind că aș putea, în orice clipă, să dau de dezastru — și cred că într-un fel, am dat.

Bex și Liz stăteau pe o bancă, în timp ce domnul Smith se învârtea în fața lor și — Dumnezeu! — arăta înspăimântător în momentul ăla! Noua lui față părusese întotdeauna puternică, dar nu fusesem pe deplin conștientă de trăsăturile lui aspre până când nu s-a aplecat deasupra lui Liz și a țipat:

— Domnișoară Sutton! Liz s-a făcut mică, dar Bex și-a încrucișat brațele și părea total plictisită. Vreau să știu ce fațetă ai! a cerut explicații Smith. Domnișoară Baxter — s-a întors spre Bex — ai să-mi spui de ce tu și domnișoara Sutton ați părăsit campusul. Ai să-mi explici de ce mă urmăriți de treizeci de minute și... (i-am văzut expresia schimbându-se în timp ce începea să priceapă) ...ai să-mi spui unde se află Joe Solomon în clipa asta.

Bex și Liz s-au privit multă vreme, înainte ca Bex să-și întoarcă privirea înapoi la domnul Smith și să spună:

— Mi-era poftă de-un crenvurșt în aluat.

Ei, bine, am subliniat deja incompetența echipei de bucătări de la Colegiul Gallagher în privința crenvurștilor în aluat, dar domnul Smith n-a înghițit argumentul lui Bex, ceea ce era totuna. Nici nu trebuia să-l înghită. Auzise limpede adevăratul ei mesaj: Bex și Liz n-aveau de gând să vorbească.

Fetele mele știu să se descurce.

Apoi mi-am amintit că trebuia, probabil, să fac ceva! În definitiv, misiunea nu se sfârșise încă, nu tocmai. Nu era totul pierdut. Cu siguranță, mai puteam salva ceva. Cu siguranță...

Începeam realmente să-l urăsc pe Joe Solomon. Pe de-o parte, ne trimite să urmărim un individ care era aproape

menit să o prindă cel puțin pe una dintre noi, și, pe de altă parte, nu ne învață ce să facem când suntem prinse! Trebuie să provoc o diversiune și să sper că Bex și Liz vor putea să scape? Trebuia să găsesc o armă și să-l atac pe Smith de la spate? Sau trebuia, pur și simplu, să traversez strada și să mi ocup locul convenit lângă ele, pe acea bancă a rușinii?

Cu coada ochiului, am văzut Curierul de Noapte trecând. Aș fi putut să-l opresc și o armată întreagă ar fi putut să năvălească și să salveze situația, dar nu s-a întâmplat asta și, dintr-odată, am știut de ce. Strada era plină de oameni care nu trebuiau să afle niciodată despre puterea fetelor de pe bancă. Puteam salva surorile, dar nu punând în pericol întreaga organizație.

— Ridică-te, i-a spus lui Liz domnul Smith. A azvârlit o sticlă de Dr. Pepper într-un coș de gunoi din apropiere. Vom termina această discuție la școală.

Am rămas în umbră și le-am urmărit pe Bex și Liz trecând pe lângă mine. Știi că ești bine ascuns atunci când cele mai bune prietene ale tale din univers pot trece la șapte metri de tine fără să aibă habar că te afli acolo. Dar mi-am închipuit că așa era cel mai bine. Până una, alta, încă eram o fată într-o misiune.

Am așteptat până când au dat colțul, apoi am traversat strada. Nimeni nu mi-a acordat nicio atenție. Niciun suflet nu s-a oprit să mă întrebe cum mă cheamă ori să-mi spună cât de mult semăn cu mama. N-am fost nevoită să văd expresia de bruscă, stânjenitoare tristețe în ochii nimănui, dându-și seama că eram Cammie Morgan — din familia Morgan — că eram fata cu tatăl mort. Pe străzile din Roseville eram doar o fată ca oricare și sentimentul era atât de plăcut încât aproape că nu mi-a venit să scot din buzunar un șervețel, să vâr mâna în coșul de gunoi și să recuperez cu grijă sticla, dar, totuși, am făcut-o.

– Misiune îndeplinită, am șoptit.

Apoi m-am întors, știind că era momentul să revin în lumea unde puteam să fiu invizibilă, dar niciodată necunoscută.

Și atunci l-am văzut pe el — un băiat de pe trotuarul de stavi — văzându-mă pe mine.

Capitolul 7

Decată, am scăpat sticla pe caldarâm, dar nu s-a spart. În timp ce se rostogolea către bordură, m-am repezit s-o ridic, dar altă mână mi-a luat-o înainte — o mână care era destul de mare și, categoric, de băiat, și aș minți dacă aș spune că n-a existat o ușoară atingere întâmplătoare care mi-a provocat niște furnicături similare cu cele pe care le am atunci când folosim crema lui Dr. Fibs de modificare temporară a amprentelor (numai că *mult* mai plăcute).

M-am ridicat și băiatul mi-a întins sticla. Am luat-o.

– Salut. Avea o mână în buzunarul blugilor largi, apăsând în jos, de parcă ar fi vrut să provoace pantalonii să-i alunece de pe șolduri și să i se adune în jurul pantofilor Nike care aveau acea strălucire prea albă a primei zile de școală. Deci, vii des aici? m-a întrebat, într-un fel ușor autoironic, și nu m-am putut abține și-am zâmbit. Vezi, a continuat el, nu trebuie să răspunzi la asta, fiindcă eu cunosc toate coșurile de gunoi din oraș și, deși ăsta este unul foarte frumos, nu arată ca genul de coș de gunoi în care ar scotoci în mod obișnuit o fată ca tine. Pe când coșurile de gunoi de pe Seventh Street, da, alea sunt niște coșuri foarte frumoase.

Mi-am amintit lecția domnului Solomon din prima zi de școală, așa că am remarcat detaliile: băiatul avea cam 1,75 m, părul șaten, ondulat, și niște ochi care l-ar fi eclipsat până și

pe domnul Solomon. Dar lucrul pe care l-am observat în special a fost ușurința cu care zâmbea. Nici măcar n-aș pomeni despre asta, numai că părea să-i definească întreaga față: ochii, buzele, obrajii. Nu era un zâmbet care să-i dezvăluie în mod deosebit toți dinții sau ceva de felul ăsta. Era doar plăcut și moale, ca untul topit. Dar, pe de altă parte, nu eram cel mai imparțial judecător în privința asta. La urma urmei, îmi zâmbea mie.

— Bănuiesc că nu e o sticlă obișnuită, a spus el (zâmbind firește).

Mi-am dat seama cât de ridicol trebuie să fi arătat. Sub căldura aceluia zâmbet, mi-am uitat legenda, misiunea — totul — și am bălmăjit primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— Am o pisică!

Băiatul a ridicat din sprâncene și mi l-am imaginat scufundându-se iute un telefon, să anunțe cea mai apropiată instituție de boli mintale că umblam liberă prin Roseville.

— Îi place să se joace cu sticlele, am continuat să divaghez, turuind cu 150 de kilometri pe oră. Dar ultima s-a spart și s-a ales cu sticlă în lăbuță. Suzie! Așa o cheamă pe pisica mea, cea cu sticlă în lăbuță... nu că aș mai avea altele... pisici, vreau să zic, nu sticle. De aceea îmi trebuie sticla asta. Nici măcar nu sunt sigură c-o să mai vrea altă sticlă, cu toată...

— ... trauma de a avea sticlă în lăbuță, a terminat el în locul meu.

Am expirat, recunoscătoare că am ocazia să-mi trag răsuflarea.

— Întocmai.

Mda, așa se comportă un agent guvernamental cu pregătire înaltă când e interceptat într-o misiune. Într-un fel, cred că faptul că persoana care m-a interceptat arăta ca o combinație între un George Clooney tânăr și Orlando Bloom

si fi putut avea un oarecare rol (Dacă ar fi arătat ca o combinație între domnul Clooney și, să zicem, un hobbit, probabil că aş fi fost mult mai capabilă să gândesc coerent.)

Cu coada ochiului, am văzut Curierul Rapid cotind pe o străduță. Îl simțeam zăbovind acolo — așteptându-mă — așa că m-am întors și am pornit în josul străzii, dar nu înainte ca băiatul să spună:

— Așa deci, ești nouă în Roseville, hm?

M-am întors înapoi spre el. Probabil că domnul Solomon ar fi claxona o fată ca s-o îndemne să se grăbească, dar, chiar și prin aparatul meu de emisie-recepție defect, îi simțeam frustrarea, auzeam ticăitul ceasului.

— Sunt... ăăă... cum ți-ai dat seama?

A ridicat din umeri, apoi i-a coborât puțin, vârându-și și mai adânc mâinile în buzunare.

— Am locuit toată viața în Roseville. Toți cunoscuții mei au locuit toată viața în Roseville. Dar pe tine nu te-am mai văzut.

Poate pentru că sunt fata pe care n-o vede nimeni, mi-a venit să spun. Dar mi-am dat seama că el mă văzuse și asta mi-a tăiat răsuflarea, de parcă aş fi primit un picior în stomac (o comparație pe care sunt perfect calificată s-o fac.)

— Dar... hei..., a spus el, de parcă tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte. Cred c-o să te văd la școală.

Ce? am gândit o secundă, întrebându-mă cum ar putea vreodată un băiat să fie acceptat la Colegiul Gallagher (mai ales că Tina Walters jură că există o școală ultra-secretă de băieți undeva în Maine și în fiecare an îi solicită mamei să ne lase să facem o excursie didactică).

Apoi mi-am amintit legenda mea: eram o adolescentă obișnuită — una pe care n-avea s-o vadă pe coridoarele Liceului Roseville, așa că am clătinat din cap:

— Nu sunt în sistemul școlar public.

A părut oarecum surprins de asta, dar apoi a coborât pe virea spre pieptul meu. (Nu ÎN FELUL ĂLA — purtam un hanorac, vă mai amintiți? Plus, permiteți-mi să vă spun că nu prea ai la ce te holba.)

— Ce... ești școlarizată acasă sau așa ceva? m-a întrebat iar eu am încuviințat din cap. De ce, din motive religioase, să zic așa?

— Da, am răspuns, gândindu-mă că putea fi un motiv la fel de bun ca oricare altul. Cam așa ceva. Am făcut un pas înapoi către camion, către colegile mele de clasă, către camera mea: Trebuie să plec.

— Hei! a strigat el după mine. E întuneric. Lasă-mă să te conduc acasă... știi... pentru protecție.

Sunt aproape sigură că aș fi putut să-l omor cu sticla asta așa că poate c-aș fi râs dacă propunerea lui n-ar fi fost atât de drăguță.

— Mă descurc! i-am strigat înapoi, îndepărtându-mă la goană pe trotuar.

— Atunci pentru protecția mea.

Nu m-am putut abține și am râs, în timp ce am strigat:

— Întoarce-te la bâlci!

Încă zece pași și aș fi dat colțul. Aș fi fost liberă, dar băiatul a strigat:

— Hei, cum te cheamă?

— Cammie! Nu știu ce m-a făcut să spun asta, dar eu vântul era deja rostit și nu-l mai puteam retrage, așa că am repetat: Mă cheamă Cammie — de parcă aș fi încercat adevărul, ca pe o haină, să văd dacă mi se potrivește.

— Hei, Cammie... (Băiatul făcea pași lungi, leneși, îndepărtându-se de mine cu spatele, către luminile și sunetele dezlănțuite ale parcului de distracții) ... Spune-i lui Suzie că e o pisică norocoasă.

Ș-au rostit vreodată niște cuvinte mai pline de erotism? Sincer, nu cred!

— Eu sunt Josh, apropo.

Am început să fug în vreme ce strigam:

— La revedere, Josh.

Dar înainte ca vorbele să ajungă măcar la el, m-am făcut nevăzută.

Când am ajuns la capătul străduței, Curierul Rapid aștepta acolo, cu luminile stinse. Am simțit sticla domnului Smith în mână și, preț de o secundă, nu mi-am putut aminti de ce dădeam cu mine un asemenea obiect. Știu. Aproape că mi-e rușine de asta acum — de faptul că zece secunde cu un băiat mi-alungaseră misiunea din minte. Dar mi-am luat seama și mi-am amintit cine eram — de ce mă aflam acolo — și am știut că era timpul să uit complet de băieți, coșuri de gunoi și pisici pe nume Suzie. Mi-am amintit ce era realitate și ce era legendă.

Când am deschis ușa din spate a camionului, mă așteptam să-mi văd colegile de clasă înăuntru, invidiindu-mi caștile de super-spioană cu misiunea îndeplinită, dar n-am văzut decât pachete peste pachete — până și televizorul dispăruse și, în locul strigătelor de felicitare, am auzit cuvintele „pune-i lui Suzie că e o pisică norocoasă” răsunându-mi în cap, apoi amuțind, în timp ce îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă.

M-am răsucit pe stradă. M-am uitat în cabina camionului, unde o șapcă portocalie zăcea pe bord, probabil acolo unde o lăsase șoferul de drept. Veniseră și plecaseră fără urmă, iar acum tot ce mai rămăsese era acea sticlă și o lungă gaură spre casă.

Mi-am spus că faptul că trebuia să alerg trei kilometri, cu blugii uzi, era doar o pedeapsă karmică pentru că mi-am

permis crenvurștul în aluat și înghețata, dar, când am ajuns la marginea orașului, nu mai eram atât de sigură. În timp ce alergam, aveam mintea liberă. Eram iarăși pe stradă cu Josh. Le urmăream pe Liz și pe Bex dispărând după colț cu domnul Smith. Vorbeam cu o femeie bătrână despre o bunică pe care n-o cunoșteam. Eram o fată ca toate celelalte.

În depărtare, luminile școlii răzbăteau prin frunzișul copacilor, în timp ce ghetetele mele bubuiau ritmic pe caldarâm. Țesătura udă îmi freca picioarele. Sudoarea îmi șiroia pe spate. Mama spunea întotdeauna că un spion trebuie să se încreadă în instinctele lui, dar în clipa aceea instinctele îmi spuneau că nu voiam să mă întorc la școală, că nu voiam să fiu prin preajma lui Joe Solomon și a domnului Smith și, când am ajuns la porțile principale, aș fi dat aproape orice să nu fiu nevoită să trec dincolo de ele.

— O seară importantă, Cam?

Un bărbat îndesat, tuns periuță și cu gura veșnic plină de gumă de mestecat, a apărut în ușa postului de pază. Îmi știa numele, dar nu ne făcuse nimeni, niciodată, cunoștință. Dacă ne-ar fi făcut, probabil i-aș fi spus altfel decât Paznicul Gumă-de-Mestecat. Dar, așa stând lucrurile, era doar un alt angajat din subordinea mamei, care fusese probabil în misiuni cu tata, care cunoștea toate detaliile vieții mele, în timp ce eu nu știam nimic despre viața lui.

Dintr-odată îmi era dor de banca din Roseville. Tânjeam după haosul zgomotos, anonim, al pieței.

Am pornit pe alee, dar Paznicul Gumă-de-Mestecat mi-a strigat:

— Hei, Cam, vrei să te duc?

A arătat către o mașinuță rubinie de golf care se odihnea în spatele postului de pază.

— Nu, mersi, am răspuns, clătinând din cap. Noaptea bună.

Îmi pare rău că nu-ți știu numele.

Când am ajuns în holul principal, m-am îndreptat către scări. Voiam să fac un duș. Voiam în pat. Voiam să mă scuterez de senzația stânjenitoare care mi se instalase în stomac din clipa când am văzut șapca portocalie zăcând pe bord, abandonată. Aveam sticla în mână, dar, pe undeva, știam că nu asta era, de fapt, esența.

Apoi am auzit pași și un glas strigând:

– Așteaptă!

Domnul Mosckowitz alerga după mine.

– Bună, domnule M. Ați făcut o cursă grozavă în seara asta, am spus, amintindu-mi că fusese și prima lui misiune.

Ceva important trebuie să-l fi făcut să alerge după mine, dar, preț de o clipă, expresia i s-a schimbat. S-a îmbujorat, puț și simplu (dar nu ca atunci când a testat pentru Dr. Fibs gelul ignifug pentru piele).

– Crezi? m-a întrebat. Fiindcă, ei, bine, la acel al doilea stop, am impresia că poate am ezitat puțin prea mult. *În maximum patruzeci și opt de ore*, a adăugat el, lovind aerul cu pumnul, asta este deviza Curierului Rapid. Chiar nu cred că un șofer adevărat ar fi zăbovit atâta.

– Oh! Am dat aprobator din cap. Mi s-a părut exact cât trebuie — știți, nimic nu provoacă întârzieri mai mult ca un accident.

Fața i s-a luminat din nou:

– Crezi?

– A fost perfect.

M-am întors iarăși și am pornit pe scări în sus, dar domnul Mosckowitz a spus:

– Oh, da, stai. Trebuia să-ți spun... (S-a oprit și mi l-am imaginat scotocind prin gigabyții creierului său)... că ești așteptată în clasa de Op-Acop, la un raport.

Bineînțeles că sunt, m-am gândit, strângând în mână sticla. Bineînțeles că nu s-a terminat.

În timp ce scannerul optic îmi trecea peste față, l-am auzit pe domnul Mosckowitz întrebând:

— Așadar, hei, Cammie, *a fost* amuzant. Nu-i așa?

Și mi-am dat seama că unul dintre cei mai străluciți oameni din lume avea nevoie ca eu să confirm că el se amuzase.

Locul ăsta nu contenește să mă uimească.

Capitolul 8

Subnivelul Unu era cufundat în întuneric când am ieșit din ascensor. Am străbătut labirintul de sticlă mată, ajutată de lumina indicatoarelor pentru ieșirile de urgență și de pâlpâitul monitoarelor. Am trecut de o bibliotecă plină de cărți de vânzare prea delicate pentru a putea fi cunoscute de o fată de clasa a șaptea. Am străbătut un balcon care se deschide deasupra unei încăperi uriașe, pe trei niveluri, de dimensiunea unei săli de sport, care e dotată cu pereți mișcători și mașini, așa că Bex și cu mine o numim casa păpușilor — locul unde spionii vin să se joace.

În timp ce mă apropiam de sala de clasă, coridorul se lumina și curând priveam printr-un zid de sticlă luminoasă la siluetele colegelor mele. Nimeni nu vorbea. Nici domnul Solomon. Nici vreuna dintre fete. M-am furișat spre ușa deschisă și mi-am văzut colegele la locurile lor obișnuite și pe domnul Solomon cocoțat pe o etajeră scundă, în fundul clasei, ținându-se cu mâinile de lemnul întunecat, în timp ce se sprijinea nonșalant pe spate.

Am stat acolo multă vreme, neștiind ce să fac. În cele din urmă, am spus:

— Am adus sticla.

Dar Joe Solomon n-a zâmbit. N-a spus „bravo”. Nici chiar nu s-a uitat la mine, în timp ce se sprijinea de etajera sa cu privirea ațintită, în tot acest timp, în podea.

— Intră, domnișoară Morgan, a spus el cu glas domol. Mă așteptam.

M-am îndreptat spre banca mea din celălalt capăt al sălii și atunci le-am văzut: două scaune goale. Am căutat ochii celor doi mei, dar niciuna nu s-a uitat la mine.

— Trebuiau să se întoarcă până..., am început.

Dar în aceeași clipă, domnul Solomon a luat o telecomandă, a apăsat un buton și încăperea s-a întunecat, cu excepția unei raze argintii de lumină care s-a revărsat dinspre proiectorul de lângă el. Eu stăteam în mijlocul traiectoriei sale, cu silueta proiectată pe imaginea ce strălucea pe ecran.

În fotografie, Bex ședea pe zidul din fața bibliotecii Keeville. Apoi am auzit un clic și imaginea s-a schimbat. Am văzut-o pe Liz uitându-se pe furiș pe după un pom, ceea ce chiar nu se face, dar domnul Solomon n-a comentat. Tăcerea lui părea mult mai gravă. Un alt clic. Bex privea peste gard, traversând strada. Clic. Liz era lângă o tarabă de goșei spiralate.

— Întreabă, domnișoară Morgan, a spus el, și glasul lui se străbătut, rău prevestitor, sala întunecată. Nu vrei să știi unde se află?

Chiar voiam să știu, dar aproape că-mi era frică să aud răspunsul. Alte imagini s-au succedat pe ecran, fotografii de supraveghere, făcute de o echipă bine pregătită și bine plătită. Bex și Liz nu știuseră că se află acolo — eu nu știusem că se află acolo — și, totuși, cineva ne pândise fiecare pas. Mă simțeam ca o pradă.

— Întreabă-mă de ce nu sunt aici, mi-a cerut domnul Solomon.

I-am văzut silueta întunecată, cu brațele încrucișate.

— Vrei să fii spioană, nu-i așa, *Cameleonule?* a zis, și mi-a pus mâinile mele de cod suna ironic pe buzele lui. Acum spune mi se ce se întâmplă cu spionii care sunt prinși.

Nu, am gândit.

Alt clic.

Asta e Bex? Bineînțeles că nu era — ea era cu domnul Smith, era în siguranță, dar n-am putut decât să mă holbez la imaginea întunecată, puricoasă de pe ecran — fața însângerată, umflată care se uita fix la mine — și să tremur pentru prietena mea.

— Știi, n-or să înceapă cu Bex, a continuat el. Ci cu Liz.

Alt clic, și am văzut niște brațe subțiri legate în spatele unui scaun și o cascadă de păr blond, însângerat.

— Oamenii ăștia se pricep foarte bine la ceea ce fac. Ei știu că Bex poate să încaseze pumni. Ceea ce o doare pe Bex și s-o asculte pe prietena ei țipând.

Lumina proiecteurului, dansându-mi pe piele, era caldă. Solomon se apropia. I-am văzut umbra unindu-se cu umbra mea pe ecran.

— Și Liz țipă. Va țipa vreo șase ore, până se va deshidrata atât de mult încât nu va mai putea scoate nici un sunet.

Privirea mi se încețoșă, aveam genunchii moi. Groaza îmi bubuia în urechi atât de tare încât abia l-am auzit pe domnul Solomon când a șoptit:

— Și apoi încep cu Bex.

Alt clic.

— Pentru ea s-au gândit la lucruri deosebite.

O să mi se facă rău, am gândit, incapabilă să-l privesc în ochi.

— La asta te angajezi. M-a forțat să privesc imaginea. Uită-te la ce li se întâmplă prietenelor tale!

— Terminați! am urlat. Terminați!

și apoi am scăpat sticla. Gâtul s-a rupt, spărgându-se și prăgătind cioburi pe podea.

— Ai pierdut două treimi din echipa ta. Prietenele tale au dispărut.

— Nu, am spus. Terminați.

— Nu, domnișoară Morgan, odată ce începe, nu se mai termină.

Fața îmi ardea, ochii îmi erau umflați.

— Nu se termină *niciodată*.

Și așa este. Avea dreptate și o știam mult prea bine.

L-am simțit, mai degrabă decât l-am văzut, pe domnul Solomon întorcându-se către clasă și întrebând:

— Cine mai vrea acum să fie spion?

Nimeni n-a ridicat mâna. Nimeni n-a vorbit. Nu trebuia.

— În următorul semestru, domnișoarelor, Operațiunile sub Acoperire vor fi o materie opțională, dar în semestrul acesta sunt una obligatorie. Nimeni nu se poate retrage acum fiindcă e speriat. Dar nu veți mai fi *niciodată* atât de speriate ca acum, nu în acest semestru. Aveți cuvântul meu.

Plafonierele s-au aprins și douăzeci de fete au strâns din ochi, ferindu-se de strălucirea neașteptată. Domnul Solomon s-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit:

— Și, domnișoarelor, dacă nu sunteți speriate în clipa asta, nu vă vrem, oricum.

A dat la o parte un paravan glisant de sticlă, dezvăluindu-le pe Bex și pe Liz, care ședeau în spatele lui, nevătămate. Apoi a plecat.

Am rămas multă vreme în tăcere, ascultând cum pașii lui se îndepărtează.

Bus, în camera noastră, am fost întâmpinate de un maldăr de haine și accesorii care păruseră atât de importante la începutul serii, dar păreau atât de neînsemnate acum.

Macey dormea — sau se prefăcea — dar nu-mi păsa. Purta o pereche de căști din acelea foarte scumpe, antifonice (probabil în felul ăsta nu era trezită de sunetul aerului care șuiera pe lângă cerceul ei din nas), așa că Bex, Liz și cu mine am fi putut și să vorbim sau să răcnim. Dar n-am făcut-o.

Până și Bex își pierduse ifosele și ăsta era poate cel mai înfricoșător lucru dintre toate. Îmi doream să trântească o glumă. Îmi doream să maimuțărească tot ce spusese Smith în lungul lor drum spre casă. Îmi doream ca Bex să ceară un reflector, ca să nu mai fie atât de întuneric în camera noastră. Dar, în schimb, am stat în tăcere până când eu n-am mai putut suporta.

— Fetelor, mie..., am început, simțind nevoia să le spun că-mi pare rău, dar Bex m-a oprit.

— Ai făcut ce-aș fi făcut și eu, a spus ea, după care s-a uitat la Liz.

— Și eu, a aprobat-o Liz.

— Da, dar...

Voiam să spun altceva, dar nu știam ce.

În patul ei, Macey s-a răsucit, dar n-a deschis ochii. M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că era aproape unu noaptea.

— Smith a fost furios? am întrebat, după multă vreme.

Liz era în baie, spălându-se pe dinți, așa că Bex a fost cea care mi-a răspuns:

— Nu cred. Probabil că acum se prăpădește de râs, nu crezi?

— Poate, am zis.

Mi-am pus pijamaua.

— Dar a spus că nici măcar nu te-a văzut, a zis Bex, de parcă tocmai și-ar fi amintit.

Liz a intrat și a adăugat:

— Da, Cammie, a fost chiar impresionat când a auzit că ai fost acolo. *Chiar* impresionat, cum ar veni.

Am simțit ceva rece pe piept, așa că am ridicat mâna să pipăi cruciulița minusculă de argint care îmi atârna și acum la gât și mi-am amintit că cineva mă văzuse. Până atunci, bălățul de pe stradă îmi ieșise aproape cu totul din minte.

— Așadar, a întrebat Liz, ce s-a întâmplat cu tine după ce noi am plecat?

Am mângâiat cruciulița, dar am spus:

— Nimic.

Nu știu de ce nu le-am spus despre Josh. Adică, ar fi trebuit să fie important — un civil întâlnit din întâmplare inițial contact în timpul unei operațiuni, ăsta e un lucru pe care, categoric, îl spui superiorilor tăi, darămite celor mai bune prietene. Dar l-am ținut pentru mine, poate pentru că nu credeam că are importanță, dar probabil pentru că, într-un loc unde toată lumea îmi cunoștea povestea, era plăcut să știu că exista un capitol pe care îl citisem doar eu.

Capitolul 9

Cursul de Cultură și Asimilare nu seamănă cu celelalte cursuri ale noastre, așa că presupun că din acest motiv salonul de ceai al lui *Madame Dabney* nu seamănă cu celelalte săli de clasă. Pereții sunt tapetați cu mătase franțuzească. Corpurile de iluminat sunt din cristal. Totul în acea încăpere e frumos și rafinat și ne amintește că nu trebuie să fim doar spioane: trebuie să fim domnișoare.

Uneori urăsc materia asta și îmi petrec orele gândindu-mă cât de inutil este să ni se predea lucruri precum caligrafia și cusutul decorativ (pe lângă folosirea mesajelor codate evidente, desigur). Dar alteori îmi place s-o ascult pe *Madame Dabney*, în timp ce plutește prin cameră, cu o batistă cu

monogramă în mână, vorbind despre florile de sezon sau despre istoria valsului.

Ziua de după prima noastră misiune a fost una dintre acele zile. Oi fi ratat eu misiunea, dar încă eram maestră la așezatul mesei, așa că m-a întristat cu adevărat s-o aud pe *Madame Dabney* spunând:

— Oh, Doamne, fetelor, uitați-vă cât e ceasul.

Nu voiam să pun la loc vesela de porțelan chinezească. Nu voiam să cobor și să-l înfrunt iarăși pe domnul Solomon.

— Dar astăzi, înainte să plecați, a spus *Madame Dabney* pe un ton înfrigorat, emoționat, care mi-a stârnit interesul, am de făcut un anunț!

Troncănitul veselei a încetat și toată lumea era ochi și urechi la *Madame Dabney*.

— E timpul să vă extindeți educația aici, la Colegiul Gallagher, așa că... (Și-a potrivit ochelarii.)... începând de astăzi, după ore, am să vă predau Conducere!

Dumnezeule mare! Uitasem complet de Conducere! Sigur, avem voie să ne azvârlim una pe alta peste umeri ori să preparăm antidoturi pentru otrăvuri rare, pentru mărirea mediei, dar când vine vorba de lucruri complicate, cum ar fi să ajustezi oglinzile retrovizoare și să știi cine are prioritate în intersecție, Administratorii Gallagher nu-și asumă niciun risc. În plus, mai e de luat în calcul și toată acea poveste cu discountul-la-asigurarea-mașinii-tale.

Madame Dabney a spus:

— O să ieșim în grupuri de câte patru — pe camere. A consultat o foaie de hârtie și apoi s-a uitat direct la Liz, Bex și la mine. Începând cu voi patru.

Liz s-a uitat la mine și la Bex, nedumerită.

— Patru? a șoptit ea, tocmai când părea să ni se aprindă un beculeț și, din fundul încăperii, am auzit-o pe Macey spunând:

– Pare distractiv.

Chiar e nevoie să mai spun că era sarcastică?)

În după-amiaza aceea, am coborât treptele porticului din te și ne-am îndreptat către parcul de mașini, unde ne aș- ta un vechi Ford Taurus, cu triunghiul galben pe care a ȘCOALĂ scânteind în soare.

Mama spune că *Madame Dabney* și-a petrecut cea mai re parte din carieră ca agent infiltrat, ocupându-se de ce- le subterane naziste rămase active în Franța după Al Doi- Război Mondial, dar, în momente ca acesta, îmi vine tare nu s-o cred — mai ales când femeia în cauză apare îmbră- ă cu un tricou pe care scrie „Calcă frâna, pentru siguranța ta!”

– Oooo, fetelor! O să fie așa de plăcut! a spus ea, după ce s-a apucat să gesticuleze: să arate către frână, spunând: ta face mașina să se oprească, și spre accelerator: Asta face așina să meargă.

Dar lucrul cel mai aiurea dintre toate era că Liz lua notițe.

Ea are o memorie fotografică! A intrat în Mensa la vârsta opt ani! Și, totuși, se simțea obligată să traseze o diagramă coloanei de direcție și să noteze exact care buton acționa orgătoarele de parbriz.

– Ai grijă să scrii că volanul e rotund, i-am spus și ea iar a scris V-O-L în carnețelul ei, până să-și dea seama că lumeam.

– Cammie, nu face bășcălie, a spus Liz, în felul în care punea ea mereu.

Macey a maimuțărit-o:

– *Da, Cammie, nu face bășcălie.*

Până și Liz a vrut să-i dea un pumn.

– Fetelor, a spus *Madame Dabney*, haideți să ne concen- trăm. Și-a împreunat mâinile într-o poziție de rugăciune și i ea adresat lui Bex: Rebecca, dragă, ce-ai zice să începem cu tine?

Mi s-a tăiat răsuflarea. Să nu mă înțelegeți greșit. Mi-e dragă Bex. E cea mai bună prietenă a mea. Dar eu conduc de când am putut să mă uit pe deasupra volanului și să acționez pedalele în același timp (ceea ce bunicul Morgan jură că e un punct de răscruce în viața oricărui copil crescut la fermă), așadar de ce trebuia să fie Bex — o londoneză get-be-get, care și-a petrecut anii de formare călătorind cu metroul și făcând semn cu mâna după taxiuri — prima care să atace Autostrada 10?

M-am consolată gândindu-mă că Bex e cea mai bună prietenă a mea și că e bună la orice, sau cel puțin așa am crezut până când a intrat pe autostradă PE CEALALTĂ BANDĂ!

Acuma, toată întâmplarea ar fi putut fi amuzantă, numai că acolo e o colină — v-am spus asta? O colină imensă de felul nu-vezi-nimic-până-când-nu-ești-pe-cale-să-dai-cu-capul. Dar eu am fost singura care a observat. *Madame Dabney* scria pe clipboardul ei, Liz își făcea tema la biochimie, iar Macey avea o urgență legată de unghii.

Am încercat să strig, dar pesemne îmi pierdusem temporar capacitatea vorbirii, și Bex era singura persoană, în afară de mine, atentă la drum, iar ea credea că e pe partea dreaptă — sau pe stânga — mă rog (pricepeți ce vreau să spun).

Glasul mi-a revenit tocmai la timp ca să strig:

— BEX!

Iar ea a spus:

— Ce?

A virat brusc și ne-a azvârlit pe cealaltă bandă, ceea ce, în condiții normale, ar fi fost dezastruos, dar, în acest caz, chiar ne-a salvat viața. Soarta joacă asemenea feste — un lucru pe care, presupun, orice spioană îl pricepe la un moment dat. Apoi Bex a redresat mașina cu calm și a intrat în oraș, complet netulburată.

Când Bex a făcut un viraj la stânga lângă Piggly Wiggly și a fost cât pe ce să acroșeze un agent de circulație care veghea trecerea de pietoni de la Școala Elementară Roseville, *Madame Dabney* a obligat-o să tragă în parcare a băcăniei și să schimbe locul cu Macey. Dar Bex n-a părut supărată, ceea ce, în sine, era întrucâtva un lucru de speriat. Avea o expresie cu adevărat mulțumită pe față când a deschis portiera mea și m-a făcut s-o împing pe Liz pe locul pe care îl elibera Macey, ceea ce e mai greu decât pare, căci Liz devenise cumva... oh, care-i cuvântul... pietrificată.

Era limpede că *Madame Dabney* își învățase lecția cu Bex, căci, dinspre scaunul din față, a venit o avalanșă de „Ușor cu accelerația, dragă”, „Bine, ai acolo un semn de oprire, scumpa mea”, în timp ce Macey înainta agale pe străzi.

Situația începea să se calmeze. Adică, zău, era aproape plăcut să fac o plimbare cu mașina, așezată între cele mai bune prietene ale mele din lume, simțind căldura soarelui prin geamuri. Era aproape normal — sau cât poate fi vreodată de normal, cu trei genii, moștenitoarea unui imperiu cosmetic/fiica unui senator și un agent secret într-un Ford Taurus.

Cuibărită pe bancheta din spate, între Liz și Bex, am început să mă gândesc că ar fi fost o pretenție mult prea mare să facem un tur al orașului înainte să ni se ceară să urmărim prin el pe unul dintre cei mai căutați oameni din lume. Oh, da, ar fi fost un avantaj total incorect. În lumina zilei, vedeam mi de ascunzători unde o fată poate să stea nevăzută. Am recunoscut alei și străzi laterale care ar fi fost niște scurtături grozave. În ciuda tuturor celor întâmplare, am început să mi doresc o revanșă cu domnul Smith. Dar, cel mai mult, mi puneam întrebări legate de băiatul pe care-l întâlnisem. Era real? Chiar se plimba pe străzile astea?

Atunci, mi-am primit răspunsul.

— Ce naiba faci acolo? m-a întrebat Bex.

— Îmi caut lentilele de contact, i-am răspuns răstit.

— Ai vederea perfectă, mi-a reamintit Liz.

— Doar că... doar că... Nu pot ridica privirea în clipa asta. Știam că mașina era oprită, probabil la semafor — unul dintre singurele două din oraș, așa că Josh se apropia, probabil.

— Ce? m-a întrebat Bex, cu glas șoptit. Ce se petrece? Și-a schimbat poziția în cea de spion, cu spatele drept, și a privit împrejur: Nu e nimic afară. Oh, ei, bine, pierzi un tip super sexy la dreapta.

Liz și-a lungit gâtul și a privit împrejur.

— Ah, da, e cam slab, dar merită văzut. Apoi a ridicat din umeri și a adăugat: Oh! Lasă. Ne privește cu *Încruntătura Gallagher*.

N-am idee cine a născocit denumirea aia, dar așa numim întotdeauna privirea pe care ne-o oferă oamenii din oraș ori de câte ori își dau seama ce școală frecventăm. E singurul prilej cu care urăsc povestea noastră de acoperire: atunci când oamenii se uită la mine de parcă ar trebui să fiu privilegiată, de parcă ar trebui să fiu răsfățată. De parcă ar trebui să fiu ca Macey McHenry. Îmi vine să le spun că mi-am petrecut vara curățând pește și punând legume la borcan, dar asta este doar unul dintre miile de lucruri pe care oamenii de treabă din Roseville n-or să-l știe niciodată despre mine. Totuși, când un om ca Josh se uită la tine de parcă ai fi o combinație între Charles Manson și Paris Hilton, e puțin dureros — chiar și pentru o spioană.

— Da, dar tot *băiat* e, a spus Bex cu jind. Hei, Cam, aruncă o privire.

— N-am să mă uit la nu știu ce băiat! m-am răstit eu. Nu mă interesează părul lui ondulat.

— Cine-a spus ceva despre păr ondulat?

Oh, Bex e bună!

— Nu-mi vine să cred, a spus Liz, măsurând camera cu pasul.

Nu se așezase de când ne-am întors la conac: se plimba înainte și înapoi, încercând să deslușească toate astea. N-o puteam învinui. Sistemul de convingeri al lui Liz e destul de firesc pentru geniile științei. Ea vrea ca viața să fie ceva ce poate fi testat într-un laborator sau prezentat într-o carte. Crezuse că mă cunoaște. Eu crezusem că mă cunosc. Acum amândouă ipotezele noastre fuseseră aruncate pe fereastră și nu ne plăcea s-o luăm de la capăt.

Nu puteam s-o las să vadă cât sunt de tulburată, așa că am recurs la a doua variantă. Am devenit furioasă.

— *Ce anume e atât de incredibil?* am întrebat. Că un băiat s-a uitat la mine?

Sigur, n-am să fiu niciodată o frumusețe exotică, precum Bex, sau o zână sfrijită ca Liz, dar nu eram plină de coșuri pe tot corpul. Oglinzile nu se sparg când trec pe lângă ele. Bunicul îmi spune Îngerăș. Eram chiar așa de nedemnă de luat în seamă?

— Cam! a spus Bex pe un ton poruncitor. Firește că nu despre asta e vorba.

Liz și-a azvârlit mâinile în aer și a exclamat:

— Nu pot să cred că nu ne-ai spus! Nu pot să cred că n-ai informat pe cineva.

Definiția lui Liz pentru „cineva” nu era „cineva”. Pentru Liz, „cineva” însemna un profesor.

— Și ce? am răspuns, încercând să minimalizez toată întâmplarea.

— *Și ce?* a zis Liz. *Te-a văzut!* Cammie, nimeni nu te vede când nu vrei să fii văzută. S-a așezat pe pat lângă mine: Când

îl urmăream pe Smith și a trebuit să te țin sub observație mi-a fost aproape imposibil, și te auzeam prin dispozitivul de emisie-recepție. Și știam cu ce ești îmbrăcată. Și... Liz a ridicat mâinile: *Și ce?*

M-am întors să mă uit la Bex, cu sprâncenele ridicate, de parcă aș fi vrut să întreb: *Și tu ești tulburată?*

— Ești uluitoare, Cam, a spus Bex, pe un ton perfect serios, așa că am știut că trebuie să fie adevărat.

— Ceva nu e în regulă aici, a spus Liz, în timp ce eu m-am dus în baie și am început să mă spăl pe dinți. (E greu să spui lucruri care vor afecta o prietenie de-o viață când ai spume la gură, ca un câine turbat.) Domnul Solomon vrea rapoarte ale misiunii noastre, așa că trebuie să-l includem și pe băiat. Ar putea foarte bine să încerce să se infiltreze în școală prin intermediul lui Cammie. Ar putea fi un borcan cu miere.

Era să-mi înghit periuța de dinți. Definiția tehnică a unui borcan cu miere este un agent de sex feminin care folosește seducția pentru a compromite o țintă. Definiția practică este oricine cu decolteu. (Se zvonește că Gilly a inspirat oarecum termenul.) Gândul că Josh ar putea fi echivalentul masculin îmi întorcea stomacul pe dos.

— Nu! am strigat. Nu. Nu. Nu. Nu e un borcan cu miere.

— De unde știi? m-a întrebat Bex, făcând pe avocatul diavolului.

— Știu, pur și simplu, am răspuns.

Dar Liz a ridicat din umeri, spunând:

— Trebuie să-l includem în rapoarte, Cam.

Dar rapoartele duceau la analize. Analizele duceau la protocol. Protocolul ar conduce la două săptămâni de urmărire prin tot orașul de către departamentul de securitate, timp în care ar da de urma certificatului lui de naștere și ar afla dacă mama lui bea sau tatăl lui joacă jocuri de noroc — sau făcând mult mai multe din motive mai puține. În definitiv,

Colegiul Gallagher n-a rămas un secret bine păzit mai bine de o sută de ani, asumându-și riscuri.

M-am gândit la Josh, cât de drăguț și normal păruse. Nu voiam ca niște străini să-l studieze la microscop. Nu voiam să existe un dosar în Langley cu numele lui pe copertă. Dar, mai ales, nu voiam să stau într-o cameră și să explic de ce m-a abordat, când piața orașului fusese plină de fete mult mai drăguțe.

Am privit în podea, alungând acest gând.

– Nu, Liz. Nu pot s-o fac. E un preț mult prea mare de plătit doar pentru că a vorbit cu o fată.

Atunci Bex și-a încrucișat brațele și a zâmbit insinuant în direcția mea.

– Cred că mai e ceva în povestea asta, a spus ea, cu fleitul ei obișnuit.

Băngele care mi-a năvălit în obraji trebuie să fi fost de ajuns ca să mă trădeze, căci Bex s-a aplecat și a spus:

– Scuipă tot.

Așa că le-am spus despre coșul de gunoi și despre sticla de Dr. Pepper pe care am scăpat-o și, în cele din urmă, despre „Spune-i lui Suzie că e o pisică norocoasă”, replică pe care, chiar dacă n-ar fi fost toată treaba cu geniile, tot aș fi fost în stare să mi-o amintesc cuvânt cu cuvânt, pentru că propoziții ca asta sunt ca untul de arahide pentru mintea unei fete. Când am terminat, Bex se holba la mine de parcă m-ar fi întrebat dacă nu cumva fusesem înlocuită de o clonă realizată genetic, iar Liz avea o privire romantică, foarte asemănătoare cu cea pe care o afișa Albă-ca-Zăpada în timp ce păsărelele alea îi fâlfâiau deasupra capului.

– Ce? am întrebat, simțind nevoia să le aud spunând ceva, orice.

– Dă impresia că i-aș putea rupe gâtul cu o singură mână, a spus Bex și, probabil, avea dreptate. Dar dacă îți place așa ceva...

— ... băiatul e nemaipomenit, a terminat Liz în locul ei.

— Nu contează cum e sau cum nu e. El...

M-am încordat. Liz a sărit în picioare și m-a completat:

— ... tot trebuie să intre în rapoarte!

— Liz! am strigat, dar mâna lui Bex era pe brațul meu.

— Ce-ar fi s-o facem noi? a spus, și pe față i-a scântelat cea mai perfidă expresie a ei. Îl verificăm noi și, dacă e un băiat obișnuit, uităm povestea. Dacă e ceva ciudat, îl prindem.

Am știut instantaneu care ar fi trebuit să fie argumentele împotriva: suntem prea ocupate; era împotriva unui milion de reguli; dacă suntem prinse, am putea să ne primejduiască cariera pe vecie. Dar, în tăcerea camerei, ne-am uitat una la alta, și ne-am înțeles din priviri, așa cum se întâmplă cu oamenii care se cunosc prea bine și de prea mult timp.

— În regulă, am spus, în cele din urmă. Vom face primele investigații și nimeni nu trebuie să știe.

Bex a zâmbit.

— De acord.

Ne-am uitat amândouă la Liz, care a ridicat din umeri:

— S-o spunem pe șleau: fie e un agent inamic care încearcă să se infiltreze între Fetele Gallagher prin intermediul lui Cammie...

Liz s-a oprit în mijlocul frazei, îndemnându-mă să întreb:

— Sau...?

Întreaga față i s-a luminat:

— E sufletul tău pereche.

Capitolul 10

Bun, din acest punct, dacă sunteți rude cu mine sau sunteți în situația de a adăuga lucruri la „dosarul meu permanent

care presupun că la Colegiul Gallagher e puțin mai detaliat decât cele pe care le au la Liceul Roseville), s-ar putea să vrei să vă opriți din citit. Serios. Puteți să săriți peste următoarea pagină de pagini. N-o să mă simt *deloc* jignită.

Cu alte cuvinte, nu sunt mândră de ceea ce urmează, dar nu mi-e tocmai rușine, dacă asta are vreo logică. Uneori cred că toată viața mea a fost o astfel de contradicție. Adică, ce-am auzit în ultimii trei ani a fost: *Nu șovăi, dar ai răbdare. Fii logică – ai încredere în instinctele tale. Respectă protocolul – improvizează. Nu lăsa garda jos niciodată – să ai un aer șalant.*

Așadar, vedeți, dacă transmiți unui grup de adolescente asemenea mesaje, atunci, da, la un moment dat lucrurile devin interesante. Restul săptămânii s-a scurs buimac, taieca noastră misiune stăruindu-ne undeva în adâncul minții ca o povară tăcută dar mereu prezentă care plutea neluturându-se în aer, astfel că, de fiecare dată când una dintre noi întindea mâna spre clanță, aproape că mă așteptam să se scinteie.

Duminică dimineața, când s-a crăpat de ziuă, eram în pițușă, ceea ce, categoric, n-a fost ideea mea. Grație spectacolului anual *Dirty Dancing* al Tinei Walters, unde am cântat de zeci de ori scena „Nimeni n-o pune pe Baby la cârmă”, chiar aveam nevoie de un „repaus” bun, cum zice Bex. Dar, chiar dacă Liz era ultima din clasă la P.&I., ea se pricepea mai bine dintre toate persoanele pe care le-am văzut niciodată să mă scoale din pat, ceea ce spunea ceva, dacă te întrebi cine e femeia care m-a crescut.

Macey dormea cu căștile ei, așa că Liz s-a simțit liberă să mă strige:

— Facem asta pentru tine! M-a tras de piciorul stâng, iar ea s-a dus să caute ceva de mâncare. Liz și-a apăsat talpa pe

saltea, acționând ca o pârghie, în timp ce mă smucea. *Haide
Cam. SCOALĂ-TE!*

— Nu! am protestat, ascunzându-mă și mai adânc sub
pături. Încă cinci minute.

Atunci m-a apucat de păr, ceea ce, categoric, e o lovitură
sub centură, căci toată lumea știe că asta e slăbiciunea mea.

— E un borcan cu miere.

— O să mai fie și peste o oră, am argumentat.

Apoi Liz s-a lăsat pe pat, lângă mine. Și-a apropiat fața
Mi-a șoptit:

— *Spune-i lui Suzie că e o pisică norocoasă.*

Am dat pătura la o parte.

— M-am sculat!

Zece minute mai târziu, Bex pășea alături de mine, în-
tinzându-mi o plăcintă Pop-Tart, iar Liz mergea în frunte
spre subsol. Coridoarele erau goale; conacul era tăcut. Era
aproape ca vara, doar că frigul se instalase în zidurile de pi-
tră și cele mai bune prietene ale mele erau lângă mine. Când
am ajuns la automatele de lângă biroul lui Dr. Fibs, am mușcat
din micul meu dejun și am simțit zahărul făcându-și efectul.

— Sunteți gata, așadar? a întrebat Bex și Liz a încuviințat.

S-au uitat amândouă la mine. Am mai luat o mușcătură
și m-am gândit că, dacă am ajuns până aici (și dacă tot am
ieșit din pat), puteam foarte bine să mergem până la capăt.

Am scos o monedă de 25 de cenți din buzunar și am dat
s-o bag în fanta automatului, dar Liz m-a oprit.

— Stai. A întins mâna după monedă: Dacă cineva se uită
la înregistrări, numele meu va atrage mai puțin atenția, a
spus ea, deși nimic din ceea ce făceam nu era împotriva re-
gulilor școlii. (Știu, am verificat.)

De fapt, suntem încurajate să facem câte „proiecte spe-
ciale” pentru „studiul independent” dorim, și nimeni nu
spus niciodată că nu putem face un proiect din studierea

independentă a băieților deosebiți. Totuși, părea o idee bună să-i dau lui Liz moneda și să își apese ea, în locul meu, amprenta degetului mare pe capul lui George Washington, să muncă moneda în automat și să comande produsul A-19.

Două secunde mai târziu, automatul s-a deschis, dând la dreapta un coridor către cel mai modern laborator criminalistic din afara CIA. (Dacă Liz ar fi comandat B-14, din panoul de mahon din spatele nostru ar fi căzut o scară.)

În timp ce intram în laboratorul criminalistic, Liz scotea deja sticla domnului Smith din geantă, așezând-o în mijlocul mesei. Cioburile erau lipite la loc și aproape că puteam să uit de ce o scăpasem. Aproape.

— O s-o trecem prin sistem să vedem ce aflăm, a spus Liz, pe un ton foarte oficial și mult prea trează pentru ora ȘAPTE DIMINEAȚA, într-o DUMINICĂ!

În plus, aș fi putut să-i spun ce vom afla: nimic. *Nada*¹. Că sticla de Dr. Pepper o să dea amprentele unei eleve de la Colegiul Gallagher (eu), ale unui instructor al Colegiului Gallagher inexistent-din-punctul-de-vedere-al-tehnologiei-pentru-că-în-fiecare-an-își-face-amprente-noi-pe-potrița-feței-sale (Smith) și ale unui martor nevinovat a cărui singură crimă era interesul pentru adolescențele care sunt obligate să șterpească din coșurile de gunoi (Josh).

Am dat să-i împărtășesc toate astea lui Liz, dar ea își îmbrăcase deja halatul alb și nimic nu-i face mai multă plăcere lui Liz decât să poarte un halat alb, așa că mi-am pecetluit buzele și am încercat să-mi odihnesc capul pe birou.

O oră mai târziu, Liz mă scutura ca să mă trezească, spunându-mi că amprentele lui Josh nu erau nicăieri în sistem (peant, știi). Asta însemna, în mare parte, că nu fusese niciodată în închisoare sau în armată. Nu era avocat în exercițiu ori membru al CIA. Nu încercase niciodată să cumpere

¹ *Nada* — nimic (în lb. sp. în orig.) (n. trad.).

un pistol ori să candideze (ceea ce, dintr-un anumit motiv, a venit ca o uşurare).

— Vezi? i-am spus lui Liz, gândindu-mă să abandonez vânătoarea şi să-mi permit să mă întorc într-un pat adevărat, dar ea m-a privit de parcă aş fi fost nebună.

— Asta nu e decât Faza Întâi, a spus ea, cu un aer rănit.

— Crezi că vreau să ştiu care e Faza a Doua? am întrebat Liz doar m-a privit îndelung, după care a spus:

— Culcă-te la loc.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă să fac asta, am zis, în timp ce ne ghemuiam în tufişurile de lângă casa lui Josh.

A mai trecut o maşină şi muzica s-a pornit mai tare, şi tot ce-am putut spune a fost:

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă să fac asta.

— Ție nu-ți vine să crezi? s-a răstit Bex şi apoi s-a întors Liz, parcă ziceai că la opt casa o să fie goală.

— Păi, tehnic vorbind, casa Abrams e goală.

N-o puteam învinui pe Liz că încerca să se apere. În definitiv, se ostenise trei ore să treacă de paravanele de protecție (ale noastre, nu ale lor) şi să scotocească prin sistemul informatic al şcolilor publice din Roseville, ca să afle că Josh „al meu” era Josh Abrams din strada North Bellis nr. 601. Nu mai luase încă o oră să acceseze toate conturile familiei Abrams şi să intercepteze emailul în care Joan Abrams (zisa şi mama lui Josh) îi promitea cuiva pe nume Dorothy că „N-am lipsi de la petrecerea-surpriză a lui Keith pentru nimic în lume! O să fim acolo la opt fix!”

Aşadar, imaginați-vă surprinderea noastră, când stăteam ghemuite între azalee şi urmăream cum jumătate din oraşul Roseville intră şi iese dintr-o casă albă cu obloane albastre, la capătul cvartalului lui Josh. Mi-am pus o pereche de

ochelari care funcționează doar dacă ești *cu adevărat* miop (de fapt, un binoclu) și am focalizat casa unde era în plină desfășurare o petrecere.

— Keith și mai cum? am întrebat, obligând-o pe Liz să gândească din nou la e-mailul pe care îl listasem pe evaluartie și îl ascunsesem sub patul meu.

— Jones, a răspuns Liz. De ce?

I-am dat ochelarii, ca să se poată uita la casa de la capătul străzii și să vadă panoul „Ținem pasul cu familia Jones”, care atârna deasupra ușii de la intrare.

— Oh, a mormăit ea, și am știut toate că familia Abrams nu ajunsese prea departe.

Îmi imaginasem unde locuia Josh, dar visele mele păleau în comparație cu ceea ce vedeam în realitate. Nu era un cartier adevărat — era un cartier de la televizor, unde peluzele sunt dichisite și verandele sunt făcute pentru balansoare și monadă. Înainte de a veni la Colegiul Gallagher, am locuit într-o casă înghesuită de oraș din Washington. Mi-am petrecut verile într-o fermă prăfoasă. Nu mai văzusem niciodată atâta perfecțiune suburbană într-un singur loc ca atunci, uitându-mă prin lumina palidă a felinarului către șișturile lungi de garduri albe din zăbrele.

Cumva, am știut că locul unei spioane n-ar fi niciodată acolo.

Totuși, trei *se aflau* acolo — ghemuindu-se în întuneric — până când Bex și-a scos trusa de șperacle și s-a repezit spre ușă. Liz a urmat-o îndeaproape, dar și-a strivit degetul mare pe un pitic de grădină și a aterizat pe burtă pe o tufă de ilice, strigând în surdină:

— N-am nimic!

Am ajutat-o să se ridice în picioare și, câteva clipe mai târziu, amândouă eram în spatele lui Bex, care își săvârșea rătăcirile asupra încuietorii de la ușa din dos.

— Aproape am reușit, a spus Bex cu un glas ferm, încercător.

Cunoșteam tonul ăla. Tonul ăla era periculos.

Am auzit muzica petrecerii din josul străzii, am văzut împrejurimile pitorești și mi-a venit în minte un gând:

— Ăăă..., fetelor, poate că ar trebui să încercăm...

Am apucat închizătoarea. S-a răsucit fără efort sub palma mea.

— Mda, a spus Bex. Merge și așa.

Când am pătruns în casa lui Josh a fost ca și cum am fi pătruns între paginile unei reviste.

Pe masă erau flori proaspete. O plăcintă cu mere se răcea pe o poliță lângă cuptor. Fișele de evaluare ale surorii lui Josh erau prinse sub un magnet, pe frigider: calificative maxime pe linie.

Bex și Liz au țâșnit prin camera de zi și pe scări în sus, iar eu mi-am adunat gândurile suficient de mult cât să spun:

— Cinci minute!

Dar nu le-am putut urma. Nu m-am putut mișca.

Am știut brusc că nu trebuia să fiu aici, dintr-o sumedenie de motive. Violam nu numai un domiciliu, dar și un mod de viață. Am găsit un coș pentru cusut pe bancheta de lângă fereastră, unde cineva făcea costume pentru Halloween. O carte despre cum să tapițezi singur zăcea pe măsuța de cafea și patru mostre de material atârnav pe un braț al canapelei.

— Cam! m-a strigat Bex și a aruncat spre mine un emițător. Liz zice că ăsta trebuie să iasă afară. Ce-ar fi să încercăm să-l luăm de acolo?

Eram bucuroasă să am o sarcină. Eram bucuroasă să ies din casa aceea. Sigur, cercetarea de bază era o parte esențială a detectării borcanului cu miere. În definitiv, dacă Josh primea instrucțiuni de la o celulă de teroriști, un guvern dictatorial sau așa ceva, cele mai bune metode de-a afla erau

probabil, introducerea unui cal troian în calculatorul lui și scotocitul prin sertarul cu șosete. Cu toate acestea, pentru mine era o ușurare să ies afară și să mă cațăr într-un pom.

Eram pe a treia creangă, legând emițătorul, când am privit în jos, spre stradă, și am văzut conturul unei siluete scurtând drumul prin curți. Era înalt. Era tânăr. Și avea mâinile în buzunare, îndesându-le într-un fel pe care îl mai văzusem doar o singură dată!

— Soarece de Bibliotecă, mă auzi? am încercat, dar, deși Liz își dăduse toată silința să-mi repare aparatul de emisie-recepție scurtcircuitat, pârâitul din ureche îmi spunea că reparația ei pripită nu reușise.

Am rămas ghemuită pe creangă, cu ultimele frunze ale verii legănându-se în jurul meu.

— Ducesă, am șoptit, rugându-mă ca Bex să răspundă — sau, și mai bine — să mă bată pe umăr și să mă certe că n-am puțină încredere. Bex, te las să alegi orice nume de cod vrei, dacă îmi răspunzi, am șoptit prin întuneric.

Josh traversa veranda.

Josh deschidea ușa din față

— Fetelor, dacă mă auziți, doar ascundeți-vă, bine? Subiectul intră în casă. Repet: Subiectul intră în casă.

Ușa s-a închis în spatele lui, așa că am sărit din copac și m-am grăbit să mă ascund în tufișuri, fără să scap din ochi intrarea, ceea ce sună grozav în teorie, numai că asta a însemnat să nu le observ deloc pe Liz și Bex târându-se afară pe o fereastră de la etajul întâi și refugiindu-se pe acoperiș.

— Cameleonule! a strigat Bex prin beznă, sperându-mă de moarte.

Am plonjat cu capul înainte în tufișuri și apoi am ridicat ochii și am văzut-o pe Bex privind pe furiș peste streășina casei.

Pesemne fetele au crezut că Josh avea de gând să rămână toată noaptea acasă, căci au început să atașeze corzi de alpinism de horn și se pregăteau să sară de pe acoperiș, tocmai când Josh a ieșit pe ușa din față!

Am urmărit scena din tufișuri, încremenită de spaimă, dându-mi seama că cele mai bune prietene ale mele erau pe cale să aterizeze pe capul celui mai drăguț băiat pe care-l văzusem — și pe prăjitura cu mere pe care o ducea în mâini.

Ele nu-l puteau vedea. El nu le putea vedea. Dar eu vedeam totul.

El a făcut un pas. Ele au făcut un pas.

Câteva secunde ne despărțeau de dezastru și, sincer, nici măcar nu știam ce fac până când m-am pomenit în mijlocul curții familiei Abrams și din gură mi-au ieșit cuvintele:

— Oh, bună!

Cu coada ochiului, am văzut teroarea întipăririi pe chipul lui Bex, deasupra mea, în timp ce a înhățat-o pe Liz și a încercat s-o tragă de la margine, dar nu eram cu adevărat atentă la ele. Cum aș fi putut, când un băiat încântător, ca Josh Abrams, se apropia de mine, cu un aer absolut surprins să mă vadă — ceea ce era perfect logic.

— Bună. Nu mă așteptam să te găsească aici, a spus el și imediat, m-a luat cu ametele.

Oare asta însemna că se gândise la mine? Sau doar încerca să priceapă cum și de ce o fată străină, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, își face apariția în curtea din fața casei lui? (Slavă Domnului că-mi lăsasem pălăria și centura utilitară în tufe.)

— Oh, știi cum e familia Jones, am spus, cu toate că eu nu știam, dar, judecând după șirul de oameni care intrau și ieșeau din casa de la capătul cvartalului, era probabil un lucru pe care-l puteam spune fără probleme.

Din fericire, Josh a zâmbit și a adăugat:

– Da, petrecerile astea sunt tot mai dezlănțuite pe an ce trece.

– Îhî, am mormăit, urmărind în tot acest timp cum Bex se căznește s-o tragă pe Liz peste acoperiș, către spatele casei – dar Liz s-a împiedicat și a început să alunece în jos.

A încercat să se agațe de un jgheab, dar s-a împiedicat și în curând se balansa pe o latură a casei familiei Abrams și inima îmi bubuia din ce în ce mai tare (dintr-o mulțime de motive).

Josh arăta la fel de stânjenit cum mă simțeam eu, când a făcut semn cu capul către plăcinta din mâna lui și a spus:

– Mama a uitat asta. (S-a oprit, de parcă s-ar fi gândit dacă să spună mai mult.) Doar că ea nu-și uită niciodată plăcintele pur și simplu. (Și-a dat ochii peste cap.) E renumită pentru plăcintele ei, așa că, ori de câte ori se duce undeva, îi place să fie întrebată de zece ori despre plăcinta ei până s-o scoată la iveală sau ceva.

Mâna lui liberă era în buzunar. Părea jenat că împărtășise acel adânc, întunecat, secret de familie.

– Aiurea, hm?

La drept vorbind, plăcinta *chiar* arăta foarte bine, dar nu-aveam cum să-i spun asta.

– Nu, am răspuns. Cred că e drăguț, ca să zic așa.

Și chiar credeam. Mama nu e celebră pentru prăjiturile ei. Nu, ea e renumită pentru că a dezamorsat un dispozitiv nuclear în Bruxelles doar cu o forfecuță de unghii și un elastic de păr. Cumva, în momentul acela, plăcintele păreau mai grozave.

Josh a dat să se întoarcă, dar Liz continua să atârne de acoperiș, așa că m-am repezit să scot pe gură primul lucru care mi-a trecut prin minte:

– Keith a fost surprins?

Ei bine, nu știam cine era Keith sau de ce îi organiza familia Jones o petrecere-surpriză, dar replica a fost de-ajuns ca să-l oprească pe Josh și să-l facă să spună:

— Nu, nu e niciodată surprins. Dar se preface destul de bine.

Am fost eu însămi un fel de expert al prefăcătoriei, mai ales când am văzut-o pe Bex coborându-și trupul la nivelul lui Liz — amândouă legănându-se în aer, în timp ce Bex se căznea să aranjeze cablurile încâlcite ale lui Liz. Dar Bex tot a reușit să ridice degetul mare și să rostească fără glas: *E drăguț!*

— Vrei să mergi să bei o cola? m-a întrebat el, iar eu am gândit: *Da!*

Nu-mi doream nimic mai mult pe lume. Dar, în spatele lui Josh, Bex ochea spre călcâiul lui, împlântând un dispozitiv de urmărire în spatele pantofului sport Nike.

Am auzit un sunet înfundat când dispozitivul s-a îngropat în talpa de cauciuc, dar Josh nici măcar n-a clipit. Bex părea extrem de mândră de sine, în ciuda faptului că Liz continua să se învârtă ca o *piñata*¹ care a luat-o razna.

— Așadar, aici locuiești? am întrebat, de parcă n-aș fi știut.

— Da. De-o viață, a răspuns Josh, dar nu părea mândru de asta — nu ca bunicul Morgan când spune că a trăit la fermă toată viața, asta însemnând că are rădăcini.

Din gura lui Josh, a sunat de parcă ar fi avut lanțuri. Mi-am petrecut suficient timp studiind limbile ca să știu că aproape orice frază poate avea două înțelesuri.

În spatele lui Josh, Bex trebuie să fi aranjat cablul lui Liz, căci am auzit un zbârnâit și sunetul a două persoane în

---

¹ Decorație mexicană, viu colorată, făcută dintr-un recipient de lut sau o formă de carton acoperită cu *papier-mâché*, umplută cu jucării și bomboane și agățată de sus, pentru a fi lovită cu bețele de copii legați la ochi (în lb. sp. în orig.) (n. trad.).

ere aproape liberă și apoi zăngănitul unei aterizări în-
morman de coșuri metalice de gunoi.

Eram gata să-i dau un pumn lui Josh ca să leșine, dar el
uiturat nepăsător din mână și a spus:

– Sunt tot felul de câini prin cartierul ăsta.

– Oh! am oftat ușurată.

Au urmat alte zăngăneli, așa că am spus:

– Mari, pare-mi-se.

N-am respirat până când n-am văzut-o pe Bex lipindu-și
ma peste gura lui Liz și trăgând-o în tufișuri, în celălalt
ât al curții.

– Oh, ăăă, i-am spus mamei că-i aduc jacheta din
pină, am zis, pășind către o duzină de automobile aliniată
a lungul drumului.

– Vin cu..., a început el, dar chiar atunci un băiat și-a
ut apariția pe stradă și a strigat:

– Josh!

Josh s-a uitat la el și i-a făcut semn cu mâna.

– Du-te înainte, i-am spus.

– Nu, e...

– Josh! a strigat din nou băiatul, apropiindu-se.

– Zău, am spus. Te găsesc acolo.

și apoi, pentru a doua oară, m-am pomenit fugind de el,
ercând să evit petrecerea.

M-am ghemuit în spatele unui SUV, i-am re poziționat
linzile retrovizoare și m-am uitat cum băiatul îl întâmpină
Josh în mijlocul străzii. A încercat să-i ia plăcinta și a spus:

– Ai făcut-o tu pentru mine? Nu trebuia! Au! a făcut bă-
ul, frecându-și brațul, când Josh l-a izbit cu pumnul în
lăe. Apoi a arătat către locul unde dispărusem în întune-
Cine-a fost fata aia? Era destul de drăguță.

Mi-am ținut răsufierea, în timp ce Josh a urmărit privirea
șă a prietenului său, după care a spus:

– Oh, nimeni. O fată oarecare.

Capitolul 11

Rezumatul supravegherii

Agente: Cameron Morgan, Rebecca Baxter și Elizabeth Sutton (numite în continuare „Agentele”)

După ce au urmărit o agentă a Colegiului Gallagher (Cameron Morgan) în două misiuni de rutină, Agentele au conchis că un tânăr (cunoscut la momentul respectiv doar ca „Josh”, zis și băiatul Spune-i-lui-Suzie-că-e-o-pisică-norocoasă) e o PDI (Persoană de Interes).

Apoi Agentele au demarat o serie de operațiuni de recunoaștere, în timpul cărora au constatat următoarele:

Subiectul, Josh Adamson Abrams, locuiește pe strada North Bellis 601 din Roseville, Virginia.

Legături cunoscute: o scanare a activității online a Subiectului a dezvăluit faptul că îi scrie e-mailuri în mod curent lui Dillon Jones, care are pseudonimul D'Man (de pe strada North Bellis), în general cu privire la jocuri video „fantastice”, filme „nasoale”, „tâmpitul de taică-meu” și teme pentru acasă.

Ocupația: în clasa a zecea la Liceul Roseville, cartierul general al Piraților Luptători. (Dar care, în mod evident, nu se luptă prea aprig, de vreme ce o cercetare ulterioară a dezvăluit că palmaresul lor e de 0 – 3.)

Media generală: 9.37. Subiectul manifestă dificultăți la analiza matematică și tâmplărie. (Se exclude o carieră de spărgător de coduri la Agenția de Securitate Națională și/sau de „Tâmplar sexy” la emisiunea „Meșterul casei”)

și să elimine posibilitatea ca subiectul să arate super cu
centură pentru scule.)

Subiectul pare să exceleze la engleză, geografie și
matematică (ceea ce e grozav, deoarece Cammie e vorbitoare
de engleză și foarte civică!).

Familie:

Mama, Joan Ellen Abrams, 46 de ani, casnică și o
mătușă cu mare experiență la plăcinte.

Tatăl: Jacob Whitney Abrams, 47 de ani, farmacist și
proprietar unic al Farmaciei Abrams și Fiul.

Surorile: Joy Marjorie Abrams, 10 ani, elevă.

Activitate financiară neobișnuită: niciuna, dacă nu
însemnă la socoteală faptul că o persoană din familie e
destul de preocupată de biografiile Războiului Civil.

Foste fiacești un posibil indiciu al faptului că în
Virginia mai trăiesc și muncesc insurgenți ai
Confederației? Trebuie cercetat în continuare.)

Transmis cu respect,

Cammie, Bex și Liz

— Îți zic că nu înseamnă nimic, a spus Bex, în timp ce
stăteam împreună în fața oglinzii, așteptând ca scannerul să
se slunece peste față și ca lumina din ochii tabloului să de-
tina verde.

Nu pomenisem de Josh, dar am știut la ce se referă. Bex
mi-a citit imaginea din oglindă și mi-am dat seama că scanne-
rul nu era singurul lucru care putea vedea în interiorul meu.

Ușile au glisat în lături și am pătruns în lift.

— Avem conexiunea la calculator, a declarat Liz. Datele
financiare, de pildă, pot ilustra multe...

— Liz! m-am răstit eu. Am ridicat ochii către lumini și
am privit cum coborâm. Chiar nu merită riscul, bine?

Glasul mi s-a frânt, când m-am gândit cum spusese Josh că eram o fată oarecare: eram nimeni. Nu-i prea ședea bine unei spioane să se întristeze pentru un lucru stupid, dar, mai ales, nu voiam ca vocea să mă trădeze în fața prietenilor mei.

— Fetelor, nu-i nicio problemă, am zis. Josh nu e interesat de mine. E în regulă. Nu sunt genul de fată pe placul băieților. Nu-i mare scofală.

Nu căutam complimente, ca fetele slabe care spun că arată grase, sau ca fetele cu un păr superb, ondulat, care spun că urăsc umezeala. Desigur, există câteva persoane care-mi spun mereu: „Să nu zici că nu ești drăguță” și „Să nu zici că semeni cu mama ta”, dar jur că nu mă rugam în tăcere ca Bex să-și dea ochii peste cap și să spună:

— Mă rog! N-are el norocul ăsta.

— Haideți, fetelor, am spus, râzând. Ce, credeți că nu mă invite la bal? le-am tachinat eu. Sau, hei, mama o să aduc niște macaroane cu brânză pentru cina de duminică seară. Ce-ar fi să vină și el și mama să-i spună cum a sărit ca la Hong Kong dintr-un balcon de la etajul nouăzeci, cu o parașută pe care și-a făcut-o din fețe de pernă.

M-am uitat la ele, am încercat să râd, dar Bex și Lia mi schimbaseră priviri. Am recunoscut expresia care le-a străbătut fețele. De zile în șir, se priveau pe furiș, așa cum strecori uită bilețele pe sub bancă.

— Haideți, am adăugat, trecând pe lângă casa păpușilor. În caz că ați uitat, avem lucruri mai bune de făcut.

Atunci am dat colțul și toate trei ne-am oprit brusc. Am rămas cu gura căscată și inima a început să-mi bubulească în timp ce toate am privit încremenite domeniul domnului Belmont. Sala de clasă de la Subnivelul Unu nu mai semăna cu o sală de clasă. În locul băncilor erau trei mese lungi. În locul cretei și al hârtiei, erau cutii cu mănuși de cauciuc. Cu

perții despărțitori din sticlă mată și podelele albe, scânteie-
toare, sala arăta de parcă tocmai am fi fost răpite de extrate-
rări și aduse pe nava-mamă pentru proceduri medicale
invasive. (Personal, eu speram într-o intervenție la nas.)

Am stat una lângă alta, Fete Gallagher strângând rân-
durile, pregătindu-ne pentru orice provocare ce ar putea
apărea pe ușa aceea.

Nu știam noi că provocarea avea să fie domnul Solomon,
strângând trei saci de plastic gata să plesnească. Pe lângă pri-
viriștea acelor monstruozițai umflate, toată povestea cu ex-
traterestrii părea destul de atrăgătoare. A aruncat câte un sac
pe fiecare dintre cele trei mese, cu o bufnitură dezgustătoare.
Apoi a azvârlit o cutie cu mânuși în direcția noastră.

— Spionajul e o treabă murdară, domnișoarelor. Și-a fre-
cat palmele una de alta, ca și cum ar fi șters praful vieții sale
anterioare. Oamenii aruncă la tomberon majoritatea lucruri-
lor pe care nu vor să le știți. A început să dezlege nodul din
sfatul unuia dintre saci. Cum cheltuiesc banii? Unde și ce
mânncă? Ce fel de pastile iau? Cât de mult își iubesc ani-
malele?

A apucat colțurile de la fundul sacului de plastic și le-a
aruncat, răsturnând conținutul cu o singură mișcare fluidă,
pe jumătate a unui magician de la petrecerile zilelor de naș-
tere și pe jumătate a unui călău. Gunoii s-a împrăștiat peste
tot, revărsându-se liber, ocupând fiecare centimetru al mesei
lungi. Duhoarea era copleșitoare și, pentru a doua oară în
două săptămâni, am crezut c-o să vomit în clasa aceea. Dar
nu și domnul Solomon: el s-a aplecat, trecându-și degetele
peste gunoi.

— El e genul de persoană care face cuvinte încrucișate
cu stiloul? Solomon a aruncat hârtia și a ridicat un plic aco-
perit cu bucățele de coajă de ou. Ce mângălește ea în timp
ce vorbește la telefon? În cele din urmă, Solomon a vârat

mâna adânc în mormanul de gunoi și a scos la iveală un leucoplast vechi. L-a ridicat spre lumină, studiind semicer de sânge uscat care păta pătrățelul de tifon. Tot ce atinge persoana spune ceva: piese de puzzle ale vieții sale. A aruncat bandajul înapoi în maldăr și a bătut din palme: Bun venit pe teritoriul *garbologiei*, a spus el, cu un zâmbet larg.

În dimineața de joi ploua. Ziua întreagă, zidurile de plumb au emanat, parcă, umezeală. Tapiseriile grele și imensul peretele mineu nu păreau pregătite să înfrunte frigul. Dr. Fibo avea nevoie, luni după școală, de ajutorul lui Liz, al lui Bex și al meu, așa că fusesem nevoite să facem schimb cu Tina Courtney și Eva pentru orele de conducere. Așadar, în locul unei după-amiezi însorite de vară indiană, urma să mergem să conducem sub un cer care semăna cu starea mea de spiritalitate. Le așteptam pe Bex și Liz la parter, lângă ușile de sticlă care dădeau spre portic. Mi-am trasat inițialele pe sticla albastră, dar apa s-a adunat în stropi și s-a scurs pe geam în jos.

Însă nu toată lumea se simțea la fel de mohorâtă ca viața mea de afară, fiindcă Liz a răsărit lângă mine și a strigat:

— E grozav! Nu-mi vine să cred c-o să trebuiască să folosim ștergătoarele de parbriz!

Cred că atunci când apari în *Scientific American* la vârsta de nouă ani, ai o idee ușor deformată despre distracție.

Picioarele ni se cufundau, pleoscăind, în iarba îmbibată pe când traversam peluza către locul unde *Madame Dabney* ne aștepta în mașină, cu farurile străpungând deja aerul cenușiu și ștergătoarele improșcând apa dintr-o parte în alta.

Cincisprezece minute mai târziu, *Madame Dabney* spunea:

— Ăăă, Rebecca dragă, poate că ar trebui...
Glasul i s-a stins când Bex a făcut încă o întoarcere și a sfârșit pe cealaltă parte a drumului. Te-ai fi putut aștepta...

o spioană să tragă frâna de siguranță și s-o doboare pe Bex cu un pumn bine plasat în ceafă, dar *Madame Dabney* doar a spus:

– Da, dragă, aici la dreapta... Oh, Doamne...

După care s-a agățat de bord când Bex a întors pe sens interzis.

– Scuze! a țipat Bex, adresându-i-se, probabil, șoferului de camion căruia îi tăiasse calea. Uit mereu că mai sunt și ceilalți acolo, așa-i?

Ploaia se oprise, dar roțile scoteau un sunet ud, lipicios, în timp ce aruncau apă sub șasiul mașinii. Geamurile erau aburite și nu puteam să văd pe unde mergem, ceea ce, într-un fel, era o ușurare, fiindcă, de fiecare dată când aruncam o privire în lumea dimprejurul nostru, vedeam încă un an al vieții mele trecându-mi în goană prin fața ochilor.

– Poate că ar trebui să lăsăm pe una dintre colegile tale în locul tău? a reușit să spună, în sfârșit, *Madame Dabney*, când Bex a fost cât pe ce să intre într-o cisternă de ciment, a smucit volanul, a sărit peste bordură și a zburat pe altă stradă, direct peste colțul unei parcuri.

Dar acela a fost momentul când am observat ceva ciudat. Nu doar că Bex nu dădea nicio atenție strigătelor chinuite ale lui *Madame Dabney* și legilor care guvernează conducerea autovehiculelor în această țară, dar — și aici e partea stranie — Liz nu era speriată!

Liz, care urăște păianjenii și refuză să meargă desculță oriunde. Liz, care e o înotătoare desăvârșită și totuși deține șase tipuri diferite de veste de salvare. Liz, care s-a dus o dată la culcare fără să-și curețe dinții cu ața dentară și n-a putut dormi toată noaptea, ședea calmă pe bancheta din spate, în timp ce Bex era cât pe ce să doboare un coș de gunoi pe bordură.

— Rebecca, acela ar fi putut fi un pieton, a atenționat *Madame Dabney*, dar n-a folosit frâna de siguranță, așa că să mă întreb mereu ce-o fi văzut *Madame Dabney* în Franța de i-a denaturat în asemenea hal concepția despre pericol.

Atunci am observat indicatoarele.

— Dumnezeule! am murmurat printre dinții încleștați.

Liz zâmbea larg spre un semn care anunța că treceam prin North Bellis.

— Ssst, a spus Liz, vârând mâna în buzunarul genții și scoțând telecomanda de la combina stereo pe care o făcuse praf în ziua când s-a întors la școală.

— Ce faci cu...

— Ssst! A aruncat o privire de atenționare spre *Madame Dabney*. Va fi doar o mică explozie.

Explozie!

După câteva secunde, o bubuitură puternică a străbătut mașina. Bex s-a luptat să păstreze controlul volanului. Am simțit miros de fum și am auzit sunetul surd, flasc, al cauciucului lovindu-se de caldarâm.

— Oh, nu, *Madame Dabney!* a exclamat Bex, cu cel mai teatral glas al ei. *Cred că avem pană!*

— Nu, zău? am zis, încruntându-mă la Liz, care doar a ridicat din umeri.

Poate că ar trebui să nu mai afirm sus și tare că e de dorit să ai prietene genii. Prietenele normale nu se apucă să arunce în aer mașini-școală — nu intenționat, în orice caz.

În cele din urmă, mașina s-a oprit — ați ghicit — în fața casei lui Josh.

— Oh, fetelor, ne-a liniștit *Madame Dabney*, întorcându-se să se asigure că Liz și cu mine eram tot în trupurile noastre inițiale, într-o singură bucată. Sunteți toate bine? Noi am încuviințat din cap. Ei, a spus *Madame Dabney*, venindu-și în fire. Cred că vom învăța cum se schimbă un cauciuc.

Desigur, Bex și Liz știuseră ce urmează. Asta era, de fapt, ea. Cu toate acestea, Bex a părut surprinsă când a strigat:

— Aduc eu roata de rezervă!

Cât ai clipi, era afară din mașină și sălta capota portbagajului, în vreme ce Liz a interceptat-o pe *Madame Dabney*:

— Spuneți-mi, doamnă, ce anume credeți că provoacă majoritatea penelor de cauciuc?

În timp ce Liz a târât-o pe instructoroarea noastră să inspecteze pagubele părții din față a mașinii, m-am apropiat de Bex prin spate.

— *Ce faci?* am cerut să știu.

Însă Bex s-a mulțumit să zâmbească și să întindă mâna în portbagaj, scoțând la iveală un sac de gunoi aidoma celor aruncate pe stradă.

— Nu puteam să lăsăm bordura goală, nu-i așa?

Și atunci am observat: pe toată lungimea străzii Bellis, bordurile erau acoperite de tomberoane și saci de plastic care septau ca niște soldați în poziție de drepti.

— *Voi ați inversat zilele, am spus, îngrozită. Voi ați făcut cauciucul să explodeze. Voi...*

Mi-a pierit glasul, probabil din cauză că vorbele care mă auzau să-mi iasă pe gură erau fie: „V-ați gândit bine ce faceți?” sau „Vă e hărăzită o viață de crimă!” Ceea ce era cu puțină tăișuri, oricum.

— Nu putem renunța acum, nu-i așa? a spus Bex, cu un ton foarte *bexian*. Cu un gest teatral, a scos cricul din portbagaj și a ridicat o sprânceană: Avem o datorie față de țară.

Nu, ele credeau că au o datorie față de mine. Sunt doar curioasă că n-a spus-o.

După câteva secunde, Bex și cu mine scosesem roata de rezervă din portbagaj, iar *Madame Dabney* ne explica subtilitățile deșurubatului unei piulițe, dar eu nu puteam să fac altceva decât să mă uit în susul și-n josul străzii. Dacă mă

vedea și recunoștea mașina și uniformele? Cum aş putea vreodată să-i explic? Oare m-ar vedea, măcar, sau aş fi puţin şi simplu „o fată oarecare”? Oare aş fi doar „nimeni”?

— Excursie cu şcoala în capitală, mi-a şoptit Liz în ureche, când m-a văzut așa de încordată. Nu se întoarce până după nouă.

Am răsuflat ușurată.

— Aveți întrebări? ni s-a adresat *Madame Dabney*, în timp ce scotea cricul de sub mașină și Bex se ducea să pună cauciucul distrus în portbagaj.

Liz și cu mine am clătinat din cap în semn că nu.

— Ei, atunci cam asta ar fi, a spus *Madame Dabney*, împreunându-și palmele, vizibil mândră de munca ei manuală.

Da, m-am gândit, aruncând pe furie o ultimă privire la zona din jurul meu și văzând-o pe Bex cum ridică repede degetul mare. *Cam asta ar fi.*

Rezumatul supravegherii

Agente: Cameron Morgan, Rebecca Baxter și Elizabeth Sutton

Raport privind deșeurile luate de la domiciliul lui Josh Abrams:

Număr de cotoare goale de hârtie igienică: 2.

Sortimentul specific de supă la cutie: supă de roșii (urmată îndeaproape de crema de ciuperci Campbell).

Număr de cutii goale de înghețată Ben & Jerry's: 3 — două de ciocolată cu mentă și biscuiți, una simplă de vanilie. (Apropo, cine să cumpere, oricum, înghețată simplă de vanilie de la Ben & Jerry's? Există pagubă mai mare?)

Număr de cataloage Pottery Barn: 14. (Niciun exemplar marcat sau identificat în alt fel, deși pernitele decorative lavabile Windsor erau la reducere și păreau să fie un chilipir.)

– Și unde ziceți că punem prosoapele de hârtie? a întrebat Bex, privind împrejurul micului nostru cerc ciudat de mormane. Sunt deșeuri menajere sau mâncare?

– Depinde, a răspuns Liz, aplecându-se către ea. Ce-i gulo?

Bex a adulmecat hârtia folosită pe care o ținea în mână și a zis:

– Sos de spaghetti... cred. Sau sânge?

– Așadar, fie le plac pastele, fie sunt o familie de ucigași cu toporul, am luat-o eu peste picior.

Bex s-a întors și a aruncat prosoapele într-unul din cele câteva mormane care creșteau în jurul nostru, în timp ce maldărul inițial, din mijloc, începea să scadă încetul cu încetul. Deschisese toate ferestrele din cameră și o adiere rece, umedă, sufla înăuntru, atenuând (puțin) mirosul de gunoi, în timp ce noi ședeam pe o prelată de plastic, examinând totul, de la batiste de hârtie folosite până la conserve de ton goale.

În caz că vă veți întreba vreodată dacă cineva este sau nu prea bun pentru voi, vă sfătuiesc să-i scotociți gunoiul. Nimeni nu mai apare superior după asta. În plus, dacă domnul Solomon avea dreptate, aici existau răspunsuri: răspunsuri pe care le voiam cu disperare.

De ce s-a oferit să mă conducă să iau (cică) jacheta mamei și pe urmă s-a întors și i-a spus prietenului său că sunt *nimeni*? Oare avea o prietenă? Legase cu mine acea conversație din stradă ca să câștige cine știe ce pariu îngrozitor cu prietenii lui, așa cum se întâmplă întotdeauna în filmele pentru adolescenți? Vreau să spun, știu că mi-am petrecut iernile într-un internat, înconjurată de fete, și verile într-o fermă din Nebraska, dar în ambele locuri există filme și o mulțime dintre ele cuprind scene în care fete urâte (ca mine) sunt abordate de băieți chiar atrăgători (ca Josh).

Dar băieții ăia nu sunt ca Josh, nu chiar, sau cel puțin așa mi-am dat eu seama, pe măsură ce am pătruns tot mai adânc în gunoiul lui. Băieții din filmele alea nu și-ar ajuta sora mică să învețe o odă de clasa a patra închinată Ameliei Earhart (Colegiul Gallagher, promoția 1915). Băieții ăia nu ar scrie bilețele precum cel pe care mi-am luat libertatea să-l lipesc mai jos:

Mamă, Dillon spune că mama lui mă poate aduce acasă după excursie, așa că nu așteptați telefonul meu, culcați-vă. Te iubesc, J.

Îi spune mamei sale că o iubește. Nu-i așa că-i grozav! Adică, băieții din filmele cu pariurile și fetele urâte (care nu sunt niciodată *cu adevărat* urâte, doar slab accesoryzate) și marile scene dramatice cu baluri, acei băieți nu le-ar lăsa niciodată mamelor lor bilete drăguțe și curtenitoare. Plus, băieții care lasă bilete drăguțe și curtenitoare devin bărbați care lasă bilete drăguțe și curtenitoare. Nu m-am putut abține: brusc, mi-am imaginat cum ar fi să primesc, într-o zi, eu însămi un asemenea bilet.

Draga mea, s-ar putea să trebuiască să lucrez până târziu, așa că poate nu voi fi aici când te întorci. Sper că te-ai simțit grozav în Corvee de Nord și că ai dezamorsat o mulțime de arme nucleare. Cu toată dragostea, Josh.

(Dar asta e doar o variantă de lucru.)

Am privit țintă un pachet de gumă de mestecat — din cele de albit dinții — și am încercat să-mi amintesc dacă dinții lui fuseseră extrem de albi sau doar de un alb obișnuit. *Alb obișnuit*, am gândit, așa că am azvârlit pachetul într-o grămadă de lângă Liz și am început să scotocesc iarăși în morman, fără să știu peste ce speram să dau.

Am găsit un plic, mic și pătrat, cu o caligrafie frumoasă pe partea din față. Era adresat familiei Abrams. Nu văzusem vreodată invitați la petreceri. Sigur, mi-am amintit că o dată sau de două ori mama și tata s-au îmbrăcat frumos și m-au lăsat cu o bonă, dar chiar și atunci am știut că mama avea un aparat video mic-mititel cu microfilm în broșa din stras și că butonii tatei conțineau cabluri care puteau să țâșnească până la cincizeci de metri și să ajute pe cineva să coboare în scap de pe o clădire, în cazul în care chiar voia. (Dacă te gândi la asta, nu e atât de surprinzător că n-am primit prea multe invitații.)

Tocmai începeam să-mi imaginez cum ar fi să fac parte din celălalt fel de familie, când am auzit un „O-ho!” prevestitor de rău.

M-am întors spre Liz, care îi întindea lui Bex o bucată de hârtie.

Trebuie să i-o arate mai întâi lui Bex, mi-am dat seama cu groază. Josh mai are doar șase luni de trăit! Ia pastile care îl vor muta în Alaska!

Era și mai grav.

— Cam, a spus Bex, pe un ton care mă pregătea pentru ce putea fi mai rău. Liz a găsit ceva ce ar trebui, poate, să vezi.

— Probabil că nu-i nimic, a adăugat Liz, forțându-se să zâmbească, în timp ce Bex mi-a întins o bucată de hârtie roz, împăturită.

Cineva scrisese JOSH pe ea, cu cerneală albastră și cu o caligrafie cu înflorituri pe care nimeni de la Colegiul Gallatin n-a părut vreodată s-o stăpânească — în definitiv, dacă ai de făcut în fiecare seară teme la chimie organică, codare avansată și limba swahili pentru conversație, n-o să-ți

petreci multă vreme învățând cum să-ți faci „i”-urile cu limbioare.

— Citește-mi, am spus.

— Nu..., a început Liz. Probabil că e...

— Liz! am strigat.

Dar Bex începuse deja.

— „Dragă Josh. A fost minunat să te văd la bâlci. Și eu m-am distrat. Ar trebui să mai ieșim cândva. Cu drag, DeeDee.”

Bex își dăduse toată silința ca biletul să sune a nerozie, adăugând o mulțime de pauze inutile și inflexiuni plătite coase, dar nu era nicio îndoială că această DeeDee avea gânduri serioase. În definitiv, eu nu scriam bilete pe hârtie roz, cu un scris înflorat. Nici măcar nu aveam hârtie roz. Hârtia comestibilă, da, dar hârtie roz, frumoasă, nici pomeneală! Așadar, asta era dovada, negru pe alb (sau, mă rog... albastru pe roz, dar înțelegeți voi ce vreau să spun), că eram oficial scoasă din joc. Că, într-adevăr, eram nimeni.

Probabil că Liz mi-a citit expresia, fiindcă s-a repezit să spună:

— Asta nu înseamnă nimic, Cam. E în *gunoi*! Și, întorcându-se spre Bex: Asta trebuie să însemne ceva, nu?

Și atunci a fost momentul când n-am mai putut să ignorem asta: adevărul universal că, în ciuda educației noastre de elită și a IQ-urilor de genii, nu ne pricepeam la băieți. DeeDee, cu hârtia ei roz și iscusința de a face J-uri mari și umflante, ar fi putut cunoaște semnificația faptului că un băiat ca Josh aruncă impecabilul ei bilet roz la gunoi, dar, cu siguranță, noi n-o cunoșteam. Băiatul visurilor mele putea să fie la fel de aproape ca orașelul Roseville — la doar trei kilometri, optzeci de camere de supraveghere și un imens gard de piatră distanță — dar el și cu mine n-aveam să vorbim niciodată aceeași limbă (ceea ce este total absurd, întrucât

„lăiat” era singura limbă pe care școala mea nu încercase niciodată să mi-o predea).

– E în regulă, Liz, am spus cu blândețe. Toate știam că paneele sunt mici. E...

– Stai! a strigat Bex și i-am simțit mâinile apucându-mă cu putere de încheieturi. Mai spune-mi o dată ce i-ai zis. Mi-a citit expresia nedumerită. În seara aia? m-a îndemnat ea. Când i-ai spus că faci școala acasă.

– El m-a întrebat dacă fac școala acasă, iar eu am spus că da.

– Și ce motiv i-ai oferit?

– Din... , am început să vorbesc, dar mi-a pierit glasul și m-am uitat la mormanul de hârtii pe care îl așezase între noi.

Motive religioase.

Am văzut un program al Adunării Baptiștilor Liberi din Roseville, un fluturaș al Bisericii Metodiste Unite din Roseville și altele asemenea. Fie Josh colecta broșuri bisericești pentru vreun fel de joc bizar de-a căutătorii de comori, fie cutreierase școlile duminicale și întrunirile de tineret de marți seara din cu totul alt motiv.

– Te caută pe tine, Cam, a spus Bex, radiind de parcă tocmai ar fi făcut ultimul pas în spargerea celui mai sofisticat cod.

Peste noi s-a așternut tăcerea. Inima îmi bubuia în piept. Bex și Liz se holbau la mine, dar eu nu puteam să-mi iau privirea de la ceea ce găsisem: de la speranța care era împrăștiată pe toată podeaua camerei noastre.

Presupun că de aceea niciuna dintre noi n-a observat ușa deschizându-se. Presupun că de aceea am sărit toate în sus când am auzit-o pe McHenry spunând:

– Deci, cum îl cheamă?

Capitolul 12

— **N**u știu despre ce vorbești, am replicat, mult prea repede ca minciuna să fie de vreun folos.

Iată care este lucrul esențial atunci când minți: o parte din tine trebuie să fie convinsă — chiar dacă este doar un minuscul, ticălos grăunte care zace în cele mai negre, cele mai întunecate străfunduri ale minții tale. Trebuie să vrei să fie adevărat.

Presupun că eu n-am vrut.

— Oh, haide, a spus Macey, dându-și ochii peste cap. A trecut, cât? Două săptămâni? Eram șocată. Macey și-a ținut capul și a întrebat: Ați ajuns să vă giugiuliți?

Există cărți întregi în biblioteca școlii despre independența feminină și cum n-ar trebui să lăsăm bărbații să ne distragă atenția de la misiunile noastre, dar tot ce-am putut să fac a fost să mă uit la Macey McHenry și să spun:

— Crezi că aș putea să mă giugulesc cu cineva?

Mi-e greu să mărturisesc, dar era, probabil, unul dintre cele mai mari complimente pe care-l primisem în absolut toată viața mea.

Însă Macey doar și-a dat ochii peste cap și a spus:

— Uită că am întrebat. S-a îndreptat agale către mormanul de gunoi și, cum era de așteptat, a strâmbat din nasul ei perfect și a adăugat: E dezgustător. Apoi s-a uitat la mine. Cred că ești înnebunită după el.

S-o fi văzut pe Bex încercând s-o potolească:

— Avem temă la Op-Acop, Macey.

Până și eu aproape că am crezut că ceea ce făceam era perfect nevinovat.

Macey și-a coborât privirea spre grămezile noastre, studiind scena de parcă ar fi fost cel mai captivant lucru pe care l

răzuse, ceea ce, categoric, nu putea fi adevărat, de vreme ce știu sigur că toată clasa ei se aflase în laboratoarele de fizică atunci când domnul Fibs a fost atacat de albinele pe care credea că le-a modificat genetic să asculte comenzile, la fluier. (El a dovedit că răspund doar la glasul lui James Earl Jones¹.)

– Îl cheamă Josh, am spus, în cele din urmă.

– Cammie! a țipat Liz, de parcă nu-i venea să creadă că ofeream inamicului o informație atât de precisă.

Însă Macey doar a repetat, de parcă ar fi încercat numele, ca pe o haină:

– Josh.

– Mda, am spus. L-am întâlnit când am avut o misiune în oraș și... ei, bine...

– Acum nu-ți mai poți lua gândul de la el... Vrei tot timpul să știi ce face... Ai ucide să știi dacă se gândește la tine..., a spus Macey, ca un medic care înșiră simptome.

– Da! am strigat. E *exaaaaact* așa!

Ea a ridicat din umeri.

– Mare păcat, copilă.

Era doar cu trei luni mai mare decât mine, așa că ar fi putut să mă înfurie cuvântul „copilă”, dar n-am putut să mă enervez pe ea, nu atunci. Nu eram foarte sigură ce se petrece, dar un lucru devenea evident: Macey McHenry deținea informații de care aveam nevoie cu disperare.

– Mi-a spus că am o pisică norocoasă, am zis. Ce înseamnă asta?

– Tu n-ai pisică.

– Neesențial. Am dat din mână, trecând peste asta. Deci, ce înseamnă?

– Sună ca și cum ar vrea să nu se piardă cu firea... Că *ar putea* să te placă și vrea să-și lase opțiunile deschise, în

---

¹ Actor de teatru și film american (n. 1931), cu o voce gravă distinctă (n. trad.).

caz că tu hotărăști că nu-l placi, sau dacă el hotărăște că nu te place.

— Dar pe urmă l-am văzut pe stradă și l-am auzit spunându-i unui prieten că sunt „nimeni”. Dar înainte se putea chiar drăguț și...

— Oh, n-ai pierdut vremea.

— Se poartă foarte frumos, dar pe baza celor spuse prietenului său...

— Așteaptă, m-a întrerupt Macey. I-a spus asta unui prieten? Alt băiat?

— Da.

— Și tu l-ai crezut? Și-a dat ochii peste cap. Vorbe-n vânt. Ar putea fi poză, ar putea fi marcarea teritoriului, ar putea fi jenă că-i place noua puicuță ciudată... Presupun bine, crede că ești o puicuță ciudată?

— Crede că fac școala acasă din motive religioase.

— Mda, a făcut ea, clătinând din cap ca și cum răspunsul era suficient. Aș zice că încă mai ai o șansă.

OH, DOAMNE! Era ca și cum norii cenușii de furtună s-ar fi împrăștiat și Macey McHenry ar fi fost soarele, aducând înțelepciune și adevăr în bezna eternă. (Sau ceva mult mai puțin melodramatic.)

Doar în caz că n-ați prins ideea: Macey McHenry se picepe la băieți!! Firește, asta n-ar fi trebuit să fie o enormă, colosală surpriză, dar nu m-am putut stăpâni: mă târam la picioarele ei, venerând altarul dermatografului, al sutienulei cu burete și al petrecerilor cu băieți și fete, fără supravegherea părinților.

Până și Liz a spus:

— E uimitor.

— Trebuie să mă ajuți, m-am rugat.

— Ooooh, regret. Nu e sectorul meu.

Bineînțeles că nu. Era limpede că Macey McHenry era o jucătoare, nu o spectatoare. Nu putea să înțeleagă viața de la distanță, uitându-se prin geam la un loc pe care nu-l va cunoaște niciodată. Apoi m-am gândit la orele pe care le petrecuse închisă în liniștea acelor căști și m-am întrebat: Sau putea?

În fața mea stătea o persoană care era capabilă să spargă codul cromozomului Y, și n-aveam de gând s-o las să-mi scape atât de ușor.

— Hai, te rog! am insistat.

— Da, bine, spune-i asta cuiva care nu e mascota ciudată a ciudatei-clase-a-șaptea! S-a așezat pe pat, picior peste picior. Așadar, o să mă ocup de problema ta amoroasă cu o singură condiție.

Muncește, creier, muncește, mi-am îndemnat mintea, dar era ca o mașină împotmolită în noroi.

— Ies de la orele novicelor, a spus Macey. Și tu o să mă spui.

Realmente nu-mi plăcea cum sună asta, dar am reușit să întreb:

— Eu cu ce mă aleg?

— Pentru început, n-o să port o conversație cu prietena noastră Jessica Boden despre o excursie matinală în laborator, cu o sticlă veche de Dr. Pepper, sau o excursie nocturnă în afara incintei, de unde cineva a venit acasă cu frunze în păr. (I-a zâmbit cu înțeles lui Liz.) Sau despre un anume accident de la ora de conducere.

Pentru prima oară, nu mă îndoiam că și Macey era o Fată Gallagher. Privirile pe care mi le ofereau Liz și Bex spuneau că sunt și ele de aceeași părere.

— Știați că mama Jessicăi e administrator? a întrebat Macey, cu glasul plin de o ironie sarcastică. Vedeți, Jessica mi-a spus asta deja de vreo sută cincizeci de ori și...

— Bine, ajunge, am zis. Cu ce altceva mă mai aleg?

— Cu *un suflet-pereche*.

— Domnișoarelor, aceasta este o problemă de alianțe, a spus domnul Solomon, stând în fața clasei noastre, în dimineața următoare. S-ar putea să nu vă placă acești oameni. S-ar putea să-i urâți. Acești oameni ar putea să reprezinte tot ce detestați, dar e nevoie de *un singur* lucru, domnișoarelor: un singur fir comun, care să formeze o legătură în viețile noastre. A pornit înapoi spre catedră: Pentru a dobândi un aliat

Așadar, asta aveam eu cu Macey: o alianță. Nu eram prietene, nu eram dușmance. Nu plănuiam tocmai să-mi petrec weekendul de Patru Iulie la reședința ei din Hampton, dar, în același timp, aveam de gând să fiu drăguță.

Când a sosit ora prânzului, Macey a pășit tacticos spre masa noastră, iar eu m-am pregătit pentru ce avea să se întâmple. *Dacă au putut comuniștii și capitaliștii să lupte împreună ca să doboare nașiștii...*, mi-am spus. *Dacă Spike a putut să lupte alături de Buffy ca să scape lumea de demoni...* *Dacă lămâia galbenă poate să-și unească forțele cu limeta, ca să creeze ceva atât de delicios și înviorător ca Sprite, atunci cu siguranță pot și eu să muncesc alături de Macey McHenry pentru cauza iubirii adevărate!*

Stătea lângă mine. Mânca plăcintă. A trebuit să mă uit mai bine: *Macey mâncând plăcintă!* Și apoi a început să vorbească, dar n-o auzeam peste zgomotul unei dezbateri de apropiere (în coreeană), dacă era sau nu Jason Bourne mare tare ca James Bond și dacă avea vreo importanță dacă era un *Bond-Sean-Connery* sau un *Bond-Pierce-Brosnan*.

— Ai spus ceva, Macey? am întrebat, dar ea mi-a aruncat o privire care ar fi putut ucide.

A vârât mâna în geantă, a smuls o bucată de evapohănt și a mâzgălit:

Putem studia diseară? (Spune cuiva și te omor în somn!)

– Ora șapte? am întrebat-o.

Ea a încuviințat. Aveam o întâlnire.

Plăcinta arătase destul de bine, așa că m-am ridicat să mi iau și eu o bucată, iar când am făcut-o, am aruncat o privire la revista *Vogue* pe care o citea Macey, dar n-am putut afla prea multe despre modă, fiindcă înăuntru erau lipite notițele lui Macey de la chimie organică, acoperind elogiul măștii din luna aceea.

În acea seară, așezată pe podeaua camerei noastre, cu teșele lui Macey împrăștiate în jurul nostru, nu eram foarte sigură cum trebuia să funcționeze toată afacerea cu alianța. Din fericire, Liz se gândise la asta.

– Poți să începi prin a explica ce înseamnă asta.

A ridicat biletul lui DeeDee în fața lui Macey.

– Pfui! a strigat Macey, întorcând capul și ținându-se de nas, în timp ce îndepărta hârtia.

Dar, dacă lui Liz îi lipsește forța, compensează prin teșitate. A împins din nou biletul spre Macey, în ciuda protestelor ei.

– Credeam că ați scăpat de tot gunoiul ăla!

– Ei, nu de asta. Asta e o dovadă, a spus Liz, afirmând ceea ce, în mintea ei, era evident.

– Îhh! Scârbos.

Am văzut-o pe Bex schimbându-și poziția. Se autodepășea prin felul în care ne ignorase, dar știam că toți senzorii erau în alertă maximă. Nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de la caietul ei, dar a văzut totul (Bex e un super-detectiv prin natura sa).

– *Ce înseamnă?* a întrebat iarăși Liz, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Macey McHenry, noua noastră profesoară de materie de băieți.

Macey s-a uitat iar la caietul ei și trebuie să fi ajuns la concluzia că învățase destul pentru o singură seară, fiindcă și-a aruncat notițele cât colo. A mărșăluit către patul ei, a mârșăluit și a aruncat o privire la bucata de hârtie, după care a azvârlit-o jos.

— Înseamnă că are trecere. A clătinat aprobator din cap spre mine: Bună alegere!

— Dar și el o place? a vrut să știe Liz. Pe această Deed Deed Macey a ridicat din umeri și s-a întins pe pat.

Atunci a scos Liz la iveală un caiet mecanic cu care o văzusem plimbându-se înapoi și încolo în ultima săptămână. Crezusem că era pentru un proiect suplimentar: nu aveam habar că era vorba despre proiectul nostru. A desfăcut înțelele cu un pocnet, și o sută de foi de hârtie s-au agitat în năvala bruscă a curentului de aer. M-am uitat la antetul fiecărei pagini, pe măsură ce Liz le frunzărea.

— Vedeți... (A arătat către o porțiune subliniată de pe o pagină)... În acest e-mail a folosit cuvântul *frate*, cu referință la prietenul lui, Dillon. Cum ar fi, și citez: „calmează-te, frate, o să fie bine.” El nu are frați. Ce anume îi face pe băieți să se adreseze unul altuia în felul ăsta? Eu nu le spun lui Cam sau lui Bex surori. De ce? a întrebat ea, de parcă viața ei ar fi atârnat de înțelegerea acestui lucru. *DE CE?*

Da, în momentul acela Macey McHenry s-a uitat la Liz ca la o toantă. Dintre toate lucrurile nebunești pe care le văzusem în toată afacerea asta, ăsta era unul dintre cele mai nebunești.

Macey și-a înălțat capul și a întrebat:

— Tu ești super-geniu?

Cât ai bate din palme, Bex s-a ridicat din pat și a pornit către Macey. Situația era pe cale s-o ia razna — rău de tot.

Dar biata Liz nu era jignită de ceea ce spusese Macey. De fapt, doar s-a uitat la ea și a zis, de parcă și ea ar fi fost indignată:

— Știu... așa-i?

Bex s-a oprit. Am răsuflat ușurată. Și în cele din urmă, Liz a clătinat din cap, amuzată, alungându-și întrebările fără răspuns din minte — ceva la care am asistat, probabil, de o mie de ori. Atunci am înțeles că băieții erau pentru Liz doar un alt subiect: alt cod pe care trebuia să-l spargă. Într-un târziu, s-a așezat pe podea și a spus:

— Trebuie să fac un grafic.

— Uite ce e, a spus Macey, în timp ce se ridica în pat, pălind să cedeze. Dacă e genul sentimental, atunci înseamnă că nu ține la ea. Dacă nu e, atunci s-ar putea s-o placă — sau nu. S-a aplecat spre noi, simțind nevoia să se facă înțeleasă: Puteți analiza sau teoretiza — sau ce vreți voi — dar, serios, la ce credeți că folosește? Voi sunteți închise aici. El e acolo, afară. Iar eu nu pot schimba în niciun fel situația.

— Oh, a spus Bex, vorbind pentru prima oară. Asta nu e de competența ta, oricum.

I-am văzut mințea fremătând. Arăta ca o fată în misiune când a pășit înainte:

— E de competența noastră.

Capitolul 13

Spionii sunt deștepți. Spionii sunt puternici. Dar, mai cu seamă, spionii sunt răbdători.

Am așteptat două săptămâni. DOUĂ SĂPTĂMÂNI! Știți cât de mult e asta în sistemul temporal al unei fete de cincisprezece ani? Foarte mult. FOARTE MULT, foarte mult. Începeam să empatizez cu toate acele femei care vorbesc

despre ceasul biologic. Adică, știu că al meu mai are mult de ticăit, dar tot reușeam să mă gândesc la Operațiunea Josh și să-mi fac griji în fiecare minut liber — și asta se întâmpla la o școală de spioane-genii, unde minutele libere nu sunt tot mai pe toate drumurile. Nici nu pot să-mi închipui suferințele unei fete care frecventează o școală normală, de vreme ce, probabil, nu-și petrece serile de sâmbătă ajutându-și cea mai bună prietenă să spargă codurile de protecție ale sateliților-spion ai Statelor Unite. (Liz a mers până într-acolo încât a împărțit cu mine creditele suplimentare pe care le-a câștigat de la domnul Mosckowitz — premiul în bani oferit de Agenția de Securitate Națională l-a păstrat.)

Eram în situația clasică de expectativă, adunând informații, construind profilul lui și legenda mea, așteptând să avem ce ne trebuie ca să acționăm.

Două săptămâni de așa ceva. DOUĂ SĂPTĂMÂNI (de caz că ați sărit peste asta mai devreme.)

Apoi, așa cum se întâmplă cu toți agenții buni, am prins momentul potrivit.

Marti, 1 octombrie. Subiectul a primit un e-mail de la Dillon, porecla D'Man, care întreabă Subiectul dacă ar vrea să-l ia cu mașina de la antrenament. Subiectul l-a răspuns spunând că se va întoarce pe jos — fiindcă trebuie să înapoieze niște casete la AJ (magazin local situat în piața orașului, specializat în închirieri de filme și jocuri video).

M-am uitat la e-mail, când Bex l-a strecurat în fața mea pe masă, la micul dejun.

— Diseară, mi-a șoptit. Intrăm în acțiune.

la timpul orei de Op-Acop, sincer, nu puteam să scriu desigur de repede. *Joe Solomon e un geniu*, m-am gândit, întrebându-mă de ce nu îmi dădusem seama până atunci.

— Învățați-vă legendele din timp. Învățați-vă legendele, ne-a atenționat el, aplecându-se înspre noi și agățându-se cu mâinile de spătarul scaunului profesoral pe care nu l-am văzut niciodată așezat. Frațiunea de secundă de care ai nevoie ca să-ți amintești un lucru pe care personajul tău trebuie să-l știe este fracțiunea de secundă în care oameni foarte răi pot face lucruri foarte rele.

Mâna îmi tremura. Urmele de creion se împrăștiu pe toată pagina — ca atunci când am luat un creion, ca să-l folosesc la ora lui Dr. Fibs, doar că atunci s-a dovedit că nu era un creion obișnuit, ci un prototip pentru un nou translator automat al codului Morse. (Inutil să precizez, încă nu mi-am revenit cu totul în urma gestului vinovat de a-l ascuți.)

— Mai ales, nu uitați că a fi infiltrate nu înseamnă să abordați subiectul, a continuat domnul Solomon, cercetându-ne cu privirea. Înseamnă să vă plasați într-o poziție în care subiectul vă abordează pe voi.

Nu știu cum e cu fetele obișnuite, dar când ești spion, îmbrăcatul ca să ieși în lume poate fi o acțiune de anvergură. (Pot să spun că, slavă Domnului, există închizătoarea cu arici — serios, nu e de mirare că a fost inventată de Colegiul Gallagher.)

— Eu tot cred că ar fi trebuit să-i ridicăm părul, a spus Liz. Arată fermecător.

— Da, a luat-o Liz peste picior, fiindcă atâtea fete aleg o alură fermecătoare când ies la plimbare în piața centrală din Roseville.

Avea dreptate.

Personal, nu-mi păsa, ceea ce era oarecum paradoxal, fiindcă era părul meu și așa mai departe, dar aveam o mulțime de alte lucruri în minte, dintre care nu cel mai neînsemnat era arsenalul de obiecte pe care Bex le înșira pe pat, în fața mea — nu că reușeam să le văd prea bine, fiindcă Macey mă machia și îmi tot spunea să mă uit în sus, sau să mă uit în jos, sau să stau perfect nemișcată.

Când nu răcnea ordine, spunea lucruri precum:

— Vorbește, dar nu prea mult. Râzi, dar nu prea tare. Și sfatul meu preferat: Dacă e mai scund, stai gârbovită.

— Hai să vorbim despre mărunțișurile personale, a intervenit Bex. (O propoziție pe care n-o auzi în fiecare zi, dacă nu ești... ei, bine... noi.) Ai șaisprezece ani, așa că documentele de identitate nu sunt o problemă, dar, totuși, trebuie să-ți dovedim identitatea falsă. Bex s-a întors și a început să examineze obiectele de pe pat: Ia asta, a spus, aruncându-mi un pachet de gumă de mestecat. (Era aceeași marcă pe care o scosesem din gunoiul lui Josh.) Ca să afișezi gusturile comune și să rezolve toată problema cu respirația proaspătă. Bex a examinat patul din nou: Ce-am spus, cu sau fără poșetă? a întrebat ea, întorcându-se cu fața la grup.

— Categorie trebuie să poarte poșetă, a declarat Macey, iar Bex a aprobat-o.

Nu-mi venea să cred! Macey și Bex comunicau. Despre accesorii! Oare minunile nu conțin niciodată?

Bex a luat o poșetă de pe pat și a deschis-o.

— Bilet de cinema rupt. În caz că te întreabă dacă ți-a plăcut, spune-i doar că da, dar că finalul nu ți s-a părut plauzibil. Bex a aruncat o bucățică minusculă de hârtie în geantă și a luat alt obiect. Binoclu. N-ar trebui să ai nevoie de el în seara asta, desigur, dar nu strică să-l ai la tine.

A mai aruncat un obiect în sacul nostru cu minciuni, apoi a pus capac la toate cu un stilou pe care scria „Ce-ar face tu?” . După care a închis geanta, cu un zâmbet foarte mulțumit. N-aveam habar cum găsisse Bex toate lucrurile alea și, sincer să vă spun, nici nu voiam să știu. Dar, uitându-mă la ea, mi se trebuia să car după mine și gândindu-mă la toate lucrurile pe care trebuia să le știu, n-am putut să nu mă întreb: Oare toate fetele trec prin asta? Oare orice fată, când merge la o întâlnire, e sub acoperire?

– Și, nu uita...

Am ridicat privirea și am văzut cruciulița de argint legându-se pe lăntișorul ei.

– E stricată, i-am spus lui Bex. Nu mai funcționează de când a scurtcircuitat-o apa din bazin, și oricum n-ați fi putut să prindeți semnalul din cauza stațiilor de bruiaj.

– Cammie, a spus Bex, oftând. *Cammie, Cammie, Cammie...* asta e legenda ta. (Crucea continua să se legene.) *Așa* e accesoriată.

Știam că are dreptate. De îndată ce treceam de poartă, trebuia să nu mai fiu eu însămi și să încep să fiu cealaltă persoană, fata școlarizată la domiciliu, care purta lăntișorul ăla și...

– Cred că glumești! am dat să spun, dar era prea târziu.

Liz își făcuse apariția în pragul ușii, cu Onyx în brațe.

Și eu care credeam că treaba asta cu băieții e grea, înainte să trebuiască să-mi frec o pisică pe tot corpul, ca să creez imaginea plină de păr a unei iubitoare de feline.

În toți anii ăștia, crezusem că să fii spion e o provocare. Mi se pare că partea spinoasă e să fii fată.

M-au condus pe scări în jos, către cel mai îndepărtat dintre pasajele secrete.

– Ți-ai verificat lanterna? m-a întrebat Liz, pe tonul cu care bunica Morgan spune mereu: „Ai biletul la tine?” ori de câte ori mă conduce, împreună cu bunicul, la aeroport.

Era drăguț. Mi-aș fi dorit să poată veni și ele cu mine, dar asta e un lucru pe care fiecare spion îl învață de la începutul jocului: nu contează cât de pricepută este echipa ta, va veni o vreme când va trebui să continui pe cont propriu.

În timp ce înaintam, Macey a spus:

— Tot nu pricep cum o să ieși și cum o să te întorci fără să fii prinsă.

Părea sincer nedumerită, dar eu nu eram. Într-o bună zi chiar ar trebui să scriu o carte despre conac. Aș putea, probabil, să fac o avere vânzând exemplare novicelor, împărțind șiindu-le ponturi, cum ar fi că poți să forțezi ușa de la debaraua de serviciu din casa scărilor dinspre vest, apoi să aluneci pe o țeavă până jos, în cămară. (Cum reușești să urci înapoi e treaba ta.) Alt pont bun e panoul de lemn de pe perlierul scării de piatră din capela veche. Dacă apeși de trei ori se va deschide și, de acolo, ai acces prin tavan în fiecare încăpăre din aripa de nord. (Numai că n-aș recomanda asta dacă vă e în vreun fel frică de păianjeni.)

— O să vezi, Macey, i-am spus, în timp ce am cotit, înaintând pe un coridor lung de piatră către vechea tapiserie rubinie care atârna singură pe zidul rece.

M-am uitat la arborele genealogic al familiei Gallagher și apoi la Macey. N-a studiat generațiile, nu și-a găsit acolo propriul nume și nici n-a pus întrebări, a spus pur și simplu:

— Arăți bine.

Iar eu era să leșin, șocată de un asemenea elogiu.

Am dat tapiseria la o parte și am început să mă strecoș înăuntru, tocmai când Bex a spus:

— Fă-i praf!

Eram deja înăuntru, când Liz a strigat după mine:

— *Dar nu la propriu!*

Capitolul 14

Nu știu cum le-am lăsat să mă convingă s-o fac. Bine, știu, dar nu mă veți auzi niciodată recunoscând cu voce tare. Strenuțatul afară din campus era una — asta era doar o problemă de memorare a razei de acoperire a camerelor de supraveghere, de cunoaștere a unghiurilor moarte pentru armă și de înșelare a detectoarelor de mișcare aflate de-a lungul zidului sudic. Dar purtatul unor pantofi care făceau mișcarea înfinit mai dificil era un lucru de care nu voi fi niciodată mândră. Sigur, cizmele negre ale lui Macey îmi făceau picioarele și îmi dădea o aură de Înger al lui Charlie, dar când am ajuns la destinație, pe o bancă din colțul pieței orașului, picioarele mă dureau, aveam glezna sucită și eram cu nervii la pământ.

Norocul meu că aveam timp să mă adun. Foarte. Mult. Timp.

Iată ce trebuie să știți despre supraveghere: e plictisitoare. Sigur, uneori aruncăm câte ceva în aer sau sărim de pe clădiri și/sau trenuri în mișcare, dar cea mai mare parte a timpului doar stăm și așteptăm să se întâmple ceva (un lucru care nu se vede aproape niciodată în filme), așa că m-aș fi simțit destul de aiurea dacă aș fi fost o fată obișnuită și nu o persoană din categoria agent-secret-cu-pregătire-înaltă, în timp ce stăteam pe banca aceea din parc, încercând să mă comport ca un om normal, când, prin definiție, sunt orice altceva.

Ora 17:35 (adică cinci și treizeci și cinci de minute și m.): Agentă și-a ocupat poziția.

Ora 18:00: Agenta își dorea să-și fi adus ceva de mâncare, fiindcă nu putea să părăsească postul și să meargă să-și cumpere un baton de ciocolată, cu atât mai puțin să folosească toaleta.

Ora 18:30: Agentă și-a dat seama că e aproape imposibil să arăți bine și/sau seducătoare dacă trebuie **NEAPĂRAT** să te ușurezi.

Tema mea pentru acasă din seara aceea consta în cincizeci de pagini din *Arta războiului*, care trebuiau traduse în arabă un modificator de carduri de credit / amprente care trebuia perfecționat pentru Dr. Fibs, iar *Madame Dabney* făcuse aluzii serioase la un test-fulger la sfârșitul orei de C.&A. Cu toate acestea, eu mă aflam acolo, masându-mi glezna unei flată și gândindu-mă că ar trebui să primesc laude suplimentare la Op-Acop pentru asta.

Mi-am privit din nou ceasul: șapte patruzeci și cinci. Bine, am gândit. Îi dau timp până la opt și apoi...

— Bună, am auzit din spatele meu.

Oh, Doamne, oh, Doamne! Nu mă puteam întoarce. Oh, naiba, trebuia să mă întorc.

— Cammie? a continuat el, pe un ton întrebător.

Aș fi putut să-i răspund la salut în patruzeci de limbi diferite (fără a pune la socoteală latina vulgară). Și, totuși, eram fără grai când a venit și s-a postat în fața mea.

— Ăăă... oh... ăăă...

— Josh, a spus el, arătând spre sine, de parcă ar fi crezut că uitasem.

Ce drăguț! Nu sunt nicidecum o expertă în băieți, dar am auzit prelegeri întregi despre cum să descifrezi limbajul trupului și trebuie să spun că presupunerea că o persoană își uitat numele este foarte sus pe lista mea cu „indicatori de

modestie" (nu că aş avea una, dar, categoric, acum am un punct de pornire).

– Bună.

Am spus asta în engleză, nu-i așa? A fost arabă sau franceză? Oh, te rog, Dumnezeu din Ceruri, nu-l lăsa să creadă că sunt o turistă străină... sau, mai rău, o fată care știe trei vorbe, cum ar veni, într-o limbă străină și le folosește tot timpul doar ca să demonstreze cât este de deșteaptă /cultă / în general mai bună decât restul lumii.

– Te-am văzut stând aici, a spus el. (*Bun, se pare că suntem în regulă la capitolul engleză.*) Nu te-am mai văzut pe-aici în ultimul timp.

– Oh! am replicat. Am fost în Mongolia.

Observație pentru mine: învață să spui minciuni mai puțin exagerate.

– Cu Corpul Păcii, am zis încet. Părinții mei sunt foarte implicați. De aceea au început toată treaba cu școala la domiciliu, am adăugat, amintindu-mi de legenda mea, simțind că prind avânt.

– Uau! Asta-i grozav, a zis el.

– Ți se pare? am întrebat, neștiind dacă vorbea serios. Dar el zâmbea, așa că am adăugat: Oh, da. Este.

S-a strecurat pe bancă, lângă mine.

– Deci, ai locuit în multe locuri, cum ar veni?

Călătorisem puțin, dar locuisem propriu-zis doar în trei locuri: o fermă din Nebraska, o școală pentru genii și o casă în D.C.. Din fericire, știu să mint excelent și am o legendă foarte detaliată. Patru ani de Ț.L. mi-au invadat mintea și am ales câteva dintre elementele esențiale.

– Thailanda e foarte frumoasă.

– Uau!

Apoi mi-am amintit sfatul lui Macey să nu fiu mai grozavă decât el.

- Asta s-a întâmplat demult. N-a fost mare lucru.
- Dar acum locuiești aici?

Subiectului îi place să afirme evidența, ceea ce ar putea însemna o deficiență a abilităților de observație și/sau o memorie scurtă.

- Da, am încuviințat din cap.

Și apoi totul s-a cufundat în tăcere — o tăcere chinătoare.

- O aștept pe mama, am izbucnit, amintindu-mi, în cele din urmă, povestea mea de acoperire. Face un curs seara la bibliotecă. Am arătat către clădirea de cărămidă roșie din partea opusă a pieței. Și îmi place să vin cu ea în oraș, fiindcă nu prea ies, din cauza școlarizării mele netradiționale.

Subiectul are ochi foarte albaștri, care scânteiază când se uită la o persoană de parcă ar putea fi puțin ționită.

După o lungă perioadă de liniște, de-a dreptul apăsătoare, s-a ridicat și a spus:

- Trebuie să plec.

Îmi venea să-l implor să nu plece, dar chiar și eu știam că asta ar părea puțin cam disperat. S-a îndepărtat și eu n-am știut cum să-l opresc (ei, bine, știam, dar multe dintre mișcărilor pe care le aveam în minte sunt legale numai pe timp de război).

- Hei, a spus el, care e numele tău de familie?
- Solomon, mi-a scăpat.

Ups! O bună parte din viitorul meu salariu guvernamental va fi, într-o bună zi, cheltuit în încercarea de-a afla de ce am ales *acel* nume în *acel* moment, dar îl rostisem și nu mai puteam retrage.

— Ești în carte?

Carte? Ce carte? A râs și s-a apropiat:

— Pot să te *sun*? m-a întrebat, citind nedumerirea de pe chipul meu.

Josh mă întreba dacă poate să mă sune! Îmi cerea numărul de telefon! Ce însemna — cu adevărat și irevocabil — nu știam. Dar m-am simțit în siguranță eliminând posibilitatea ca el să mă considere „nimeni”. Totuși, asta nu schimba faptul că ultimul telefon pe care l-am folosit funcționează și ca pistol cu electroșocuri (așadar, din motive evidente, probabil că n-ar trebui să-i dau numărul acela).

Am spus:

— Nu.

Dar apoi s-a întâmplat cel mai uluitor lucru. Josh a părut extrem de trist! De parcă i-aș fi călcat cățelușul cu mașina (deși niciun cățeluș adevărat n-a avut de suferit în formarea celei metafore).

Eram șocată. Eram uluită. Eram beată de putere!

— Nu! am repetat. N-am vrut să spun: „nu, nu poți să mă suni”. Am vrut să spun: „nu, *nu poți* să mă suni”. Apoi, văzându-i nedumerirea, am adăugat: La mine acasă sunt reguli stricte. (Și nu era o minciună.)

A dat din cap, mimând înțelegerea, apoi a adăugat:

— Despre e-mail ce zici?

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Înțeleg.

— O să mă întorc mâine, am izbucnit, oprindu-l dinmers. Mama are iarăși curs. O să...

— OK. A încuviințat din cap, apoi s-a întors să plece. Poate e-o să te văd pe-aici.

***

— *Ce naiba înseamnă asta?* am țipat la Macey, cu toate că nu era vina ei.

Vreau să spun, dacă un băiat devine siropos și dezamăgit fiindcă nu-i dai numărul de telefon și pe urmă îi spui că vei fi în cutare loc la ora cutare — eliminând, astfel, necesitatea unui telefon — iar el spune că „poate” o să te vadă pe-acolo? Țsta e un motiv să țipi, nu?

— Poate? am țipat din nou, ceea ce putea să fie un exces de vreme ce eu avusesem la dispoziție tot drumul de întoarcere să-i rumeg vorbele, iar colegele mele de cameră le auzeau pentru prima oară.

Liz avea aceeași expresie pe care o are ori de câte ori Di Fibs ne spune că vom avea nevoie de măștile de gaze la oră părți egale de teamă și euforie. Macey își făcea unghiile, iar Bex făcea yoga în colțul camerei.

Majoritatea oamenilor ar trebui să se calmeze cu o respirație adâncă și o meditație interioară. Nu și Bex.

— Aș putea să-l scot afară, s-a oferit ea și, dacă n-ar fi fost răsucită ca un covrig în momentul acela, mi-aș fi făcut mai multe griji.

La urma urmei, știa unde locuiește.

— Păi..., s-a bâlbâit Liz. Presupun că va trebui să te duci și apoi, dacă apare, înseamnă că te place.

— Greșit, a intervenit Macey, stârnind un zumzăit în timp ce frunzărea un manual. Dacă vine, înseamnă că e curios — sau plictisit — dar probabil curios.

— Dar când o să știm dacă o place? a întrebat Liz cu glas tânguitor.

Macey și-a dat peste cap frumoșii ei ochi mari și albaștri.

— Nu asta-i întrebarea, a punctat ea, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Întrebarea e: cât de mult?

Oare nu se mai sfârșesc niciodată lucrurile pe care le avem de învățat?

Capitolul 15

Pregătirea spionilor nu e ceva ce poți activa și dezactiva. Măncăm, dormim și respirăm lucrul ăsta. A devenit parte din mine la fel de mult ca ADN-ul meu, ca părul lipsit de strălucire și slăbiciunea pentru M&M's cu arahide. Știu că probabil se înțelege de la sine, dar înainte de a vă spune ce-a urmat cred că ar fi mai bine să subliniez asta.

În definitiv, imaginați-vă că ați fi o fată de cincisprezece ani, care stă singură pe o stradă pustie, într-o noapte neagră, pregătindu-se pentru o întâlnire clandestină, când, dintr-odată, nu mai vedeți nimic, fiindcă cineva vă acoperă ochii. Acum stai acolo, recunoscătoare că ți-ai amintit să iei cu tine un baton de ciocolată, și pe urmă... BUM... totul se întunecă.

Ei, bine, asta s-a întâmplat. Dar oare am intrat în panică? Nici vorbă. Am făcut ceea ce eram antrenată să fac: am înălțat brațul agresor, m-am mutat de pe un picior pe altul și am folosit forța avântului pretinsului meu atacator împotriva lui însuși. S-a întâmplat repede. Foarte repede. Însăpăimântător de repede, gen aceste-brațe-sunt-iuți-ca-niște-arme-letale.

Cât sunt de bună, am gândit, până în clipa când m-am uitat în jos și l-am văzut pe Josh zăcând la picioarele mele, cu răsuflarea tăiată.

— Oh, Doamne! Îmi pare așa de rău! am țipat și am înălțat mâna spre el. Îmi pare rău. Ești teafăr? Te rog, fii teafăr.

— Cammie? a spus el răgușit.

Glasul îi suna atât de slăbit și mi-am zis: *S-a isprăvit. L-am amorât pe singurul bărbat pe care l-aș putea iubi vreodată, iar*

acum sunt pe cale să-i aud confesiunea de pe patul de moarte (caldarâmul de moarte?). M-am aplecat asupra lui. Părul mi-a căzut în gura-i deschisă. A horcăit.

Da... așadar... la prima mea pseudo-întâlnire, nu doar că l-am agresat fizic pe potențialul meu suflet-pereche, dar l-am și făcut să horcăie — la propriu.

Mi-am împins părul după ureche și m-am ghemuit lângă el. (Apropo, dacă vreodată vreți să atingeți mușchii abdominali ai unui băiat, aceasta este o tehnică destul de bună, fiindcă a părut un gest perfect natural să-mi așez mâinile pe stomacul și pe pieptul lui.)

— Ooh. Ce-i?

— Faci ceva pentru mine?

— Orice.

M-am ghemuit și mai mult, nedorind să pierd un singur cuvânt neprețuit.

— Te rog să nu spui niciodată vreunui prieten de-al meu despre asta.

A zâmbit, și tot trupul mi-a fost cuprins de ușurare.

Crede că o să-i întâlnesc prietenii! am gândit — apoi m-am întrebat: *Ce înseamnă asta?*

Subiectul demonstrează o forță fizică uluitoare, după cum s-a dovedit prin capacitatea lui de a-și reveni repede după o căzătură foarte puternică pe asfalt.

Subiectul e, de asemenea, surprinzător de greu.

L-am ajutat pe Josh să se ridice și să se scuture de praț.

— Uau! a exclamat. Unde-ai învățat să faci asta?

Am ridicat din umeri, încercând să ghicesc cum ar răspunde Cammie, fata care făcea școala acasă și care avea o pisică pe nume Suzie.

— Mama spune că o fată trebuie să știe cum să se pășască singură.

Nu era o minciună.

Josh și-a masat ceafa.

— Mi-e milă de tatăl tău.

Nici gloanțele nu m-ar fi putut lovi mai tare. Dar apoi mi-am dat seama că nu-și retrăgea cuvintele, nu se fofila încercând să dreagă busuiocul. Doar se uita la mine și zâmbea. Pentru prima oară, după multă vreme, când m-am gândit la tata mi-a venit și mie să zâmbesc.

— Zice că e destul de puternic, dar eu cred că ea l-ar putea pune jos.

— Așa mamă, așa fiică, hm?

Habar n-avea ce compliment minunat îmi făcuse — și problema era că nici nu avea să afle.

— Poți să... faci o plimbare sau ceva? a întrebat el, arătând cu un gest larg spre orașul dimprejur.

— Sigur.

Am pornit în josul străzii. Pentru o fată care a fost descrisă ca o artistă a fofilării, eram puțin surprinsă cât de greu să pășești în momentul când încerci să fii văzut.

După câteva minute în care am ascultat sunetul pașilor noștri pe stradă, mi-am amintit ceva. Vorbitorul. Oare nu trebuia să vorbim? Mi-am scotocit mintea, căutând ceva — orice — de spus, dar îmi veneau întruna replici precum: „Și, ce zici de noile detonatoare controlate din satelit, cu raza de acțiune de 20 de kilometri?” sau: „Ai citit ultima traducere a *Artei războiului*? Fiindcă eu o prefer în dialectul original...” Aproape că îmi doream să mă atace din nou, să scoată un cuțit sau să înceapă să vorbească în japoneză sau ceva... dar asta nu s-a întâmplat și, astfel, n-am știut ce să fac. El mergea. Așa că am mers și eu. El mi-a zâmbit, așa că i-am zâmbit și eu. A dat colțul (fără să folosească tehnica

Strembesky de detectare a unui posibil urmăritor, ceea ce a fost chiar o neglijență din partea lui), iar eu l-am urmat.

Am mai dat un colț și am știut, din amintirile de la ora de conducere, că în față se afla un loc de joacă.

— Aici mi-am rupt mâna, a spus el, arătând către bariere de cățărat. Apoi Josh a roșit. A fost o adevărată harababură trupuri peste tot... să-l fi văzut pe celălalt băiat!

Am zâmbit.

— Oh, se pare că a fost mare agitație.

— Câtă agitație poate să fie vreodată în Roseville. A răsunat apoi a lovit o piatră cu vârful pantofului, iar piatra s-a rostogolit pe strada pustie, sfârșind într-un canal gol. Mama a luat-o razna rău de tot, a continuat el. Țipa și încerca să mă târască la mașină. Josh a chicotit, după care și-a trecut mâna prin părul-i cârlionțat: E puțin cam prea ocrotitoare.

— Da, am răspuns, zâmbind. Cunosc genul.

— Nu, a zis el. Mama ta trebuie să fie grozavă. Vreau să zic, nu-mi imaginez să apuc să văd locurile pe care le ai văzut tu. Mama nu face decât să gătească tot timpul, știi? De parcă un singur fel de prăjitură n-ar fi de-ajuns. Nu. Ea trebuie să facă trei feluri și...

Vocea i s-a stins, când s-a uitat la mine:

— Pun pariu că mama ta nu face așa ceva.

— Oh, ba da! am răspuns repede. Se pricepe grozav la toate astea.

— Vrei să spui că nu sunt singurul copil care trebuie să înghită la masă opt feluri de mâncare?

— Glumești? am zis. Facem asta tot timpul!

(Dacă cinci doze de Diet Coke și trei biscuiți puteau fi numiți opt feluri de mâncare.)

— Zău? Credeam că fiind în Corpul Păcii și...

– Oh, nu, glumești? Ei pun mare preț pe timpul petrecut în familie și... (mi-am amintit de stiva imensă de cataraje Pottery Barn) decorațiuni.

– Da, a spus el. Cunosoc. Știi cum se hotărăsc peste noapte că ai nevoie de draperii noi în camera ta. De parcă draperii simple nu-și fac treaba și acum ai nevoie de draperii vărgate...

Draperii simple? Draperii vărgate? În ce fel de societate trăierisem? Trebuia să primesc credite suplimentare la Ț.L. pentru asta? Ne-am plimbat mai departe, de-a lungul unei străzi șerpuitoare, cu peluze îngrijite și straturi perfecte de flori, care pur și simplu nu puteau să existe la doar câțiva kilometri de zidurile Gallagher. Făceam un tur de informare dincolo de gardul de zăbrele. Pătrundeam acolo unde nicio Fată Gallagher (mă rog, cel puțin *această* Fată Gallagher) nu mai fusese vreodată: într-o familie americană obișnuită.

– E plăcut. E o... seară plăcută.

Și așa era. Aerul era răcoros, dar nu rece, iar pe cerul înstelat era risipită doar o pulbere de nori.

– Și, cum a fost? m-a întrebat el, curios. Cum a fost? Mongolia? Thailanda? Trebuie să fie ca...

– Altă lume, am spus eu.

Și era adevărat, eu eram dintr-o altă lume, numai că dintr-una care se afla surprinzător de aproape de a lui.

Apoi a făcut cel mai nemaipomenit lucru. Ne opriserăm sub un felinar și a spus:

– Stai așa. Ai o... După care a întins mâna, trecându-și degetele peste obrazul meu: Geană. A ținut-o în fața mea. Pune-ți o dorință.

Dar în clipa aceea nu-mi doream nimic altceva.

Nu știu cât timp am hoinărit pe străzile din Roseville, fiindcă, pentru prima oară, după ani de zile, am pierdut noțiunea timpului.

— Dar bănuiesc că tu nu ai profesori nebuni, a spus el tachinându-mă, după ce terminase o poveste despre antrenorul lui psihopat de atletism.

— Oh, ai fi surprins.

— Spune-mi ceva despre tine, m-a îndemnat Josh. Eu ți-am spus totul despre mama mea care se visează Martha Stewart, despre sora mea hiperactivă și despre tata.

— Ce să-ți spun? am întrebat, speriată, ceea ce era, probabil, evident, judecând după tăcerea mea apăsătoare.

— Orice. Care e culoarea ta preferată? Formația ta preferată? Și-a îndreptat degetul arătător spre mine, în timp ce a sărit de pe bordură și a revenit pe drum. Ce-ți place să mănânci când ești bolnavă?

Ce mai întrebare e și asta? Adică, toată viața am răspuns la întrebări — grele — dar aceasta părea deosebit de grăitoare.

— Vafe, am spus, uluită, dintr-odată, când mi-am dat seama că era adevărat.

— Și mie! a exclamat Josh. Sunt mult mai bune decât clătitele, ceea ce mama spune că e o aiureală, fiindcă aluatul e același, dar eu îi spun că e o...

— Chestiune de textură, am rostit exact în același timp. *OH, DOAMNE! Pricepe diferența dintre clătite și vafe! O pricepe!*

El zâmbea. Eu mă topeam.

— Când e ziua ta de naștere?

Mi-a aruncat întrebarea ca pe o săgeată.

— *Ăăă... (Frațiunea de secundă de care ai nevoie ca să îți amintești un lucru pe care personajul tău l-ar ști este fracțiunea de secundă în care oameni foarte răi pot face lucruri foarte rele...)*

Nouăsprezece noiembrie, m-am repezit să spun, fără un motiv aparent: data tocmai îmi căzuse în cap, ca o piatră.

— Care e înghețata ta preferată?

— Ciocolată cu mentă și biscuiți, am spus, amintindu-mi că asta găsisem în gunoiul lui.

Fața i s-a luminat:

— Și a mea! (*Măi să fie!*) Ai frați și surori?

— Surori, am răspuns instinctiv. Am surori.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? Când nu e plecat să salveze lumea.

— E inginer. E minunat.

Am spus-o pe nerăsuflăte. Cuvintele erau în aer și nu voiam să le vâr înapoi. Dintre toate minciunile pe care le spuseseam în acea seară, aceea a fost singura pe care am știut că nu va trebui să încerc să mi-o amintesc. *Tatăl meu e sever, dar mă iubește. Are grijă de mama. Când voi ajunge acasă, va fi acolo.*

Și a salvat, într-adevăr, lumea. Mult.

M-am uitat la Josh, care nu-mi puneă vorbele la îndoială. Și am știut, atunci, acolo, că totul era adevărat, într-un fel. Am știut că din momentul acela legenda va trăi.

— Dar nu e o afacere de familie. Așa-i? a întrebat Josh.

Am clătinat din cap, știind că era o minciună.

— Bine, a spus Josh. Bucură-te că n-ai pe cineva care îți suflă în ceafă să calci pe urmele babacului. Josh a lovit o piatră cu piciorul, adăugând: Cum se numește asta — știi, în Biblie — despre cum putem să facem ceea ce vrem?

— Liber-arbitru, am spus.

— Da, a încuviințat Josh. Bucură-te că ai liber-arbitru.

— De ce? Tu ce ai?

Am ajuns într-un colț al pieței căruia nu i-am acordat prea multă atenție până atunci. Josh mi-a arătat firma de deasupra unui șir de ferestre: FARMACIA ABRAMS ȘI FIUL, PROPRIETATE DE FAMILIE DIN 1938.

Și atunci am înțeles de ce facem muncă de teren. Sigur că știam că tatăl lui Josh era farmacistul orașului. Dar fișierele

din calculator și registrele de taxe nu ne spuneau care va fi reacția lui Josh la acest loc. Nu mă pregătiseră pentru expresia din ochii lui, când a spus:

— Nu-mi prea place atletismul. Numai că... Mă țin de parte de locul ăsta, după școală.

Ceva din felul în care a spus-o îmi dădea de înțeles că nu mai mărturisise asta nimănui, dar eu nu eram o persoană pe care prietenii lui o cunoșteau. Nu eram o persoană care le arăta și spune asta părinților lui. Nu eram nimeni.

— Cred că există o anumită presiune și asupra mea, să calc pe urmele tatălui meu, am recunoscut.

— Serios?

Am încuviințat din cap, incapabilă să spun mai multe, fiindcă adevărul era că nu știam unde duceau acele urme. Nu aveam un asemenea permis de acces la informații.

Ceasul din turnul bibliotecii a bătut de zece, și am știut că ar fi putut la fel de bine să fie miezul nopții, iar eu ar fi putut să fiu Cenușăreasa.

— Trebuie să plec... Am pornit spre bibliotecă (și mult dincolo de ea, către zidurile înalte ale casei mele). Nu pot să plec. Trebuie să... Îmi pare rău.

— Stai. M-a înhățat de braț (dar într-un fel plăcut). Ai o identitate secretă, nu-i așa? A zâmbit larg: Haide. Mie poți să-mi spui. Ești fiica nelegitimă a Femeii Minune? Zău, e în regulă, nu mă deranjează... atâta timp cât tatăl tău nu e Aquaman, fiindcă, drept să-ți spun, simt întotdeauna că emană o vibrație de superioritate.

— Nu-i o glumă, am spus, printre hohote de râs. Trebuie să plec.

— Dar cine o să aibă grijă să ajung teafăr acasă? Străzile astea sunt întunecate și primejdioase.

În partea opusă a pieței, un grup de femei în vârstă părea să se răsădăască în jurul cinematografului.

– Vezi, a continuat Josh, nu sunt în siguranță de unul singur.

– Oh, cred că vei supraviețui.

– Mâine o să te văd?

Nu mai era nimic din tonul jucăuș, din cadența de flirt. Dacă nu m-ar fi ținut de braț, poate aș fi leșinat. Serios. Atât a fost glasul lui de dulce, de plin de vigoare, de sexy.

Da, țipa inima mea, dar creierul îmi vorbea despre o lucrare la biochimie, șapte capitole de citit pentru Ț.L. și două săptămâni de rapoarte de laborator cu Dr. Fibs.

Uneori, chiar îmi urăsc creierul.

Dar, mai ales, am auzit glasul domnului Solomon, care îmi spunea că o bună spioană își diversifică mereu practicile. Cei de la Colegiul Gallagher ar putea să nu observe absența unei fete două seri la rând, dar cu trei mi-aș fi forțat norocul, și știam asta.

– Îmi pare rău, am spus, îndepărtându-mă de el. Nu știu niciodată când are mama cursuri sau când pot să vin. Locuim la țară și n-am încă permis de conducere, așa că... Îmi pare rău.

– Atunci, o să te mai văd? Știi, pentru trucuri de autoapărare și alte chestii din astea?

– Eu...

M-am bâlbâit, știind că, în cele din urmă, ajunseseam pe marginea prăpastiei și trebuia să decid dacă merita să cad.

Urmez cea mai bună școală din țară. Vorbesc paisprezece limbi, dar nu pot vorbi cu băiatul ăsta? La ce bun un IQ de geniu? De ce se ostenesc să ne învețe lucruri pe care le știm? La ce folos...

Și atunci mi-a venit ideea.

M-am întors spre Josh:

– Îți plac filmele cu spioni?

S-a uitat la mine și a bâiguit:

— Ăăă... sigur.

— Ei...

M-am apropiat de foișor, care era foarte american. Foarte *Sunetul muzicii*. Foarte *Fetele Gilmore*. Dar lucrul cu adevărat important despre foișorul din Roseville nu era că avea luminițe pâlpâitoare nemaipomenite. Nu, era ceva mult mai bun: era piatra dislocată care ieșea de sub postamentul lui.

(Pentru informarea voastră, spionii adoră, în general, pietrele dislocate.)

— Am văzut filmul ăsta, am spus, temperându-mă. Era un film vechi... alb-negru... cu o fată care voia să comunice cu un băiat, dar nu puteau, pentru că era prea periculos.

— De ce? Pentru că el era spion?

El? Uneori sexismul din țara asta mă uluiește, dar atunci mi-am amintit că tendința societății de a subestima femeile este cea mai puternică armă a Fetei Gallagher, și m-am consolatat amintindu-mi cum îmi luase mai puțin de două secunde ca să-l trântesc pe Josh la pământ.

— Da, am spus. *El* era spion.

— Formidabil.

A încuviințat din cap.

— Poți să-mi lași bilețele aici. Am îndepărtat piatra, dând la iveală un mic orificiu în mortar. Și doar pui la loc piatra invers, ca să știu că e un bilet acolo. Am împins piatra înăuntru, cu partea vopsită spre interior. Efectul a fost al unei bucăți gri de ardezie, pe un fond alb ca zăpada. Iar când lei eu un bilet, o întorc invers. Înțelegi? am întrebat, simțindu-mă puțin prea mândră de mine. Făceam asta tot timpul în Mongolia.

Mi l-am imaginat întrebându-se: „Nu știe că s-a inventat e-mailul? Mesageria instant? Telefoanele celulare?” Probabil că și cutiile de conservă legate între ele cu sfoară îi păreau lui Josh tehnologie avansată, în comparație cu ceea ce

experiment foarte bizar, în care oamenii sunt congelați vreme de zeci de ani, deși eu știu sigur că această tehnologie nu a ajuns încă la faza de prototip.

— A uitat la mine de parcă aș fi fost nebună, așa că am spus:

— Ai dreptate. E o prostie. M-am întors cu spatele. Trebuie să plec. A fost...

— Cammie.

Cuvântul m-a oprit în loc.

— Nu ești o fată obișnuită, așa-i?

OK, așadar poate că Josh era foarte deștept, pe deasupra.

Capitolul 16

Resumatul comunicării

La ziua de 18 octombrie, în timpul unui exercițiu de rutină în cadrul orei de conducere, Agentele au observat că „semnul plin” era marcat (cu alte cuvinte, piatra era rotundă) la punctul desemnat pentru scrisorile fără adresă, așa că Agenta Morgan a mimat o durere de stomac, când toată lumea era implicată într-un maraton *Fetele Gilmore*, și s-a dus să recupereze ceea ce se pierde:

OK, dacă tatăl tău nu e Aquaman, atunci e Fulgerul?

Traducere: Te rog să mă consideri amuzant, pentru că autoaprecierea mea e la un nivel foarte scăzut și poate că umorul e tot ce mi-a mai rămas. (Traducere făcută de Maony McHenry.)

După un răspuns concis de la Agentă, Subiectul a scris în următoarea săptămână:

Astăzi profesorul meu de tehnologie m-a reținut la școală peste program pentru că n-am șlefuit corespunzător o casă pentru pălărie. Apoi tata mi-a spus că ar trebui să încep să-l ajut la farmacie două seri pe săptămână. Când am ajuns acasă, am descoperit că mama a făcut 18 feluri diferite de chec cu banane și a trebuit să le gust pe toate. A fost o tortură. Ziuă ta cum a fost?

Traducere: Mă simt în largul meu să-ți împărtășesc una alta, fiindcă ești separată de viața mea obișnuită, mundană. E palpitant să-ți las aceste bilețele și să avem întâlniri clandestine. Faptul că am o relație cu tine e rar și unic și îmi place. (Traducere făcută de Macey McHenry, asistată de Elizabeth Sutton.)

Agentele au interpretat acest mesaj ca pe un semn pozitiv și au fost increzătoare că Subiectul va continua comunicarea. Părea să se clădească un anumit grad de încredere și Agentele au avut sentimentul că Subiectul ar putea fi în curând pregătit să acționeze. Subiectul făcea progrese excelente.

Apoi au primit următorul mesaj:

E o nebunie. Știi asta, așa-i?

Traducere: Cu toate că îmi place evadarea mea temporară din normalitate pe care această relație mi-o oferă, îmi dau seama că e nepractică pe termen lung. Totuși, sunt dornic să văd unde duce. (Traducere făcută de Macey McHenry.)

În urma acestui mesaj, Agentele au înțeles că e important să avanseze încetul cu încetul, pentru ca subiectul să n-o ia razna. Au convenit că orice referiri la întâlniri, relații și orice fel de evenimente formale trebuie amânate pe termen nedefinit.

La mai trecut o săptămână până când Agentele au primit cel mai semnificativ mesaj de până atunci:

Fată vreo șansă să vii la film vinerea asta? Știu că s-ar putea să nu poți, dar, dacă poți, eu am să fiu aici (la locul nostru) în septe.

Traducere: **SUNTEM ÎMPREUNĂ!!** (Traducere făcută de Cameron Morgan și verificată de Macey McHenry.)

Aveam un loc al nostru! Aveam o întâlnire — la film!

Euforia mea a durat din clipa când am cules biletul și pe tot parcursul întrunirii noastre obișnuite din cameră. A doua zi dimineață, însă, nu mai gândeam ca o fată: gândeam ca o spioană.

Dacă mersul la cinematograful era relaxarea preferată a celor de la Departamentul de Întreținere Gallagher? Sau, dacă filmul era scârbos și mă apuca greața și vomitam bombone de ciocolată cu caramel peste tot?

CIOCOLATĂ CU CAMEL! Dacă îmi rămânea caramelul între dinți și trebuia să mă apuc să sap în jurul unei măsele sau ceva, ca să-l scot? Pur și simplu nu există niciun mod atrăgător în care poți face asta! Ce aveam să mă fac? Să mâncânc doar popcorn? Dar atunci același lucru s-ar putea să-l fac cu micile boabe de porumb!

Oh, Doamne! Aveam un test la chimie organică și un examen la swahili colocvial, dar ambele îmi păreau o joacă de

copii față de dilema aia. Asta până la prânz, când Macey a venit la masa noastră și a spus: „Bomboane cu mentă.”

Bomboane cu mentă — firește! Distracție cu ciocolată melancolică, fără niciunul din periculoasele efecte secundare. Mă gândeam tot ce-am spus vreodată în viața mea despre ea. **MACKEY McHENRY E UN GENIU!**

Liz se uita la bilet, comparându-l cu celelalte pe care le trecuse deja prin laborator, să vadă dacă ne putea spune ceva despre compoziția chimică a hârtiei sau a cernelii. (Ne-a spus Josh că face cumpărături la Wal-Mart.)

— Observați cum înclină litera „f” din film, a spus Liz, privind biletul cu fața spre noi. Cred că-mi amintesc că am văzut undeva că asta arată o tendință spre...

Dar n-aveam să aflăm niciodată ce tendință arată, pentru că, în clipa aceea, mesele elevelor din clasa a zecea au amestecat într-un fel care nu putea să însemne decât un singur lucru.

— Bună, domnișoarelor, a spus Joe Solomon, dar ne înaintea ca eu să înhaț bucata de hârtie și să mi-o îndes în gură, ceea ce, în mod obișnuit, ar fi fost o manevră de apăsare grozavă, numai că Josh nu folosește evapohârtie.

— Cum e lasagna? a întrebat domnul Solomon, iar eu am dat să răspund, dar mi-am amintit că gura mea era... bine... ocupată cu altceva.

— Târgul de cariere al Colegiului Gallagher este vineri seara, a spus domnul Solomon, iar eu și colegele mele ne aminteam una la alta — trecându-ne prin minte exact același lucru: *vinerea asta!* Aici aveți o listă a agențiilor și firmelor care vor fi reprezentate. A azvârlit o grămadă de pliante pe masa lungă: O șansă mare să vedeți ce se caută, mai ales pentru cele care nu mi se vor alătura în Subnivelul Doi.

Bine, recunosc. Partea aceea m-a făcut să înghit puțină hârtie.

După plecarea domnului Solomon, am scuipat ce mai rămasese din biletul lui Josh (ceea ce, din fericire, cuprindea tot textul) și m-am holbat la el și la fluturașul lucios care anunța o șansă pentru mine de a-mi programa cursul întregii vieți. Nu mi mai era foame.

Viața carierei la școala de spioane seamănă probabil cu zilele carierei de la școlile obișnuite, cu excepția faptului că... ei, bine... probabil avem mult mai mulți oaspeți care sosesc coborând în corzi din elicoptere negre. (Băieții de la Alcool, Satun și Arme de Foc au fost mereu oarecum ostentativi.)

Coridoarele erau pline de mese pliante și bannere bombastice (MERGI PÂNĂ LA CAPĂT CU NSA — cine concepe chestiile astea?). Fiecare sală de clasă avea un observator conectat la masa din spate, urmărind cu uimire desfășurarea programului nostru obișnuit. Până și ora de P.&I. mișuna de spioni — la propriu — în timp ce noi ne-am împrăștiat prin hambar și ne-am etalat calitățile letale generale în fața personalului de recrutare.

— Nu-mi rupe capul! a strigat Liz

Nu eram sigură dacă vorbea despre lovitura circulară cu piciorul care tocmai trecuse la câțiva centimetri de nasul ei, sau despre faptul că Bex refuza să ia în calcul o amânare a marii mele întâlniri. În orice caz, eram destul de sigură că probabil n-ar trebui să purtăm acea conversație într-o șură plină de actuali și viitori agenți guvernamentali. Lumina se revărsa prin lucarne. Rândunelele ședeau în cuiburi, sus, pe grinzi. Și, la trei metri distanță, Tina Walters îi arăta unui agent de la FBI cum învățasem să omorâm un om cu o bucată nefiartă de spaghetti.

— Fetelor! am strigat.

S-a auzit un fluier, anunțându-ne că era timpul să lăvășăm pozițiile, așa că Bex a venit în spatele meu. Înfăgurându-și brațele în jurul gâtului meu, mi-a șoptit la ureche:

— Coridoare înțesate. Potop de oameni. Nimeni nu-ți va simți lipsa — tu ești Cameleonul.

Am basculat-o peste spate și m-am uitat fioros la ea, cu zăcea rășchirată pe saltea, la picioarele mele.

— Cred că trebuie să anulezi, a spus Liz, când m-a atins.

M-am dat la o parte și am aruncat-o cu dibăcie pe saltea lângă Bex. S-a ridicat în coate și a șoptit:

— Asta este o șansă pentru Fetele Gallagher de astăzi să decidă cum vor deveni Femeile Gallagher de mâine.

(Sau așa am citit pe fluturaș.)

Tocmai începeam să mă simt stăpână pe situație, când piciorul lui Bex s-a răsucit iute, luându-mă prin surprindere, aruncându-mă în vârful grămezii.

— Da, de parcă ea n-ar ști ce-o să devină când crește mare.

Înainte să apuc să răspund, am văzut un bărbat apropiindu-se de noi, așa că ne-am ridicat de-a valma în picioare. Nu era nici înalt, nici scund; nu era nici frumos, nici urât. Era genul de persoană pe care o poți vedea de zeci de ori fără să ți-o amintești bine niciodată și, dintr-o singură privire, am știut că era un artist al fofilării: am știut că era cămine.

— Foarte frumos, a spus bărbatul.

N-aveam de unde să știm de când se aflase în hambarul ăla înțesat, privind.

— Voi, fetelor, sunteți în clasa a zecea, nu-i așa?

Am remarcat un avânt suplimentar în pasul lui Bex când s-a apropiat ușor de el.

— Da, domnule, a răspuns ea, cu glasul plin de mândrie.

și toate studiile Operațiunii sub Acoperire: a întors
și uitându-se cu coada ochiului la Liz, care, nu știu cum, își
scălcase părul în șireturile pantofului meu.

— Doar în semestrul acesta, a răspuns Liz, lăsând im-
presia că era extrem de ușurată.

— În semestrul următor ne putem specializa, dacă vrem,
a explicat Bex. Dar multe dintre noi continuă pregătirea pen-
tru munca de teren.

Sunt aproape sigură că se pregătea să strecoare în discu-
ție povestea despre cum a ajuns ea să stea de pază pentru
tatăl său, în timp ce acesta a anihilat un traficant de droguri
pe o piață în aer liber din Cairo, dar bărbatul nu i-a dat oca-
zia.

— Ei, a spus el, vă las să vă reluați exercițiile. Și-a vârât
măinile în buzunare și a zâmbit. S-a întors să plece și cre-
deam că nu mă observase deloc, până când a aruncat o pri-
vire în direcția mea și a dat din cap: Domnișoară Morgan.

Dacă ar fi avut pălărie, ar fi ridicat-o.

În celălalt capăt al încăperii, domnișoara Hancock a su-
flat din nou în fluier și a strigat:

— Adunați-vă în cerc, fetelor. Haideți să le arătăm oas-
peșilor noștri cum jucăm noi piatră-foarfecă-hârtie.

Bex mi-a tras cu ochiul și a făcut sul un exemplar al nu-
mărului din octombrie al revistei *Vogue*, pe care îl împru-
mutase de la Macey.

Mi s-a făcut milă de cea care va nimeri piatră sau foar-
fecă.

Operațiunea Dezbină și cucerește.

Operațiunea, care a avut loc în seara de vineri, 29
octombrie, a fost o operațiune de bază de patru oameni,
cu trei agente care asigurau supravegherea întregului

Colegiu Gallagher pentru Tinere Excepționale. Agentele de Rezervă li s-a repartizat o porțiune a campusului principal și, când erau întrebate unde se află agenta Morgan, ele trebuiau să răspundă: „Nu știu” sau „Tocmai am văzut-o mergând într-acolo”, arătând într-o direcție foarte vagă.

Dacă erau întrebate mai direct despre localizarea agentei Morgan, Agentele trebuiau să exclame: „Acum o clipă a fost aici!” și apoi să se îndepărteze foarte repede.

Le-am urmat pe Bex și Macey pe coridoare. Sunetele răsunau, lovindu-se de podelele de lemn masiv și de zidurile de piatră, în timp ce novicelor li se scurgeau ochii după agenții de recrutare gen Solomon de la CIA și o turmă de fete de clasa a șaptea făcea „oh!” și „ah!” în fața ultimei imagini prin satelit de la Siguranța Națională. (Așadar, apă arată dormitorul lui Brad Pitt...) Bex avea absolută dreptate. Am mai văzut Colegiul Gallagher într-o stare de haos organizat și cu alte ocazii, dar niciodată atât de plin de viață. În aer plutea ceva (și nu doar gazele care scăpaseră din laboratoare, când cineva de la Interpol s-a apropiat puțin prea mult de unul dintre proiectele clasificate ale lui Dr. Fibs).

— OK, mi-a spus Bex cu glas scăzut. Fă-i praf.

Am aruncat o privire spre Macey.

— O să fie bine, a spus ea, iar eu am început să mă simt cu adevărat bine. Apoi a adăugat: Numai să nu fii idioată.

Am cotit pe un coridor pustiu, lăsând în urma mea sunetele viitorului nostru, și am simțit altceva apropiindu-se. Am întins mâna spre tapiserie și blazonul / maneta din spațiile lui, când am înghețat la auzul numelui meu.

— Tu trebuie să fii Cameron Morgan. Bărbatul care înainta spre mine tacticos avea un costum de culoare închisă și

chi atât de negri încât s-ar putea pierde complet în noapte.
și unde fugi? a întrebat el.

– O, era nevoie de șervețele la masa cu gustări.

(Fie că sunteți sau nu de acord cu acțiunile mele, trebuie să recunoașteți că mă pricepeam tot mai bine la spus gogoși.)

Bărbatul a râs.

– Oh, copilă, nu știi că o persoană cu genealogia ta n-ar trebui să fie nevoită să aducă șervețele.

M-am uita la el, nedumerită, până când a întins mâna:

– Sunt Max Edwards. L-am cunoscut pe tatăl tău.

Bineînțeles că l-a cunoscut. Întâlnisem deja alți câțiva oameni ca Max Edwards în ziua aceea, bărbați cu povești, bărbați cu secrete, toți așteptând să mă ia deoparte și să-mi înapoieze o bucățică din tata. Chiar și fără Josh așteptându-mă la celălalt capăt al tunelului, cred că aș fi simțit nevoia să fug în direcția opusă.

– Acum lucrez la Interpol, a spus Max Edwards, examinându-mă. Știi că ești o purtătoare de tradiție CIA și așa mai departe, dar nu-i un motiv să nu ne iei în calcul și pe noi, ceilalți, hm?

– Nu, domnule.

– Ai început deja pregătirea Op-Acop?

– Da, domnule, cu cursul introductiv.

– Bun. Bun. Sunt sigur că Joe Solomon are multe să te lovețe, a spus el, bătându-mă pe umăr și accentuând cuvântul într-un fel pe care nu l-am înțeles. Apoi s-a apropiat mai mult și mi-a șoptit: O să-ți dau un sfat, Cammie. Știi, nu toată lumea poate trăi viața asta. Nu toată lumea are asta în sânge – stresul, pericolul, sacrificiul. A vârât mâna în buzunar și a scos o carte de vizită, cu un număr de telefon, singur în mijlocul fundalului alb: Sună-mă oricând. Vei avea întotdeauna un loc la noi.

M-a bătut din nou pe umăr și s-a îndepărtat, cu pașii răsunând de-a lungul coridorului pustiu de piatră. L-am privit dispărând după colț, am numărat până la zece și m-am strecurat în spatele tapiseriei. La jumătatea drumului prin tunel, m-am oprit și mi-am schimbat hainele. De atunci n-am mai văzut niciodată cartea de vizită.

Capitolul 17

Știu că în filme e întotdeauna grozav când spioana trece de la o uniformă de cameristă la o rochie mulată și sexy de bal în intervalul de timp în care un ascensor urcă trei etaje. Ei, bine, nu știu cum e cu spioanele de la televizor, dar eu pot spune că arta schimbării rapide este, cu arici cu tot, una care cere un antrenament serios (fără a mai pomeni de o lumină mai bună decât cea pe care e de așteptat s-o găsești într-un tunel care a făcut cândva parte din rețeaua subterană de ajutorat sclavii fugari).

Probabil acesta este motivul pentru care am intrat în panică văzând expresia ciudată de pe chipul lui Josh când a dat cu ochii de mine, în fața foișorului. Fie aveam bluza deschisă, fie fusta prinsă sub lenjeria intimă, fie ceva și mai umilitor. Am înghețat.

— Arăți...

Am ruj pe dinți. Părul mi-e plin de pânze de păianjen. Port două feluri de pantofi și salvarea mea e la trei kilometri depărtare.

— ... nemaipomenit.

În viața mea nu m-am simțit mai puțin invizibilă. Am uitat de Bex și de Macey și de trupurile lor grozave, de labile și superbul ei păr blond. Până și mama mi s-a șters din minte, văzându-mă prin ochii lui Josh. Pentru prima oară după multă vreme, nu voiam să dispar.

perfecte ce m-au dus cu gândul la forțele speciale SEALs din
Marină care făceau, probabil, o demonstrație în heleșteul Co-
legiului Gallagher chiar în momentul acela, așa că am spus:

— Arăți foarte... îngrijit.

— Da. Și-a aranjat gulerul: Mama a aflat și... mă rog...
hai să spunem doar că tu ai fost la atâtica distanță să trebu-
iască să porți un corsaj de mână.

Și-a apropiat degetul mare de arătător, lăsând doar doi
milimetri între ele, iar eu mi-am amintit cum tata i-a adus
odată mamei un buchet de purtat la mână — firește, era
dotat cu scanner de retină și dispozitiv de comunicare, dar,
totuși, a fost drăguț din partea lui.

Am dat să-i povestesc, dar chiar atunci Josh a zis:

— Îmi pare rău, dar am cam pierdut filmul. Ar fi trebuit
să verific programul înainte să te invit. A început la șase.

Misiunea a fost compromisă la ora 19:00, când Agentă
și Subiectul și-au dat seama că își rataseră șansa, ceea
ce, în opinia Agentei, a fost o irosire a celei mai bune
șinute a ei.

— Oh, am spus, încercând să nu par prea îndurerată. O
lăsasem pe Liz să-mi aranjeze părul. Alergasem trei kilo-
metri prin întuneric. Așteptasem cu nerăbdare acest mo-
ment, toată săptămâna, dar tot ce-am putut să fac a fost să
arborez cea mai izbutită față de spion a mea și să spun:
Nu-i nimic. Cred că pur și simplu o să...

— Nu vrei să luăm un hamburger? s-a repezit Josh, îna-
inte să-mi termin eu gândul.

Să luăm un hamburger? Tocmai mâncasem un *file mignon*
cu directorul adjunct al CIA, dar m-am pomenit zicând:

— Ar fi grozav!

În partea opusă a pieței, un grup de ferestre revărsa lumină strălucitoare. Ne-am îndreptat spre lumină și Josh mi-a deschis ușa, făcându-mi semn să intru (ce drăguț!). Sala de mese avea o podea în șah, cu carouri albe și negre, banchete de vinilin roșu și o mulțime de discuri vechi și fotografii cu Elvis prinse în cuie pe pereți. Toată atmosfera era puțin prea retro pentru gustul meu, dar asta nu m-a împiedicat să mă strecur pe o banchetă — din nefericire, cu spatele la fereastră, căci Josh se repezise deja să ocupe cea mai bună poziție. (Domnul Smith ar fi fost foarte dezamăgit de mine.) Dar, măcar, stând vizavi, probabil că nu-mi putea simți picioarele tremurând.

Agentul a încercat să implementeze tehnica de respirație Purusey, care își dovedise eficiența în inducerea în eroare a poligrafului. Nu există nicio dovadă concludentă în privința eficienței sale în mascarea detectorilor interni de minciuni la băieții de cincisprezece ani.

Chelnerița a venit și ne-a luat comanda, iar Josh s-a lăsat comod pe spătar. Știam, din notițele lui Liz despre limbajul trupului, că asta însemna că se simțea destul de sigur pe sine (ori asta, ori miroseam eu a tunel și voia să se țină cât mai departe de mine posibil).

— Îmi pare rău că am pierdut filmul, a spus Josh, aranjându-și murăturile.

— Nu-i nimic, am răspuns. E plăcut și aici.

Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: n-am mai spus niciunul o vorbă. Era ca în episodul ăla din *Buffy, spaima vampirilor*, când toți cei din oraș s-au pomenit cu vocile furate. Începeam să mă întreb dacă nu cumva asta se întâmplase cu adevărat — poate că, de exemplu, la școală, cei de la CIA

și au vârât nasul într-unul din experimentele lui Dr. Fibs și ceva a mers îngrozitor de rău. Am dat să deschid gura ca să mi verific teoria, când am auzit un glas înăbușit strigând „Josh!” și niște bubuituri în ferestre și mi-am dat seama că mușenia nu ne afectase decât pe noi.

Când am auzit clopoțelul de deasupra ușii, m-am întors și am văzut o gașcă de tineri venind spre noi și, dați-mi voie să vă spun, pentru o fată care frecventează, din clasa a șaptea, o școală particulară de fete, asta e o priveliște destul de înfricoșătoare.

N-am mai fost în viața mea atât de departe în spatele lizilor inamice! am gândit, încercând să-mi amintesc, din lecțiile noastre de P.&I., cum trebuie tratat un grup de atacatori. În mod normal, aș fi putut să mă bazez pe Josh — ghidul meu în acel ținut ciudat și străin — dar era și el în panică.

Îmi dădeam seama după felul cum îi căzuse falca și un cartof prăjit atârna în aer, în drum spre gura lui. Am derulat mental toate lucrurile care erau în favoarea mea: nimeni nu mă cunoștea. Nu eram în uniformă și, dacă eram prinsă la înghesuială, puteam... ei, bine... să dau din coate. (Doi dintre băieții aduceau a jucători de fotbal american, dar am făcut odată un studiu întreg despre „cu cât sunt mai mari cu atât se lovesc mai tare” din filosofia luptei corp la corp, și, categoric, există un adevăr în asta.) Eram în siguranță, deocamdată.

Poate că falsa mea identitate rămânea intactă, dar nu puteam spune același lucru despre încrederea în mine, mai ales când una dintre fete, o blondă foarte drăguță, a spus:

— Bună, Josh.

Iar el a răspuns:

— Bună, DeeDee.

***

Agenta a constatat că grupul de insurgenți era condus de o suspecta cunoscută sub numele de DeeDee (chiar dacă ea nu părea să aibă niciun fel de hârtie roz asupra ei).

Cea mai mare parte a grupului a trecut pe lângă noi, doar cu câte un „Bună, Josh” ocazional, dar DeeDee și un băiețel s-au înghesuit în separeul nostru și — oh, da! — ghiciți cine a ajuns să stea lipită de Josh? DEE DEE! (*Deeeci*, n-a fost o lipă tâmplare!) Pot să spun doar că faptul că ne aflam într-o sală plină de martori a fost un lucru extrem de bun, pentru că sunt aproape sigură, aș fi putut s-o ucid cu o sticlă de ketchup.

— Bună. Eu sunt DeeDee, a spus ea, servindu-se cu un cartof prăjit de la Josh (necuviincios!). Ne cunoaștem?

Sunt fiica unor agenți secreți, am un IQ de geniu și capacitatea de a te ucide în somn, făcând ca totul să pară un accident, și înțâ toantă, nesărată, neisprăvită...

— Cammie s-a mutat în oraș de curând.

Așadar, de aceea e cel mai bine întotdeauna să ai forțe de rezervă. Josh m-a salvat, categoric, fiindcă în clipa aceea eu chiar începeam să pipăi sticla de ketchup.

— Oh! a făcut ea.

Cu toate că mă machiasem Macey McHenry în persoană stând acolo, mă simțeam acoperită complet de coșuri. DeeDee s-a mai servit cu un cartof, dar nu s-a uitat la mine când a spus:

— Bună.

— Eu și DeeDee ne cunoaștem de-o veșnicie, a spus Josh și DeeDee a roșit.

Două dintre fetele din grup au pus niște bani în tonomat și, în scurt timp, un cântec pe care nu-l mai auzisem niciodată răsuna în toată sala, obligându-l pe băiatul care se strecurase pe banchetă lângă mine să ridice glasul când a spus:

— Da, ea e din gașca băieților. A întins o mână în direcția mea: Bună, eu sunt Dillon.

ĂSTA e Dillon? Instinctele mele de super-spioană erau lumărmurite, în timp ce-l examinam pe băiatul scund care trecea drept „D'Man”. (Observație pentru mine: nu crede tot ce citești când spargi rețeaua Departamentului Rutier, fiindcă băieții scunzi vor minți, categoric, în privința înălțimii lor atunci când solicită permis de conducere pentru începători.) Mi-a luat o secundă să-l recunosc și să-mi dau seama că era băiatul cu care se întâlneau Josh pe stradă — cel cărui i-a spus că sunt *nimeni*.

Cumva, am reușit să spun:

— Bună, eu sunt Cammie.

Dillon a dat încet din cap, examinându-mă, și a spus:

— Deci, ea e femeia misterioasă.

DeeDee s-a oprit instantaneu din mestecatul cartofului prăjit.

— Deci, există! a exclamat Dillon. Trebuie să-l ierți pe prietenul meu, aici de față, a adăugat Dillon, trecându-și un braț pe după umerii mei. Nu e cea mai sociabilă gazdă, așa că, dacă pot să te ajut cumva să te simți aici ca acasă, consideră că îți stau la dispoziție.

Brațul lui Dillon continua să mă înconjoare, așa că eram recunoscătoare pentru toate acele ore de P.&I. când Josh a întins mâna peste masă și i-a tras prietenului său un pumn în umăr.

— Ce-i? a țipat Dillon. Sunt doar ospitalier.

Dacă *asta* însemna ospitalitate, atunci *Madame Dabney* chiar trebuia să-și actualizeze programa.

— Ei, Cammie, a continuat Dillon, netulburat, dă-mi voie, te rog, să-ți spun că acum înțeleg de ce năărăul de colo te păstrează doar pentru el.

Dillon a întins mâna după un cartof, dar, de data asta Josh și-a tras farfuria și a spus:

— Ei, mulțumim că ai trecut pe la noi. Nu vrem să te mai reținem.

Și apoi Josh a încercat să-i dea lui Dillon un picior pe masă, dar a nimerit greșit și m-a lovit pe mine, însă n-am țipat sau așa ceva. (Categoric, am fost lovită mai tare la viața mea.)

— Glumești? a întrebat Dillon, cu coatele pe masă, rîndorînd glasul și obligându-ne pe toți să ne îngrămădim în jurul conspirației sale: Mai târziu, o să escaladăm zidul și o să le arătăm fundurile câtorva fete bogate. Vrei să vii?

Zidul? Zidul NOSTRU? m-am întrebat, stupefiată. E posibil să fi fost luată în batjocură, de trei ani încoace, fără să știu? Oare posteriorul lui Josh însuși a fost expus (și, posibil fotografiat de departamentul de pază), fără știința mea?

(Observație pentru mine: de găsit fotografiile.)

Probabil că arătam pe cât de perplexă mă simțeam, căci Josh s-a aplecat spre mine și a spus, de parcă s-ar fi întrebat dacă am auzit sau nu de locul acela:

— Colegiul Gallagher? E o școală particulară de fițe. Fetele de acolo sunt delincvente bogate sau așa ceva.

Îmi venea să sar în apărarea noastră. Îmi venea să declar că nu trebuie să judeci o persoană până nu ai străbătut un kilometru și jumătate printr-un tunel subteran, în pantofii și în picioare incomozi. Îmi venea să le spun tot ce le datorau Fetelor Gallagher de dinaintea mea, dar nu puteam. Uneori, spioanele nu pot decât să clatine din cap și să spună:

— Zău?

— Ce? a intervenit Dillon. Nu cumva umbli acolo? a întrebat el, după care a râs atât de zgomotos încât toată lumea din restaurant s-a întors să se uite.

L-am studiat pe Dillon și m-am întrebat cât mi-ar lua să pătrund în rețeaua Fiscului — pun pariu că până în decembrie, Unchiul Sam ar putea redobândi tot ce deținea familia lui.

— Fac școala acasă, am spus, în timp ce repetam în gând: *fi am o pisică pe nume Suzie și tata e inginer și îmi place înghețata de mentă și ciocolată cu biscuiți.*

— Da, a zis Dillon. Am uitat. Știi că asta-i cam ciudat, nu?

Dar înainte să pot să mă apăr, DeeDee a spus:

— Mie mi se pare chiar interesant.

Astfel, a făcut să-mi fie infinit mai greu s-o urăsc.

— Așadar, ce zici? a întrebat Dillon, adresându-i-se din nou lui Josh. Părea aproape euforic și, permiteți-mi să spun, *euforic* nu e un cuvânt care le șade bine celor mai mulți băieți. Vrei să umplem curtea de hârtie igienică sau ceva?

Dar Josh n-a răspuns. În schimb, o împingea pe DeeDee afară din separeu și scotea bani din portofel. A aruncat bancnotele pe masă, apoi mi-a întins mâna.

— Și tu vrei să pleci, așa-i?

Dai voiam să strig. Îi citeam chipul. Știam ce simte și simțeam la fel. L-am luat de mână și a fost ca și cum m-ar fi ajutat să pătrund în altă lume, nu să ies de pe o banchetă de vinilin roșu. Cei doi hamburgeri zăceau, aproape neatinși, pe masă, în spatele nostru, dar nu-mi păsa.

Dillon s-a ridicat și mi-a făcut loc să ies, dar Josh nu mi-a lăsat mâna.

NE ȚINEAM DE MÂNĂ!

A început să mă tragă înspre ușă, dar o fată nu uită chiar așa de ușor trei ani de educație culturală, așa că m-am întors spre Dillon și DeeDee și am murmurat:

— Pa. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Minciună totală, dar una pe care până și ne-splonii și spun în lumea bună, așa că probabil nu contează.

Dillon a strigat, în maniera unuia care a văzut mult prea multe filme cu Keanu Reeves:

— Hoa! Ai de pierdut, frate. O să ne jucăm cu niște puțuțe bogate!

Da, D'Man, am gândit, când Josh a deschis ușa. Ia du-te și încearcă.

Acuma, în mod normal, nu sunt o mare adeptă a ținutului de mână, dar așa ceva chiar se întâmplă numai în filme: când eroul și eroina trebuie să fugă de băieții răi și o fac de mână, ceea ce e o nebunie. Nimeni nu poate să fugă repede dacă ține pe cineva de mână. (Un adevăr pe care l-am verificat cândva în cadrul unui experiment la P.&I.)

Dar Josh și cu mine nu fugeam. Oh, nu. Ne plimbam. Măinile noastre împreunate se legăneau înainte și înapoi, de parcă am fi jucat „Țară, țară, vrem ostași!”.

După multă vreme, Josh a privit în jos și a spus:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Sincer, nu puteam să-i găsec niciun lucru cu care să fi greșit. Absolut niciunul.

Și-a smucit capul, arătând în urmă, către restaurant.

— Dillon. De fapt, nu e chiar așa de rău, a spus el. Avem aceeași conversație de când eram la grădiniță. Numai gura e de el.

— Așadar, nu trebuie să ne ducem să-i avertizăm pe cei de la Colegiul Gallagher? l-am tachinat.

— Nu, a răspuns el, zâmbind. Cred că sunt în siguranță

= Mda, am remarcat, probabil că sunt. M-am gândit la idurile noastre, la lumea noastră. Și DeeDee? am întrebat și am simțit că mi se taie răsuflarea. Pare drăguță.

Din păcate, nu era o minciună.

= Este, dar... (Mâna i s-a strâns peste a mea.) ...nu creau să vorbesc despre DeeDee.

Poate că de vină erau luminile pâlpâitoare ale pavilionului sau felul în care simțeam mâna lui Josh într-a mea, sau poate expunerea la gazul violet de strănutat al lui Dr. Fibs, de mai devreme, dar, când ne-am oprit, totul se învârtea și se învârtea, de parcă lumea întreagă ar fi fost un carusel, iar noi doi am fi stat în mijloc. Trebuie să fi intervenit acolo toate tipurile de forță centripetă, căci ne apropiam din ce în ce mai mult și, înainte să-mi dau seama, se întâmpla ceva la care vișeam aproape toată viața. Dar n-am să scriu despre asta aici pentru că — serios — o să citească mama! Plus, tot felul de VIP-uri care, probabil, or să analizeze acest raport și, serios, nu e cazul să audă despre primul meu sărut.

(Oh, Doamne! N-am vrut să spun asta...)

Așadar, bine, Josh m-a sărutat. Știu că s-ar putea ca unii dintre voi să doriți detalii — ca, de exemplu, cât de moi erau buzele lui și cum, când eu expiram, el inspira și viceversa, astfel că părea că sufletele noastre sunt permanent unite sau așa ceva... Dar n-am să vă povestesc aspectele astea. Nici vorbă. Sunt prea personale.

Dar am să spun că a fost exact așa cum trebuia: cald și dulce și începutul unei... ei, bine, doar începutul.

Capitolul 18

Avantaje și dezavantaje când ești o fată-geniu / elevă-spioană / prietena celui mai drăguț / plăcut / dulce băiat din lume.

Avantaj: Capacitatea de a-i spune băiatului ce simți în paisprezece limbi diferite.

Dezavantaj: Băiatul nu poate înțelege niciuna dintre limbi (mă rog, cu excepția englezei, dar chiar și atunci el vorbește în dialectul „băiat”, foarte specializat și adesea intractabil).

Avantaj: Când băiatul are probleme cu proiectul la chimie, poți să te întâlnești cu el la bibliotecă și să-l ajuți.

Dezavantaj: Nu poți să-l ajuți prea mult, fiindcă e cam greu să explici cum de faci chimie la nivel de doctorat în clasa a zecea.

Avantaj: Expresia de pe chipul prietenului tău când te surprinde cu o colecție de jucării pentru pisici și întrebă: „Crezi c-o să-i placă lui Suzie?”

Dezavantaj: Să știi că nu există nicio Suzie și că nu-i poți spune asta niciodată.

Trei săptămâni mai târziu, stăteam în Sala Mare, ascultându-mi colegile de clasă vorbind despre cum or să-și folosească serile de sâmbătă ca să ajungă la zi cu filmele (sau temele... dar mai ales filmele), când Liz a intrat și a aruncat pe masă cam o duzină de caiete, cu atâta putere încât mi-a sărit furculița din farfurie.

— Ești pregătită pentru asta? m-a întrebat, cu glasul tremurând de încântare. Avem nițel Chang, nițel Mulvaney, o grămadă de Strendesky, niște...

— Liz, am întrerupt-o, urând din suflet ceea ce avea să urmeze. Oh, Liz, credeam că știi... am planuri cu...

— Josh, a terminat ea în locul meu. A ridicat un exemplar din *Un ghid mayaș pentru regenerarea moleculară*, care căzuse pe podea, și l-a pus în vârful maldărului. Trebuie să terminăm proiectul până miercuri, Cam.

— Știu.

— Înseamnă treizeci la sută din verificarea noastră pe parcurs.

— Știi. O să mă ocup de asta...

Dar nu știam când. Nu mă gândisem nicio clipă la asta de când ni-l repartizase Dr. Fibs, cu trei săptămâni în urmă — luna de după prima mea întâlnire cu Josh. Luam viața pas cu pas: câte o zi, o ținută, o întâlnire.

Sala Mare începea să se golească, pe măsură ce unele fete se duceau să-și ia un desert și altele porneau înspre etajele superioare sau afară. Am aruncat o privire la ceas și m-am ridicat.

— Uite ce e, Josh a planificat ceva, bine? Tot vorbește de surpriza asta și... cred că e ceva important. O să mă descurc. O să fac proiectul mâine.

Îi spuseseam același lucru și ieri.

Dar Liz nu mi-a amintit asta. Doar a clătinat din cap și mi-a spus să am grijă, când eu am țâșnit afară din Sala Mare și către bibliotecă unde, dacă împingi raftul D-F, în timp ce scoți un exemplar din *Întrebuințările moderne ale armelor străvechi* a lui Downing, poți să te strecuri în cel de-al doilea pasaj din topul preferințelor mele.

Asta dacă nu se află domnul Solomon în bibliotecă.

— Bună, domnișoară Morgan, a spus domnul Solomon, oprindu-mă din drum.

Sunt aproape sigură că nu știe despre niciunul dintre pasajele secrete — mai ales acela, de vreme ce mie mi-au trebuit doi ani întregi să-l găsesc — dar, totuși, m-am speriat de-a binelea când m-am întors și am dat cu ochii de el.

— Și, ce planuri ai pentru seara asta frumoasă? Și-a vârât ambele mâini în buzunare, apoi s-a aplecat spre mine: O întâlnire fierbinte?

Sunt aproape sigură că a fost o tentativă de umor model-de-comportament-masculin, dar asta nu m-a împiedicat

să fac un zgomot care suna a *hahahahahaha*. Da. Știu. Cât de discretă sunt?

— Oh, eu doar... Ăăă...

— Hei, copilă, am auzit din spatele meu. Pe mine mă cauți?

Biblioteca este, probabil, încăperea mea preferată din clădire. Are un imens șemineu de piatră în mijlocul unui spațiu circular, pe două niveluri, care e plin de mese de studiu și fotolii mari și confortabile. Deasupra, un balcon de la etajul întâi se deschide deasupra întregii săli, și acolo am văzut-o pe mama. A început să coboare, cu o carte de poezii în mână, și mi-a trecut prin minte că era cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată. A ajuns la parter și m-a cuprins cu brațul.

— Tocmai veneam să te caut.

— Da?

Și atunci mi-am amintit de Joe Solomon, care stătea acolo, privindu-ne.

— Bine, atunci, a spus, făcând un pas înspre ușă. Vă las singure, fetelor.

OK, nu sunt sigură, dar cred că mama ar putea să-l bată măr pe Joe Solomon și, de îndată ce a numit-o „fată”, am fost convinsă că urma să văd dovada. Dar mama n-a spus nimic. Nu i-a sucit mâna la spate, nici n-a sărit în aer, creștându-și fața cu una din cizmele ei negre cu tocuri înalte (o mișcare pe care, hotărât, vreau s-o perfecționez într-o bună zi — de îndată ce pot să împrumut cizmele alea). Oh, nu, doar i-a zâmbit. Ca și cum ar fi spus: „Mulțumesc. Mă descurc de-aici”.

M-a luat cu leșin. Mama m-a tras pe coridor și a pornit cu mine spre capelă. Trecând pe lângă Sala Mare, am auzit în spatele meu zgomot de furculițe și murmur de discuții purtate la cină (în persană). Și-a trecut brațul pe sub al meu și a spus:

— Mă întrebam dacă vrei să facem ceva în seara asta.

Bine, știu că am la dispoziție o mulțime de limbi diferite și așa mai departe, dar, sincer, nu înțelegeam ce mă întrebă mama. Era ciudat — nu ciudat ca un-submarin-nazist-în-lac, dar ca unii-vizionează-prea-multe-filme-de-televiziune.

— Sau nu, s-a grăbit ea să spună, când mi-a citit expresia stucată. Mă gândeam doar că poate vrei să ieși în oraș sau ceva.

La drept vorbind, *voiam* să ies în oraș — doar că nu cu ea. De fapt, mă dădusem deja cu ruj, iar în tunel erau ascunse niște haine. Josh păruse atât de emoționat când a spus:

— Atunci, vii duminică seara în oraș, da? Nu ai program de părinții tăi, așa-i?

Am răspuns că nu, dar acum mama îmi cerea să fac tocmai asta. M-am uitat în ochii ei — ochii ei frumoși care văzuseră orori și miracole și toate lucrurile dintre ele, și apoi mi-a spus:

— Sunt cam obosită.

Practic, nu era o minciună.

— Ceva liniștit, atunci, a sugerat ea, cu o insistență de super-spioană. Poate un film?

— Eu... (*Sunt o persoană îngrozitoare.*) Eu... Vezi, tu, trebuie să...

Atunci am auzit o voce în spatele meu.

— Cammie mi-a promis că mă ajută să-mi fac lucrarea la chimie organică.

M-am întors și am văzut-o pe Macey McHenry apropiindu-se de mine. Chipul ei era neclintit, tonul perfect normal. Poate că, din punct de vedere școlar, Macey se situa sub medie, dar când venea vorba de partea cu minciuna din spionaj, fata asta avea un talent înnăscut. (Iar faptul că Tina Walters jură că Macey a deturnat iahtul unui șeic în Mediterană probabil că a contribuit, într-o anumită măsură, la asta.)

Mama s-a uitat la Macey, apoi la mine.

— Oh, a zis ea, dar zâmbetul ei părea puțin forțat și tonul puțin trist când a coborât vocea și mi-a frecat brațele: Bine. Nu voiam să fii singură diseară, atâta tot.

Singură? Când sunt eu vreodată singură? Locuiesc într-un conac, cu aproximativ o sută de fete, și, cu excepția momentelor când sunt în camera mea secretă sau într-una dintre nișele ferestrelor sau singură în podul hambarului unde facem P.&I. sau... OK, așadar, *uneori* sunt singură.

Macey s-a depărtat discret, iar mama a privit în urma ei.

— Știu că nu ți-a fost ușor... cu ea. Dar sunt mândră de tine, copilă.

M-a îmbrățișat din nou. A fost o îmbrățișare lungă, ca și cum n-avea să mai urmeze o alta multă, multă vreme, și, prost de o secundă, mi-am dorit să nu fiu nevoită să mă desprind de ea așa de repede. Sau vreodată. Dar am făcut-o, oricum. Mă aștepta Josh.

— Cina? am întrebat. Mâine-seară?

— Negreșit, copilă, a răspuns mama, potrivindu-mi după ureche o șuviță de păr rebel.

M-am întors și am pornit de-a lungul coridorului și, din fericire, pașii mei erau mai sonori decât gândurile. Asta până am dat colțul, pe coridorul lung de piatră, și m-am ciocnit de Macey.

Se sprijinea de perete, cu mâinile în șolduri, și se uita la mine.

— Nu-mi place s-o mint pe mama ta, mi-a spus. Pe a mea o mint, dar nu pe-a ta. Asta înseamnă bucluc. Apoi Macey a dat drumul unui râs moale, blând, s-a dezlipit de perete și m-a studiat: Sper ca Josh să merite.

— Merită, am șoptit.

S-a oprit, înainte să treacă pe lângă mine:

– Serios? Merită? Fiindcă eu nu văd ce e așa deosebit la el, ca să merite să pierzi ce-ai dobândit.

Era o întrebare bună. O întrebare grozavă, mai ales dacă ești Macey McHenry și totul în viață ți-a fost dat, fără să câștigi nimic prin propriile puteri. Dacă lumea se uită la învelișul tău lucios, de plastic, și se așteaptă ca înăuntru să fie doar dulceaie. Dacă asta e singura ta șansă să faci parte dintr-o familie — în ciuda numelui celebru pe care l-ai moștenit. Da. Atunci asta e o întrebare foarte bună.

– E doar..., am încercat, dorind să spun „dulce” sau „sentimental” sau „amuzant”, căci toate acestea sunt, categoric, adevărate. Dar, în schimb, am spus: E doar un băiat obișnuit.

– Hm, a pufnit Macey. Cunosc o grămadă de băieți obișnuiți.

M-am uitat la ea.

– Eu nu.

Capitolul 19

Josh trebuia să mă aștepte la foișor, dar nu era prin preajmă. De fapt, nu era *nimeni* prin preajmă. Am aruncat o privire către cinematograful. Luminile erau stinse în toate magazinele și o bucată de hârtie portocalie zbura prin piața puștie a orașului. Mi-am amintit o scenă din aproape orice film cu apocalipsa făcut vreodată (și cel puțin trei episoade din *Buffy*.)

Eram puțin speriată.

Agenta a cercetat zona, estimând posibilele amenințări și trasee de ieșire și posibilitatea ca acea poșetă într-adevăr drăguță din vitrina de la „Accesorii Anderson” să fie scoasă vreodată la reducere.

Apoi o mini-furgonetă a întors, intrând pe stradă. Credeam că eram prea ocupată să mă zgâiesc la autocolantul de pe ea pe care scria COPILUL MEU ESTE ELEV DE ONOARE LA ȘCOALA ELEMENTARĂ ROSEVILLE ca să observ cine era la volan, fiindcă nu mi-am dat seama că era Josh, până când a parcat, a ieșit și a rămas acolo, în mijlocul străzii pustii, făcând un corsaj de mână.

Așa e. Ați citit corect: flori pe băț (sau, mă rog, flori pe o bandă elastică).

A pășit încet spre mine și eu am spus:

— Țsta e un corsaj de mână.

— Mda, a răspuns el, roșind. Păi, e o ocazie specială.

— Așadar, e o glumă cu tâlc sau ceva de genul mama-te-a-obligat-s-o-cumperi?

S-a aplecat să mă sărute, dar s-a oprit la jumătatea drumului.

— Vrei să știi adevărul? mi-a șoptit el.

— Da.

Am simțit un sărut fugitiv pe obraz, apoi Josh a spus:

— Amândouă.

La aproximativ 18:07, Subiectul i-a dăruit Agentei un obiect care constituie o dovadă (florală) vitală. Mai târziu, Macey McHenry a calificat gestul cu un opt pe „scala chestiilor penibile”. Totuși, Agentei i s-a părut drăguț și oarecum amuzant și a hotărât să poarte cu mândrie obiectul.

— Arăți nemaipomenit, a spus el, dar, categoric, nu arătăm.

Adică, eram în regulă pentru cinema sau pentru bowling, dar nuuu pentru un corsaj de mână.

Mi-am îndreptat fusta.

– Deci, care este ocazia asta specială?

Și atunci el a râs.

– Nu credeai c-o să-mi amintesc, așa-i? m-a tachinat el.

Ce să-ți amintești? voia să strige fata din mine, dar ploana din mine doar a zâmbit și a spus:

– Firește că știam c-o să-ți amintești.

Minciună totală.

– Așadar — Josh s-a dus să deschidă portiera — merem?

Conform protocolului, o agentă nu trebuie să se lase niciodată transportată către o destinație secundară. Cu toate acestea, datorită antecedentelor ei cu Subiectul și a faptului că l-a doborât cândva pe caldarâm ca pe un sac de cartofi, Agentă s-a gândit că era, probabil, în siguranță.

Eu mai intrasem într-o mini-furgonetă până atunci. Era ca o excursie cu mașina, care făcea parte din marele meu experiment în micul oraș — cu suporturi pentru pahare. Ascultați ce spune cineva extrem de interesat de gadgeturi, atât la nivel personal, cât și profesional: lumea spionajului modern are ce să le reproșeze tipilor de treabă de la General Motors când vine vorba de designul suporturilor pentru pahare.

– Îmi place furgoneta ta.

– Strâng bani pentru o mașină, știi? a zis el, de parcă ar fi avut impresia că eram sarcastică.

– Nu, serios, m-am grăbit să spun. E... spațioasă și are hestilele astea grozave... Chiar îmi place.

Oare corsajul de mână mi-a întrerupt circulația spre creier? Adică, oare așa se explică de ce atâtea fete fac lucruri stupide în serile de bal? Am hotărât că voi investiga asta ulterior. Apoi l-am zărit pe Josh în luminile tabloului de bord

și era, într-un cuvânt, frumos. Avea părul mai lung acum și îi vedeam umbra genelor lungi pe pomeții obrazilor. Cu cât eram mai mult în preajma lui, cu atât mai mult vedeam detaliile — ca, de exemplu, mâinile sau mica cicatrice de la marginea maxilarului unde (zice el) s-a tăiat într-o bătaie cu cuțite, dar unde (conform registrelor medicale), a căzut de pe bicicletă când avea șapte ani.

Am și eu cicatrice, desigur. Dar Josh nu poate auzi niciodată poveștile lor.

— Josh? am spus, iar el mi-a aruncat o privire.

Aproape că ieșisem din oraș și copacii întunecau tot mai mult cerul deasupra noastră, pe măsură ce drumul cotea.

— Ce-i? m-a întrebat el încet, de parcă s-ar fi temut în taină că nu era în regulă ceva.

A întors, ieșind de pe șosea și intrând pe un drum asfaltat șerpuit.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Așa, deci sunt două lucruri esențiale pe care le știu sigur despre bunii cetățeni din Roseville. Unul: n-au absolut nicio idee despre ceea ce se petrece cu adevărat la Colegiul Gallagher. Nici cea mai vagă. Ai putea crede că plutesc prin aer câteva teorii ale conspirației guvernamentale despre ceea ce se întâmplă dincolo de zidurile noastre acoperite de iederă, dar eu n-am auzit nici măcar una (și am avut motive să-mi duc urechile).

Al doilea lucru legat de Roseville este că își ia în serioasă calitatea de oraș mic. Ca și cum foișorul și bâlciul n-ar fi fost indicii suficiente pentru mine, am văzut un bărbat cu o vestă reflectorizantă și o lanternă dirijând circulația, de îndată ce

Josh a intrat pe un izlaz. Da, așa e, controlul mulțimilor pe pașuni este esențial pentru viața unui orașel.

Am parcat la capătul unui șir de mașini și m-am uitat la Josh:

— Ce se întâmp...?

— O să vezi.

Apoi a ocolit mașina, ca să-mi deschidă portiera. (Știu, absolut fermecător!)

Am urmat acordurile suave ale muzicii ce pluteau înspre noi, călăuziți de un val de lumină care se filtra printre scândurile și prin ușile glisante ale unui vechi hambar uriaș.

— Hei! am strigat, arată exact ca hambarul nostru... (Josh s-a uitat la mine întrebător) ...*din Mongolia.*

— E balul recoltei, mi-a explicat Josh. E o tradiție a orașului de pe vremea când aproape toată lumea muncea la fermă. Dar acum e doar un pretext ca toți să se îmbete și să danseze cu persoane cu care nu sunt căsătoriți. S-a oprit și m-a privit: Putem să facem altceva, dacă vrei, dar când am auzit de asta, m-am gândit că poate vrei să vii, a adăugat el. Vreau să spun... e-n regulă dacă vrei să mergem altundeva. Am putea...

I-am închis gura cu un sărut (o tehnică de bază pe care, mi s-a spus, până și fetele non-spioane o folosesc cu mare succes).

— Hai să dansăm.

Pot să spun doar că lecțiile de tango cu *Madame Dabney* nu m-au pregătit absolut deloc pentru ceea ce sunt dansurile în realitate? Sigur, dacă va trebui vreodată să mă infiltrez la o petrecere de ambasadă, probabil că mă voi bucura că am făcut C&A., dar, de îndată ce am pășit în hambarul ăla, mi-am dat seama că nu aveam pregătirea necesară pentru asta.

Fâșii colorate de hârtie atârnav de pe grinzi, deasupra noastră. Lumini pâlpâitoare formau o cupolă ca de cort. De-a lungul peretelui sudic era așezată o platformă de camion, unde o formație cânta un vechi cântec country, iar ceea ce părea a fi întreaga populație din Roseville dansa în cercuri. Am văzut un pod de fân în celălalt capăt al hambarului, dar acolo unde stăteam noi, nu se afla nimic deasupra, în afară de căpriori și lumini. Niște femei bătrâne ședeau pe baloți de paie, bătând din palme, ținând ritmul, în timp ce adjunctul șefului de poliție (l-am recunoscut de la scaunul scufundător) a luat o vioară și a început să cânte.

Niște fete dansau și ele, urcate pe pantofii taților lor, iar Josh m-a condus la o masă rabatabilă acoperită cu hârtie creponată.

— Ei, bună, dragule, a spus femeia așezată în spatele mesei.

— Bună, Shirley, a răspuns Josh, scoțând portofelul. Două, te rog, a adăugat el.

— Oh, dragule, a răspuns ea, maică-ta s-a ocupat deja de asta.

Josh s-a uitat la mine, cu panică în priviri, în timp ce fiecare strop de sânge din trupul meu a înghețat.

— Au venit deja? a întrebat Josh, dar, înainte ca Shirley să apuce să răspundă, am auzit pe cineva strigând:

— Josh! Cammie!

Adjunctul șefului de poliție a lăsat vioara și toată lumea a aplaudat când puștiul care se ocupă de ghișeul de bilete de la cinematograful a luat saxofonul. Toată lumea de pe ringul de dans a preluat ritmul, în special femeia subțire, imaculată, care alerga spre noi, cu brațele larg deschise.

— Josh! Cammie!

Puloverul ei alb ca fildeșul și pantalonii de culoare deschisă cereau pur și simplu o pată, în hambarul prăfos, dar ei

nu părea să-i pese, în timp ce-și croia drum prin marea de cupluri care dansau, cu un bărbat înalt și subțire urmând-o sus.

— Iartă-mă, mi-a șoptit Josh, trăgându-mă de lângă Shirley și înspre cuplul frenetic. Iartă-mă. Iartă-mă. Nu trebuie decât să-i salutăm. Credeam c-o să am timp să te previn...

— Cammie, dragă! a strigat femeia. Ei, uită-te la tine cât ești de drăgălașă!

Și apoi m-a îmbrățișat. Oh, da, o persoană complet străină m-a îmbrățișat pur și simplu — un lucru pentru care Colegiul Gallagher, categoric, nu mă pregătise. M-a strâns de umeri și s-a uitat în ochii mei:

— Eu sunt doamna Abrams. Ce bine că te cunosc, în sfârșit!

Și apoi m-a îmbrățișat din nou!

Odată pătrunsă adânc pe teritoriul inamic, Agentă s-a întâlnit cu reprezentanți de vază ai organizației. Agentă NU era pregătită pentru această evoluție, dar orice tactică de diversivune putea compromite GRAV întreaga operațiune!

— Oh! a exclamat doamna Abrams. Văd că porți corsajul de mână. După care a atins florile: Nu-i așa că-i minunat?

M-am uitat la Josh, în pantalonii lui kaki, călcați cu grijă, și cămașa încheiată până sus, și am înțeles brusc de ce era întotdeauna îmbrăcat mai puțin ca un băiat de liceu și mai mult ca un... farmacist.

— Bună, domnișoară, a spus bărbatul, după ce soția lui m-a eliberat. Eu sunt tatăl lui Joshua, domnul Abrams. Și, cum ți se pare frumosul nostru oraș?

Asta nu e bine, mi-am spus, dându-mi seama că sunt în conjurată. Nu-mi era locul aici și, în scurt timp, părinții lui Josh aveau să-și dea seama.

Mi-am evaluat opțiunile: A) să mimez o afecțiune medicală și să năvălesc afară; B) să iau stiloul cu care Shirley scria chitanțe și să provoc niște pagube, înainte să fiu luată la înghesuială de câțiva localnici de bine; sau C) să mă gândesc că asta este cea mai secretă misiune a mea de până acum și să storc din ea tot ce e mai bun.

— E un oraș foarte plăcut, am spus, întinzându-i mâna bărbatului. Doamne Abrams, mă bucur nespuse să vă cunosc.

Era înalt și avea părul ondulat, ca Josh. Purta ochelari cu rame subțiri de metal și le făcea încântat semn cu mâna oamenilor care treceau pe lângă noi.

— Bună, Carl, Betty, a salutat el un cuplu. Pat, am primit talonetele acelea noi pentru monturi care-ți plac ție. Familia noastră administrează farmacia acestui oraș din 1938, mi-a explicat cu mândrie domnul Abrams. Apoi m-a întrebat Josh și-a spus despre mica noastră afacere?

— Da, am răspuns. Mi-a spus.

— Nu există nicio persoană din această sală pe care să nu fi tratat, a spus domnul Abrams și, lângă mine, l-am simțit pe Josh înecându-se cu punciul dat de mama sa.

— Este... (Mi-am căutat cuvintele)... impresionant.

Domnul Abrams l-a bătut pe fiul său pe umăr:

— Și, într-o bună zi, totul o să-i aparțină acestui flăcău.

— Oh, Jacob, a spus doamna Abrams. Lasă bietul copil în pace.

Un aer de perfecțiune plutea în jurul ei, chiar și în acel han plin de praf, și am știut că n-o să fie pătată, șifonată sau nearanjată niciodată în viața ei.

Mi-am tras în jos tivul fustei și mi-am pipăit corsajul, simțindu-mă goală, de vreme ce nu-mi trecuse prin minte să-mi pun perlele mamei. (Până și cele fără cititor de microfilm mi-ar fi fost de folos.) Voiam să întreb o mulțime de lucruri, ca de exemplu: „Cum faceți să rămâneți așa de curată?” sau „Guma aceea pentru albirea dinților chiar are efect?”, dar nu puteam să spun nimic din toate astea, așa că am stat acolo ca o idioată, zâmbindu-i, agățându-mă de falsa mea identitate.

— Părinții tăi sunt aici, draga mea? m-a întrebat doamna Abrams, după care a început să scruteze mulțimea.

— Nu, am răspuns, sunt... ocupați.

— Oh, ce păcat, a spus ea, cu o înclinare a capului. Dar nu mi-a dat timp să răspund, ci s-a grăbit să adauge: Cam mie, vreau să te simți în casa noastră la fel de bine-venită ca la tine acasă.

Imediat am început să fantalez despre misiunea de recunoaștere pe care am putea-o pune la punct cu un asemenea tip de acces, dar tot ce-am reușit să spun a fost:

— Oh... Ăăă... Mulțumesc.

Formația a schimbat cântecul și doamna Abrams și-a apropiat capul de mine, ca să se facă auzită:

— Îți place checul cu banane?

N-am înțeles-o bine, prin vacarm, și eram pe punctul să strig: „Nu e colegiu cu spioane!”

Dar atunci l-am văzut pe Dillon, cocoțat pe un balot de lână, agitându-și mâinile în direcția noastră.

Josh i-a aruncat o privire mamei sale, dar n-a trebuit să scoată nicio vorbă, că ea a și spus:

— Bine, dragule. Distracție plăcută, copii.

Și apoi m-a îmbrățișat din nou. DE TREI ORI! Asta mă speria de-a binelea.

— Cammie, dragă, poți să treci oricând pe la noi, bine? Când apuci, dă-le părinților tăi numărul nostru de telefon. Poate ar fi interesați să se alătore clubului nostru de bridge.

Ultimul joc de bridge cu care au avut de-a face părinții mei era legat de Provincia Gansu, niște dinamită și un băiețel foarte înfuriat, dar eu am zâmbit și am spus:

— Mulțumesc.

În timp ce Josh mă trăgea după el, am riscat o privire în spate. Domnul Abrams o ținea pe soția sa pe după umeri, iar doamna Abrams a ridicat mâna, într-o jumătate de salutar trist, de parcă ar fi încercat să înghețe acea fărâșă din Josh în spațiu și timp. *Așadar aceia sunt niște părinți normali.* L-am studiat pe băiatul de lângă mine, care tânjea după o viață în Mongolia și nu avea voie să iasă din casă cu hainele șifonate sau pătate, și o altă bucată din codul lui s-a așezat la locul ei. Josh era ceva mai puțin încifrat.

M-am îndreptat spre Dillon și mulțimea de puștani de vârsta noastră (dacă vrei să te infiltrezi, atunci n-ai decât s-o faci până la capăt), dar Josh m-a tras de mână, oprindu-mă.

— Hai să dansăm.

— Dar... (am arătat către grupul de adolescenți) ...cei de-acolo nu sunt prietenii tăi?

Josh s-a uitat la ei.

— Da, sunt puștii de la școala mea.

— Dacă vrei să mergi să-i saluți sau ceva...

— Stai să mă gândesc, a spus el, tachinându-mă. Ai putea dansa cu cea mai frumoasă fată de la bal sau să pierzi vremea cu o gașcă de idioți pe care-i văd în fiecare zi. Tu ce crezi?

Eu credeam că tocmai obțineam câteva puncte bonus serioase pentru partea cu *fata cea mai frumoasă de la bal*, asta credeam, dar asta nu m-a împiedicat să-l privesc într-o lumină

noastră, în timp ce mă conducea în partea opusă a hambarului, departe de prietenii lui, departe de părinții lui. Pentru prima dată mi-am dat seama că s-ar putea să nu fiu singura persoană cu identitate ascunsă.

Am dansat multă vreme, până când Josh a spus:

– Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu părinții mei. Pun mare preț pe așa ceva.

– Da, am spus. Sunt foarte drăguți.

– Sunt psihopați, m-a corectat el. Ai auzit ce-au spus? Despre farmacia noastră? Tata chiar are impresia că toată lumea din orașul ăsta ar muri dacă n-ar fi el. Josh și-a scuturat capul. Ești așa de norocoasă că nu interesează pe nimeni ce faci. Vreau să spun, poți fi orice vrei să fii. Nimeni nu te împinge de la spate să fii un fel de om ales.

– Nu, am răspuns. Presupun că n-o face nimeni.

Minciună — absolută, totală și completă.

M-a tras mai aproape, ceea ce era un lucru bun din două motive: A) îl împiedica să vadă lacrimile care mi se formau în colțurile ochilor, amenințând să testeze rezistența la apă a noului rimel al lui Macey, și B) îmi oferea o acoperire destul de bună, de care urma să am, categoric, nevoie. De fapt, niciun spion din istoria universului cunoscut n-a avut vreodată mai multă nevoie de acoperire.

– Oh, Doamne, am bolborosit și m-am aplecat, ascunzându-mi capul după umărul lui Josh.

– Ce-i? m-a întrebat.

– Oh, ăăă, mi-am scrântit degetul, am mințit, pentru că nu era nicidecum momentul să spun: „Hei, Josh, apropo de părinții mei, MAMA TOCMAI A INTRAT CU PROFESORUL MEU DE OP-ACOP!”

În partea opusă a ringului de dans, mama era în brațele domnului Solomon. Râdeau cu poftă amândoi, el o învârtea

și părul ei zbura, ca într-o reclamă la șampon. Serios. Ai fi putut să vândă balsam de păr unui chel, la cum arăta acolo.

Am început să mă strecur în umbră, departe de uși principale, blestemându-mă că nu reperasem toate legăturile mai devreme. Eram proastă. PROASTĂ. PROASTĂ. PROASTĂ.

— Cred că vreau să stau jos puțin.

Am găsit o zonă umbrită, în fundul hambarului, sub podul de fân, departe de mama și de domnul Solomon.

— Vrei niște puncti? m-a întrebat Josh.

— DA! Un puncti ar fi grozav!

L-am urmărit pe Josh topindu-se în mulțime și, preț de o secundă, panica a dispărut și am simțit o altă senzație în stomac, ca și cum pământul ar fi fost smuls de sub mine. Dar nu erau doar emoțiile. Zburam, săltam prin văzduh. La propria

Capitolul 20

*D*umnezeule mare! am gândit, dar n-am țipat — pe de o parte fiindcă tot aerul îmi fusese smuls din plămâni și, pe de alta, fiindcă Bex avea o mână strânsă peste gura mea. Liz se uita la mine prin palida lumină care pătrundea în pod din spre petrecerea de dedesubt, unde zgomotul era înăbușit de baloții de paie de anul trecut.

— Cammie, a spus Liz, cu răbdare, de parcă ar fi încercat să mă trezească dintr-un somn adânc. A trebuit să te scoatem de-acolo. Mama ta și Solomon... sunt aici!

Atunci am privit împrejur și am văzut scripeții pe care letele îi construiseră, sârmele care erau legate de Bex și de mine, și am înțeles imediat de ce mă simțeam ca un pește pe care bunicul Morgan tocmai l-a smuls din apă.

Până și Macey era acolo, culcată pe burtă, privind peste marginea podului.

— E-n regulă, a spus ea, rostogolindu-se pe-o parte, cu lașa spre noi. Locul e atât de întunecat încât nu cred că ne-a văzut cineva.

— Dumnezeule mare! am exclamat, în sfârșit.

Pentru o persoană care era, practic, implicată în primul ei act de spionaj, Macey se comporta destul de calm — de parcă teoria Tinei cum că Macey l-a șantajat cândva pe redactorul-șef de la *Vogue* să readucă moda pantalonilor clopot ar fi fost chiar adevărată.

Liz, pe de altă parte, se agita.

— Cammie, m-ai auzit? aproape că a strigat ea. Mama ta și Solomon sunt aici! Sunt aici! Ar fi putut să te vadă! Știi ce ar fi întâmplat dacă te-ar fi văzut?

— Știu, am spus, prăbușindu-mă pe podeaua podului. Am inspirat mirosul dulce al fânului și am așteptat ca inima să nu-mi mai bubuie. Apoi mi-am dat seama de ceva. Nu m-au văzut, am spus.

— Dar cum poți fi sigură?

De data asta, cea care a răspuns a fost Bex:

— Pentru că nu e moartă încă.

Podul era întunecat și înălțat la cel puțin zece metri deasupra inimii petrecerii, așa că Bex și Liz s-au culcat pe podea și ne-am târât împreună către Macey. Sub noi, pâlpâiau lumini difuze și formația cânta un cântec lent. Am privit-o pe mama dansând cu domnul Solomon. Și-a culcat capul pe umărul lui și, dintr-odată, aș fi preferat de o mie de ori să mă jupoaie de vie decât să privesc asta.

— Uau, a șoptit Macey. Ce cuplu criminal.

Dar nu știu dacă a spus-o la propriu.

— Oh, Cammie, a spus Liz. Sunt sigură că sunt aici doar ca amici. Așa-i, Bex?

Bex amuțise.

Dumnezeule mare!

— Adică, sunt sigură că sunt doar..., a încercat Liz să dreagă, dar Macey a fost cea care a spus:

— Nu-ți face griji, nu sunt într-o relație, îndrăgostiți sau ceva.

Părea atât de fermă, atât de sigură. M-am uitat la ea, în trebându-mă: *Cum poate ea să știe așa ceva?* Apoi mi-am amintit că era Macey McHenry! Bineînțeles că știa! Începeam să mă simt, categoric, mai bine, până când ea a adăugat:

— Și, totuși...

Am avut impresia c-o să mi se facă rău.

Nu mă mai puteam uita, așa că m-am întors și am zis:

— Cum s-a întâmplat?

— După ce ai refuzat-o pe mama ta, am văzut-o vorbind cu domnul super-sexy de colo, a spus Macey. Și au hotărât să iasă undeva.

— Și știam că s-ar putea întâmpla așa ceva, așa că am strecurat un detector în poșeta mamei tale, a povestit Bex fudulă, încântată puțin prea mult de situație, dacă mă întrebați pe mine.

— Și am activat detectorul din pantoful lui Josh, a adăugat Liz, arătându-mi încheietura și, chiar în momentul acela, am văzut două puncte roșii pâlpâind unul lângă altul, în timp ce, sub noi, Josh traversa mulțimea, cu două pahare de punți, trecând la câțiva centimetri de mama. Atunci am hotărât că s-ar putea să ai nevoie de o extracție operativă de urgență, a continuat Liz, jubilând că are ocazia să citeze unul dintre jetoanele ei.

Mi-am aruncat mâinile deasupra capului, îngropându-mi fața în fânul dulce mirositor, dorindu-mi să fie totul un vis, și aproape reușisem când am auzit:

— Frumos corsaj.

Am ridicat privirea și m-am încruntat la Macey, care a înălțat din umeri și a spus:

— Ce-i? De parcă tu n-ai gândit la fel!

Dar nu era momentul să-i explic. Oh, nu, aveam, categoric, lucruri mai bune de făcut, după cum Bex era, fără îndoială, conștientă, căci se retrăgea și mai departe în umbră, spunând:

— Haideți. Mai urmează o extracție operativă.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Bex mă trăgea în picioare și mă agăța de cablu, iar Macey deschidea ușa podului către noaptea răcoroasă de toamnă, pregătindu-se să mă coboare afară, ca pe un uriaș balot de fân.

— Nu, am protestat, dar Liz m-a împins pe ușă. Nu pot, am strigat, dar mă învârteam și mă răsuceam în aer.

Cât ai clipi, Liz a fost lângă mine, la sol, urmată de Macey, care a luat-o la goană înspre pomii ce străjuiau pășunea.

— Liz, nu pot face asta, am spus, strângând umărul osos al prietenei mele. Trebuie să mă întorc cumva înăuntru.

— Ai luat-o razna cu totul? a intervenit Bex, alăturându-ni-se la sol.

— Dar Josh e acolo, am protestat.

— Ca și mama ta și domnul Solomon, a subliniat Bex.

A smucit cablul pe care îl țineam în mâini și am simțit arsuri în palme.

— Bex, nu pot să-l las pur și simplu acolo! O să-și facă griji. O să înceapă să mă caute, să întrebe de mine și...

— Are dreptate, am auzit-o pe Liz spunând. E o încălcare directă a regulii Op-Acop numărul...

Dar nu aveam să aflu niciodată care regulă Op-Acop era încălcată, pentru că, tocmai atunci, un fulger de lumină rubinie a tâsnit, zumzăind, din pădure.

— Înăuntru! a strigat Macey, de pe scaunul șoferului.

Pentru o clipă, n-am știut ce era mai surprinzător: faptul că prietenele mele veniseră să mă salveze într-o mașinuță de golf a Colegiului Gallagher sau că Bex o lăsase pe Macey să conducă (deși, dacă te gândești, Macey probabil că avea mult mai multă experiență în materie de mașinuțe de golf decât noi, celelalte).

Când Liz a văzut expresia de uluire de pe chipul meu, a roșit și a spus:

— Să zicem doar că Paznicul Gumă-de-Mestecat o să se trezească peste câteva ore, uimit că medicamentul lui pentru sinusuri l-a moleșit așa de rău.

Am auzit muzica oprindu-se și aplauze frenetice, dar mi se părea că ne aflăm la kilometri depărtare de petrecere. Josh era înăuntru. Desigur, tot acolo erau și doi oameni care mă puteau pedepsi prin metode care sunt ilegale de la Convenția de la Geneva încoace. Cu toate acestea, m-am uitat la Bex și am spus:

— Nu pot să plec.

Liz se urca deja în mașinuța de golf, lăsându-ne pe Bex și pe mine singure în întuneric.

— O să mă descurc, i-am spus lui Bex. Îl iau pe Josh și plecăm.

Bex n-a spus nimic. Eram lângă zona întunecată a hambarului, dar îi puteam citi chipul în lumina lunii pline. N-am văzut teamă. Am văzut dezamăgire. Părea mai grav.

— S-ar putea să te prindă, știi? m-a întrebat Bex.

— Hei, am încercat s-o liniștesc, cu un râs forțat, bizuindu-mă pe zâmbetul meu. Sunt Cameleonul, așa-i?

Dar Bex se strecura deja pe bancheta din spate.

— Ne vedem acasă.

Agenta a hotărât să adopte o metodă de așteptare, în speranța de a extrage Subiectul și de a salva misiunea. Înăuntru se aflau cel puțin doi agenți ostili (care aveau să devină mult mai ostili dacă lucrurile nu mergeau bine), așa că era o mișcare riscantă, dar una pe care Agentă s-a hotărât totuși s-o facă, în timp ce-și privea ajutoarele îndepărtându-se.

Poate că mama și domnul Solomon mă depășeau în materie de pregătire și experiență, dar eu dețineam poziția superioară și mult mai multe informații. Ghemuită în spatele unui imens Buick negru, pândind ușile hambarului, mi-am trecut în revistă opțiunile: A) să provoc o diversiune și să sper că reușesc să-l smulg pe Josh din haos; B) să aștept ca Josh sau mama și domnul Solomon să plece și să mă rog să nu se fi hotărât să plece în exact același moment; sau C) să caut alte variante.

În definitiv, aveam la îndemână benzină, pietre și cutii de conserve, dar acel vechi hambar părea foarte, foarte inflamabil și nu aveam tocmai dispoziția necesară să risc.

Tocmai începeam să mă întreb dacă vreuna dintre furgonetele parcate lângă mine era dotată cu sfoară, când am auzit pe cineva spunând:

– Cammie?

M-am răsucit și am văzut-o pe DeeDee apropiindu-se.

– Bună, m-am gândit că ești tu.

Purta o rochie roz, foarte drăguță, care se potriveaua cu hârtia ei de scris. Avea părul blond pieptănat pe spate. Arăta aproape ca o păpușă, plutind înspre mine prin întuneric.

– Bună, DeeDee, am spus. Arăți foarte bine.

– Mulțumesc, a răspuns ea, dar nu părea să mă creadă. Și tu.

Mi-am trecut degetele peste corsaj, cu un gest nervos. Petalele de orhidee erau mătăsoase pe pielea mea.

— Văd că a trecut la fapte și ți l-a luat.

Mi-am coborât privirea spre încheietură.

— Da.

Nu știam ce să cred despre faptul că Josh discutase cu altă fată despre planurile lui legate de corsaj, dar apoi m-am uitat la ea și mi-am dat seama că eu nu eram nici pe departe atât de intrigată de asta ca ea. DeeDee a arătat către lumii și către cuplurile care se legăneau în depărtare și a spus:

— M-am gândit că, dacă vin târziu, atunci n-o să trebuiască să fiu obiect de decor prea mult timp.

Mi-am imaginat-o contopindu-se cu scândurile de lemn și baloții de fân, pierzându-se în marea de cupluri, până când nimeni nu observa o fată care stătea singură, fără să aibă cu adevărat parte la distracție. Atunci mi-am dat seama că DeeDee era un cameleon.

— Și, ce faci aici, singură? m-a întrebat DeeDee.

Era o întrebare destul de bună. Din fericire, una pentru care eram pregătită. Mi-am masat tâmpile și am spus:

— E atâta gălăgie înăuntru, îmi plesnește capul. A trebuit să ies puțin la aer.

— Oh, a făcut ea și a început să scotocească în poșeta ei roz. Vrei o aspirină sau ceva?

— Nu. Dar, mersi.

DeeDee s-a oprit din scotocit, însă tot nu s-a uitat la mine când a spus:

— Chiar ține la tine, știi? Îl cunosc de-o veșnicie și îmi dau seama că ține la tine cu adevărat.

Chiar dacă nu i-aș fi citit biletul, aș fi știut cât de mult ținea DeeDee la Josh, cât de mult își dorea să-i cumpere și ei, într-o bună zi, un corsaj de mână. Și l-ar purta nu pentru că era legat de cine știe ce glumă cu tâlc, ci pentru că i-l dăduse el.

— Și eu țin la el cu adevărat, am răspuns, neștiind ce altceva să spun.

Îa a zâmbit:

— Știu.

Atunci am crezut c-o să plece. Chiar *aveam nevoie* să plece, fiindcă trebuia neapărat să găsesc o metodă să-l scot pe Josh de acolo!

— Ei, nu vreau să te rețin, DeeDee, am zis, parcurgând în minte toate diversiunile posibile: mici explozii, un foc ușor de stins în pădure, posibilitatea ca înăuntru să fie o femeie însărcinată care ar putea să intre în travaliu în următoarea jumătate de oră...

— Cammie? a spus DeeDee pe un ton întrebător, iar eu nu m-am putut abține și m-am răstit:

— Ce-i?

— Vrei să-i spun lui Josh că trebuie să pleci acasă?

Da, poate ar merge și asta. În timp ce DeeDee se îndrepta către bal, m-am pomenit invidiind-o. Îl vedea pe Josh la școală. Știa ce mănâncă la cantină și în ce bancă stă în clasă. Nu exista niciun aspect al vieții ei pe care să nu i-l poată împărtăși, niciun lucru pe care el să nu-l știe deja, dintr-o viață întreagă de baluri, bâlciuri și zile obișnuite. Și apoi m-am întregat: dacă am fi cu toții în aceeași situație, oare m-ar mai plăcea?

Dar nu aveam să știu niciodată, pentru că nu aveam să fim în aceeași situație: DeeDee va fi mereu din aceeași plămădă cu el, iar eu voi fi mereu o legendă.

— Ești sigură că nu pot să te conduc acasă? m-a întregat Josh, în timp ce întorcea furgoneta pe Strada Principală și ne îndreptam spre piață. Haide, știu că nu te simți bine. Lasă-mă...

— Nu, e-n regulă, am spus. Nu mă mai doare capul. Nu era o minciună.

— Ești sigură?

— Da.

A parcat lângă piață, am ieșit și am pășit agale către foisor. Mă ținea de mână și era un moment foarte „Dragă Jurnalule”, dacă știți la ce mă refer, pentru că luminile foisorului erau aprinse, dar orașul era pustiu, mâna lui moale și caldă, și apoi... *mi-a oferit un cadou.*

Cutia era mică și albastră (dar nu albastru Tiffany, după cum avea să sublinieze Macey mai târziu) și legată cu o panglică roz.

— Sper să-ți placă, a spus Josh.

Eram perplexă. Total. Mai primisem cadouri până atunci, desigur, dar de obicei erau lucruri precum o pereche nouă de pantofi sport sau *Ghidul unui spion în Rusia subterană*, în ediție princeps, cu autograf. Niciodată cadourile nu avuseseră frumoase panglici roz.

— M-a ajutat mama să-l împachetez, a recunoscut Josh, după care mi-a așezat darul în mâini. Haide, m-a îndemnat, dar eu nu voiam să-l deschid.

Cât de trist poate fi așa ceva — faptul că ideea unui cadou era pentru mine mai de preț decât cadoul însuși!

— Haide! a spus Josh, pierzându-și răbdarea. Nu eram sigur ce-ți dorești, dar... ei, bine... A început să rupă hârtia. La mulți ani!

Da, în caz că nu v-ați dat încă seama: categoric, nu era ziua mea.

Darul din mâinile mele mi s-a părut străin și greu atunci. Nu trebuie să treacă, de obicei, 365 de zile ca să ți se cuvină un cadou de ziua ta? m-am întrebat. Adică, știți că am avut o viață destul de retrasă și așa mai departe, dar sunt destul de sigură că ăsta e modul standard în care funcționează asemenea lucruri.

— Pun pariu că ai crezut c-am uitat, m-a tachinat el, strângându-mă în brațe, mai-mai să-mi rupă oasele.

— Oh, ăăă... da? am încercat.

— DeeDee m-a ajutat să-i aleg. Josh dăduse la o parte capacul cutiei și scotea cea mai delicată pereche de cercei de argint pe care o văzusem vreodată. (Observație pentru mine: fă-ți găuri în urechi). M-am gândit că s-ar potrivi cu lănțișorul tău — știi, cel de argint, cu cruciuliță?

— Da, am răspuns eu, îngrozită. Știu care.

Cerceii sclipeau în noapte și tot ce-am putut să fac a fost să mă uit fix la ei, hipnotizată, gândindu-mă că nicio fată n-a avut vreodată un prieten mai drăguț și că nicio fată nu l-a meritat vreodată mai puțin.

Mă simțeam de parcă m-aș fi desprins din trup, privind-mă de undeva de sus. Cine e fata aceea? m-am întrebat. Oare nu știe cât e de norocoasă? Oare nu-și dă seama că are niște cercei foarte frumoși, care i se potrivesc cu lănțișorul, și un băiat care se gândește la asemenea lucruri? Cine e ea, să se frământa cu fizica cuantică, agenții chimici sau codurile de securitate? Nu știe că ăsta este unul dintre acele rare momente din viață când totul e drept și bun și minunat?

Oare nu știe că aceste momente se sfârșesc întotdeauna?

Capitolul 21

În timp ce înaintam, pas cu pas, prin pasajul secret, gândurile mele păreau să răsună prin spațiul îngust: *Dar nu e ziua mea.*

Îmi doream ca îndoiala care nu-mi dădea pace să dispară pur și simplu. Aveam cerceii, nu-i așa? Chiar contează de ce mi i-a dat? În definitiv, fetele obișnuite se înfurie când prietenii lor le uită zilele de naștere, așadar, oare faptul că și-a amintit o zi de naștere greșită nu merita puncte bonus sau

ceva? Ar fi trebuit să trec asta în contul lui Josh, în caz că va uita vreodată altceva — de pildă, peste douăzeci de ani, ar putea să uite aniversarea nunții noastre și eu i-aș putea spune: „Nu te neliniști, dragul meu, îți amintești că mi-ai dat cerceii când nu era ziua mea? Acum suntem chit.”

Dar nu era ziua mea.

M-am gândit la dată: nouăsprezece noiembrie. Mi-am amintit că i-am spus lui Josh că asta era data mea de naștere, în timpul interogării-fulger de lângă parc, și nu eram sigură ce era mai descurajant: că el își amintise sau că eu uitasem.

Culoarele pustii păreau să nu se mai sfârșească în fața mea. Eram obosită. Eram flămândă. Voiam să fac un duș și să vorbesc cu prietenele mele, și, astfel, eram pe jumătate adormită când m-am sprijinit de partea ascunsă a pietrei străvechi care încadra uriașul șemineu din salonul elevelor de la etajul întâi. În doar vreo două săptămâni, șemineul nu avea să-mi mai slujească drept pasaj, doar în cazul în care voiam să îmbrac una dintre salopetele ignifuge ale lui Dr. Fibs, la întâlnirile mele cu Josh (dar ele o făceau până și pe Bex să pară grasă), așa că am tras maneta pentru ultima dată, așteptând ca pietrele să se despartă, dar, când am făcut-o, am răsturnat din greșeală un vechi suport de torțe, care a alunecat, deschizând o altă ușă secretă și dezvăluind o ramificație în tunel pe care nu cred c-o mai văzusem.

Nu știu de ce am urmat-o — sânge de spioană sau curiozitate de adolescentă — dar curând hoinăream de-a lungul culoarului, fără să știu unde mă aflu, până când am trecut prin niște fâșii înguste de lumină și m-am oprit să mă uit printre crăpături, în Sala de Istorie, unde sabia lui Gilly strălucea sub reflectorul ei etern.

Tot atunci am auzit plânsetele.

Mai departe pe culoar am găsit biroul mamei și etajerele pe care le-am privit răsucindu-se, pentru a dezvălui colecția

de amintiri a unei directoare de școală particulară de elită. M-am lipit de ele, m-am uitat pe furiș printr-o crăpătură din tencuială și am văzut-o pe mama plângând. Cineva ar fi putut să apese pe buton și etajera s-ar fi învârtit, luându-mă cu ea, dar am rămas în spațiul îngust și prăfuit, fără să-l pot părăsi.

Era singură în biroul ei, ghemuită în scaun. Ultima oară când o văzusem, dansa și râdea, dar acum stătea singură, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Îmi venea s-o strâng în brațe, ca să putem plânge împreună. Voiam să-i simt lacrimile sărate pe obraz. Voiam să o mângâi pe păr și să-i spun că și eu sunt obosită. Dar am rămas ascunsă — privind, știind motivele pentru care nu mă duceam să o alin. Nu puteam să-i explic totul în care eram îmbrăcată. Nu puteam să-i spun de ce eram acolo, dar, mai ales, știam că nu voia s-o vad așa.

Când a întins mâna după o batistă de hârtie, pe raftul din spatele biroului, avea ochii închiși și, totuși, a găsit cutia cu mișcarea sigură, fermă, a cuiva care știa că va fi acolo. Era un gest exersat, un obicei. Și am știut că durerea mamei, ca și viața ei, era plină de secrete. Apoi am simțit cerceii în buzunar și am știut de ce lacrimile aleseseră să vină tocmai în acea seară.

— Dumnezeuule, am spus, încă o dată în seara aceea — de data aceasta din cu totul alt motiv.

M-am furișat mai departe prin pasaj și, în cele din urmă, m-am strecurat în nișa unei ferestre dintr-o clasă părăsită. N-am plâns. Ceva îmi spunea că universul nu putea să facă față ambelor femei Morgan plângând în același timp, așa că m-am așezat acolo, stoică, lăsând-o pe mama să fie, pentru scurt timp, cea slabă și rămânând eu de veghe.

Nu m-am mișcat. Doar am așteptat noaptea. Școala era cufundată în tăcere și am lăsat liniștea să-mi domolească durerea, să mă legene într-o transă fără somn. Am rămas cu

ochii pierduți dincolo de imaginea mea oglindită în fereastră și am șoptit: „La mulți ani, tati.”

M-am ținut la distanță cât am putut în dimineața acelei duminici, dar pe la prânz a trebuit s-o văd pe mama. Trebuia să mă asigur că e bine și să-i cer cumva scuze că am uitat de ziua tatei, în acest mod mărunț. Trebuia să știu dacă ăsta era începutul sfârșitului amintirilor mele.

Am năvălit pe ușile biroului ei, înarmată cu zeci de scuze, dar toate mi-au zburat din minte când i-am văzut pe mama, domnul Solomon și Buckingham uitându-se țintă la mine, de parcă tocmai aș fi fost teleportată din spațiu. Au tăcut prea repede — un lucru la care ai crede că spionii se pricep mai bine. Nu știam ce e mai îngrijorător: faptul că, în mod limpede, ceva nu era în regulă, sau că trei pedagogi ai celei mai de seamă școli pentru spioane din lume uitaseră să încuie ușa.

După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, Buckingham a spus: — Cameron, mă bucur că ești aici. Ai experiență nemijlocită în problema pe care tocmai o discutăm.

În clipa aceea, nu mai conta că Patricia Buckingham avea dureri la ambele șolduri și degete artritice, aș fi jurat că e făcută din oțel.

— Firește, Rachel, a continuat ea, ești mama lui Cameron, și totodată directoarea acestei școli, așa că îți voi respecta opinia dacă alegi să-i ceri lui Cameron să plece.

— Nu, a răspuns mama. Acum a intrat în horă. O să vrea să ne ajute.

Întreaga tensiune a încăperii începea să-mi dea fiori, așa că am spus:

— Ce este? Despre ce...

— Închide ușa, Cameron, mi-a cerut Buckingham, și am făcut cum mi s-a spus.

— Abe Baxter a ratat un apel, a spus domnul Solomon, încrucișându-și brațele și rezemându-se de colțul biroului mamei, întocmai cum îl văzusem făcând de o sută de ori în timpul orei de Op-Acop.

Și, totuși, nu mă simțeam ca la o lecție.

— De fapt, a adăugat, a ratat trei apeluri.

Nu mi-am dat seama că vorbele lui mi-au muiat picioarele, până când n-am simțit rucsacul presându-mi coloana vertebrală, în timp ce încercam să mă las pe spătarul canapelei. *Oare Bex știe?* m-am întrebat pentru o fracțiune de secundă, până când răspunsul evident mi-a devenit limpede: bineînțeles că nu.

— Poate că doar întârzie, firește, a sugerat Buckingham. Se întâmplă uneori: probleme cu comunicațiile, schimbarea operatorului de telefonie mobilă... Asta nu înseamnă neapărat că acoperirea lui e compromisă. Totuși, trei apeluri ratate e... îngrijorător.

— Mama lui Bex e... (Mi-am căutat cuvintele.) E cu el?

Domnul Solomon s-a uitat la Buckingham, care a scuturat din cap.

— Prietenii noștri de la Șase zic că nu.

Și atunci mi-am dat seama de ce Buckingham conducea discuția: făcuse parte din MI6, întocmai ca părinții lui Bex. Ea fusese cea care trebuia să primească apelul. Ea era cea care urma să hotărască dacă și ce o să-i spună lui Bex.

— Nu înseamnă nimic, m-a liniștit mama, dar am simțit în glasul ei reminiscențe ale femeii pe care o văzusem cu o seară înainte, nuanțe pe care probabil nu le-aș fi auzit cu douăzeci și patru de ore în urmă, dar acum le știam acolo și aveam să le aud tot restul vieții.

— Bex..., am șoptit.

— Tocmai vorbeam despre ea, Cam, mi-a spus mama. Nu știm ce să facem.

Puteți să spuneți ce vreți despre spioni, dar spionii nu fac nimic pe jumătate. Minciunile noastre vin la pachet cu coduri numerice personale și cărți de identitate false, iar adevărurile noastre taie ca oțelul spaniol. Știam ce vrea să spună mama. Știam de ce risca să-mi spună mie. Colegiul Gallagher era făcut din piatră, dar asemenea vești puteau să-l ardă din temelii la fel de repede ca și cum ar fi fost făcut din hârtie de ziar și zugrăvit cu benzină.

— Cam... Mama s-a așezat pe marginea măsuței din fața mea. Asta s-a mai întâmplat, desigur, dar fiecare caz e altfel și tu o cunoști pe Bex mai bine ca oricine...

— Nu-i spuneți.

Cuvintele astea m-au surprins până și pe mine. Știu că trebuie să fim dure și puternice și tot timpul pregătite pentru orice, dar nu voiam să-i spunem doar pentru că nu eram capabili să purtăm povara secretului de unii singuri. M-am uitat din nou la mama, amintindu-mi cât de încet se vindecă rănille, și mi-am dat seama că va mai fi timp destul pentru suferință.

Tatăl lui Bex era la mii de kilometri depărtare, dar ea încă avea pe cine să aștepte. Cine eram eu să-i răpesc asta atât de curând? Ce n-aș fi dat, la rândul meu, pentru câteva ore de speranță în plus?

— Hei, a spus Macey McHenry în spatele meu și, dintr-o dată, am regretat că i-am arătat micul coridor vechi și că i-am spus că era un loc grozav pentru studiu. Sper că asta nu e din cauza unui băiat.

A aruncat mormanul de cărți lângă mine, dar n-am putut să mă uit la ea. Doar am stat acolo, ștergându-mi lacrimile pe care le vărsam în tăcere pentru tatăl lui Bex, înghițind lacrimile pe care le vărsam pentru tatăl meu. A trecut multă

vreme. Nu știu — poate un mileniu sau cam așa ceva — până când Macey m-a îmboldit cu genunchiul și a spus:

— Scuipă tot.

Spuneți ce vreți despre Macey McHenry, dar ea chiar nu te ia niciodată pe după piersic. O super-spioană ar fi mințit — și ar fi mințit bine. Dar eu nu puteam. Poate că era stres. Poate că era durere. Poate că era SPM¹, dar ceva m-a făcut să-mi ridic privirea spre Macey și să spun:

— Tatăl lui Bex e dat dispărut. Ar putea fi mort.

Macey s-a strecurat lângă mine.

— Nu-i poți spune.

— Știu, am zis, după care mi-am suflat nasul.

— Când se va afla sigur?

— Nu știu. Și chiar nu știam. Ar putea fi zile. Ar putea fi ore. Nu și-a sunat superiorul. Dacă sună, atunci...

— Nu-i putem spune.

Bineînțeles că nu puteam, dar ceva din enunțul ăla m-a făcut să mă opresc și să mă uit la ea. M-am gândit mai bine și, pentru prima oară, am auzit acel „noi”. Erau lucruri pe care nu i le puteam spune mamei, lucruri pe care nu i le puteam spune prietenului meu și lucruri pe care nu le puteam spune prietenelor mele. Dar, stând acolo cu Macey McHenry, mi-am dat seama pentru prima dată că exista cineva care îmi cunoștea toate secretele: că nu eram complet singură.

Macey s-a ridicat și a început să se îndepărteze.

— Cammie, nu vreau să te jignesc.. (Când cineva ca Macey McHenry spune „nu vreau să te jignesc”, e aproape imposibil ca o persoană ca mine să nu se simtă jignită de ceea ce urmează să i se spună, dar m-am strădui)... dar nu te duce sus acum. Arăți ca naiba și o să vadă.

Nu eram jignită. De fapt, mă bucuram că o spusese, pentru că era adevărat și poate că eu nu mi-aș fi dat seama.

---

¹ SPM — sindrom pre-menstrual (n. trad.).

Macey a plecat, iar eu am rămas acolo multă vreme, pierdută în gânduri. Mi-am amintit când tata m-a dus la circ. Am stat unul lângă altul două ore, privind clovnii și aplaudându-l pe îmblânzitorul de lei. Dar partea pe care mi se amintesc cel mai bine e cea când un bărbat a pășit pe o sârmă, la cincisprezece metri deasupra pământului. Până când a ajuns la celălalt capăt, alți cinci oameni se urcaseră pe umerii lui, dar eu nu-l urmăream, eram prea ocupată să mă holbez la tata, care privea de parcă ar fi știut cum e să fi acolo, sus, fără plasă de protecție.

Stând acolo, în ziua aceea, am știut că singurul lucru pe care îl puteam face era să continui să așez un pas în fața celuilalt, cu speranța că niciunul dintre secretele de pe umerii mei nu mă vor face să-mi pierd echilibrul.

Capitolul 22

— Închideți ochii, a ordonat din nou domnul Solomon, iar noi am urmat instrucțiunile.

Proiectorul torcea în spatele meu. Îi simțeam lumina albă brăzdând camera, în timp ce strângeam din ochi și ne antrenam mințile să-și amintească până și cel mai mic detaliu despre lucrurile pe care tocmai le văzuserăm. Mă gândeam la fotografia unei parcuri de supermarket, când domnul Solomon a întrebat:

— Domnișoară Alvarez. Ce e în neregulă la imaginea asta?

— Furgoneta albastră are numere de înmatriculare pentru persoane cu handicap, dar e parcată în zona din spate.

— Corect. Următoarea imagine.

Proiectorul a făcut *clic*, imaginea s-a schimbat și aveam două secunde să studiem fotografia care a trecut ca un fulger prin fața ochilor noștri.

— Domnișoară Baxter? a întrebat domnul Solomon. Aici ce e în neregulă?

— Umbrela, a răspuns Bex. Dincolo de fereastră plouă, iar haina din cui e îmbibată de apă, dar umbrela e strânsă. Majoritatea oamenilor le lasă deschise ca să se usuce.

— Foarte bine.

Când am deschis ochii, nu m-am uitat la ecran. M-am uitat la profesorul nostru și m-am întrebat din nou cum putea să-i vorbească lui Bex, s-o provoace de parcă nimic pe lume nu s-ar fi întâmplat. Nu știam dacă să-l invidiez sau să-l urăsc, dar n-aveam timp nici de una, nici de alta, pentru că spunea:

— Închideți ochii.

L-am auzit făcând un pas și voiam să știu cum putea să stea acolo, când eu nu-mi doream decât să fug.

— Domnișoară Morgan, a întrebat el, ce e în neregulă la imaginea asta?

— Ăăă... nu m-am... adică, eu...

În neregulă era că nu putusem să-mi privesc în ochi cea mai bună prietenă de zile bune. În neregulă era că oameni ca Abe Baxter trăiesc și mor și lumea întreagă merge mai departe, fără să știe ce a sacrificat. Toate astea erau atât de strâmbe încât nu știam de unde să încep.

— Bine. Tu ce părere ai, domnișoară Bauer?

— Ceașca de ceai din capul mesei, a răspuns Courtney.

— Ce-i cu ea?

— Mânerul nu e în direcția în care trebuie.

— Așa e, a spus domnul Solomon, în timp ce luminile din clasă au pâlpâit, trezindu-se la viață, iar noi, toate, am mijit ochii, ferindu-ne de strălucirea puternică.

Ceasurile noastre interioare ne spuneau același lucru: lecția nu se terminase.

— V-am pregătit ceva pentru astăzi, domnișoarelor, a spus domnul Solomon, înmânând câte un teanc de hârtii fleșcărite, a cărei fete din primele bănci.

Mâna lui Liz s-a ridicat imediat.

— Nu, domnișoară Sutton, a spus domnul Solomon, înainte ca Liz să apuce să pună întrebarea. Nu e un test și nu e pentru note. Școala voastră vă cere să spuneți, negru pe alb, dacă veți continua să studiați operațiuni sub acoperire în următorul semestru.

Peste tot în jurul meu, colegele mele au început să completeze formularul, bifând ici, semnând colo, până când domnul Solomon a făcut un pas înainte și a ridicat glasul.

— Domnișoarelor — s-a oprit până când toată lumea a ridicat privirea — colegului meu, domnul Smith, îi place să spună: „Lumea largă e plină de cotloane întunecate și amintiri de durată.” Nu — a făcut o pauză și aș fi putut jura că privirea lui a zăbovit asupra mea — luați această hotărâre fără chibzuință.

Bex m-a împuns în umăr. Când m-am întors, a ridicat ambele degete mari în sus și mi-a spus fără glas, mișcând doar din buze:

— E fantastic!

Mi-am coborât din nou privirea la formularul din mâinile mele, l-am frecat între degete și am încercat să miros dacă în cerneală era otravă.

E doar hârtie, mi-am spus. *Hârtie obișnuită*. Dar, pe de altă parte, tocmai asta mi-a stârnit fiori pe șira spinării, când mi-am dat seama că formularul nu era pe evapohârtie. Nu era menit să se dizolve și să dispară. I-am prins domnului Solomon privirea și sunt aproape sigură că m-a văzut remarcând asta — trăinicia însemnătății acelei hârtii. Și, cu

toate că nu era făcută să fie mâncată, tot am simțit un gust amar în gură.

Capitolul 23

Ei, ați putea crede că, dacă ești o Fată Gallagher care are un prieten din Roseville, cel mai bun lucru din lume ar fi să o vezi pe Tina Walters alergând spre tine la micul dejun și exclamând:

— Cammie, am vorbit cu mama ta și spune că sâmbătă putem să facem toate o plimbare în oraș!

Ați putea crede, dar v-ați înșela.

Fiecare moment petrecut în oraș, în timp ce mișuna de fete Gallagher, era un moment în care ele puteau să mă vadă cu Josh, sau în care Josh putea să mă vadă cu ele. Totuși, m-am uitat la Bex, peste masă, am simțit tristețea care mă împovăra de mai multe zile și am știut că trebuie să merg, cu toate că Liz a șoptit:

— Cam, e un *mare* risc!

Aveam nevoie de câteva ore de uitare.

Sâmbătă dimineața, camerele zumzăiau în timp ce fetele își făceau listele de cumpărături pentru Crăciun și verificau ce filme rulează. (Eu le văzusem deja pe amândouă cu Josh, desigur.) Unele dintre noi am mers în oraș în furgonetele Colegiului Gallagher, dar eu am ales să merg pe jos, cu restul elevelor din clasa a zecea, uluită de felul în care arăta la lumina zilei acel teren atât de cunoscut.

Când am ajuns la marginea orașului, am început să-mi masez tâmplele.

— Oh, am spus, îmi plesnește capul. Are cineva o aspirină?

Colegele mele de clasă s-au scotocit prin buzunare și poșete, dar niciuna nu putea găsi vreun flacon cu pastile (pe semne fiindcă le furasem eu pe toate cu o seară înainte).

— Mergeți fără mine, fetelor, am spus, când am ajuns în piață. Eu o să dau o fugă la farmacie.

Nu era o minciună.

— Filmul începe în zece minute, mi-a reamintit Bex, dar eu mă îndepărtam deja, strigându-le:

— Ne vedem acolo!

Ca plan, era unul destul de bun. Puteam să-mi petrec două ore cu Josh, apoi să mă furișez în fundul sălii de cinema, să fac o remarcă despre film în drum spre casă, și nu aveau să știe niciodată că n-am fost acolo tot timpul.

Clopoțelii de la ușă au sunat când am năvălit înăuntru. Nu mai fusesem niciodată la farmacie cu Josh. Păruse întotdeauna mai bine să nu-l văd acolo. Dar îmi spusese că tatăl lui îl pune să lucreze sâmbăta și faptul că aveam permisiunea să fiu în oraș era o ocazie prea bună ca s-o ratez.

Am pășit spre teighea și m-am adresat femeii din spatele ei:

— Bună ziua. Josh e aici?

— Ei, bună, Cammie, a spus un glas de bărbat în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe domnul Abrams venind înspre mine. Purta un halat alb cu numele lui brodat deasupra buzunarului. Mă simțeam ca la dentist.

— Ce surpriză plăcută!

— Oh, bună ziua, domnule Abrams.

— Asta e prima ta vizită în mica noastră prăvălie?

— Da. Este... (Am privit împrejur, la șirurile lungi cu siropuri de tuse, felicitări și bandaje pentru orice ocazie)... frumos.

Domnul Abrams s-a luminat la față.

— Ei, Josh tocmai a fugit să facă o livrare. Dar trebuie să se întoarcă imediat. Între timp, vreau să te duci la teighea și să comanzi orice fel de înghețată dorești. Din partea casei. Cum sună?

M-am uitat peste umăr și am văzut un pult de răcoritoare, de modă veche, aflat pe peretele din spate.

— Sună grozav.

Categoric, nu era o minciună.

Domnul Abrams mi-a zâmbit și a pornit către o scară îngustă, dar înainte să urce, s-a întors și a spus:

— Cammie, poți să mai treci oricând pe la noi.

A dispărut după un colț. Aproape că m-am întristat, privind-l cum pleacă.

Când am pășit în fața oglinzii imense atârinate deasupra barului, am simțit atingerea netedă a vitrinei cu înghețată pe palme. Femeia din spatele teighelei a venit după mine și a îmbrăcat un șorț, în timp ce eu m-am cocoțat pe unul dintre tabureții vechi de metal.

O reclamă de deasupra barului zicea: „Servim cu mândrie coca-cola din 1942.” Pe teighea era un pahar înalt, plin cu paie. Femeia nici n-a clipit când am comandat o porție dublă de înghețată de ciocolată cu sirop și, pentru prima oară de săptămâni, mă simțeam aproape normal. Afară, era noiembrie și frig, dar soarele strălucea prin vitrina prăvăliei, încălzindu-mi pielea, în timp ce îmi mâncam înghețata și mă cufundam într-o transă zaharoasă.

Apoi am auzit clinchetul clopoțelilor de alamă de deasupra ușii. Nu m-am întors. Nu era nevoie. Femeia care mă servea și-a smuls șorțul și s-a îndreptat spre teighea, iar eu mi-am oprit lingurița în drum spre gură și am văzut imaginea Annei Fetterman în oglinda din spatele barului.

— Mă puteți ajuta? a întrebat Anna, când vânzătoarea s-a apropiat. Trebuie să-mi umplu inhalatorul.

— Sigur, scumpo. Femeia a luat un petic de hârtie din mâna Annei. Lasă-mă să verific. Durează doar un minut.

Îmi părăsisem deja scaunul și mă ghemuiam în spatele unei etajere cu scutece pentru adulți, când mi-am dat seama că nu eram vinovată decât că mâncam înghețată cu sirop imediat după masă și, vreau să vă spun, Anna m-a văzut mâncând mult mai mult de-atât (îmi vine în minte un anumit incident cu chipsuri Doritos, brânză topită la tub și jocurile olimpice de iarnă), așa că mă pregăteam să ies și s-o salut, când am auzit un sunet care m-a înghețat.

Clopoțelii au răsunat din nou, am aruncat o privire printre rafturi și l-am văzut pe Dillon intrând împreună cu o mână de băieți de la balul din hambar. Dar n-au înaintat printre rânduri. Nu. Găsiseră ceea ce căutau.

— Hei, nu cumva te cunosc? a întrebat Dillon, dar nu mi se adresa mie.

Era mai rău. I se adresa Annei și nu îi puneă pur și simplu o întrebare. Cuvintele lui erau prea tăioase, tonul prea ofensiv, când s-a apropiat de mica Anna Fetterman și a adăugat:

— Nu, stai, nu ești de la școala mea.

În oglinda din spatele barului l-am văzut înghesuind-o pe Anna înspre rafturi.

— Pun pariu că ești de la Colegiul Gallagher.

Anna și-a strâns poșeta la piept, ca și cum s-ar fi temut că el avea s-o înhațe și să fugă.

— Ce poșetă frumoasă, a spus Dillon. Ți-a cumpărat-o tăticul?

Tăticul Annei predă biologia la un gimnaziu din Dayton, Ohio, dar Dillon nu știa asta și Anna nu-i putea spune. Se agăța de camuflajul ei cu aceeași înverșunare cu care mă agățam eu de al meu.

Băieții din jurul lui Dillon au început să râdă. Și mi-am amintit din senin de ce Fetele Gallagher și băieții de oraș nu trebuie să se amestece.

Anna a pășit în spate, împleticindu-se, pentru că, în ciuda celor aproape trei ani și jumătate de antrenament de P.&I., nu putea strivi nicio muscă. Orașul mișuna de Fete Gallagher în după-amiaza aceea, dar Dillon și prietenii lui o găsiseră pe Anna. Nu era o întâmplare. Anna era singură și plăpândă, așa că era limpede că avea să se găsească unul ca Dillon să încerce s-o despartă de turmă.

— Sunt aici doar să... , a încercat Anna să vorbească, dar glasul ei nu era mai mult decât o șoaptă.

— Ce anume? a întrebat Dillon. Nu te-am auzit.

— Eu..., a bâiguit Anna.

Îmi venea să mă duc la ea, dar eram încremenită, undeva între a fi prietena ei și a fi o fată care face școala acasă și are o pisică pe nume Suzie. Dacă aș fi fost una și nu cealaltă, aș fi putut să pun capăt scenei, dar, în schimb, mi-am tot repetat: *N-o să pățească nimic, n-o să pățească nimic, n-o să...*

— Care-i problema? Nu vă învață să vorbiți la Colegiul Gallagher? a întrebat Dillon, și aș fi dat orice ca Anna să-i dea replica în arabă, japoneză sau persană, însă ea doar a făcut încă un pas în spate.

A lovit cu cotul o cutie de leucoplast, care s-a legănat la marginea raftului.

Anna s-a îndreptat cu pași mici spre ușă și a murmurat:

— Mă întorc după...

Dar câțiva dintre prietenii lui Dillon i-au ținut calea, înconjurând-o cu un zid de jachete stacojii inscripționate și n-am mai putut s-o văd.

N-o să pățească nimic, mi-am spus din nou, dorindu-mi să fie adevărat. Ceea ce, într-un fel, era, căci, chiar în clipa

aceea, clopoștii de la ușă au sunat și înăuntru a pășit Macey McHenry.

— Hei, Anna. După știința mea, Macey nu-i adresase niciodată mai mult de două vorbe Annei Fetterman, dar, când a pășit tacticos pe ușă, avea glasul vesel și nonșalant și lăsa impresia că e cea mai bună prietenă a plăpândeii fete. Ce se petrece?

Cei patru băieți s-au desprins din jurul Annei, retrăgându-se, poate din cauza felului în care Macey și-a molfăit guma și pe urmă a făcut un balon care i s-a spart lui Dillon în față, sau poate pentru că nu mai văzuseră niciodată o fată atât de frumoasă în persoană. Dar Dillon nu s-a pierdut cu firea.

— Oh, a spus el șmecherește, examinând, din cap până-n picioare, silueta uluitoare a lui Macey. Are o prietenă.

Anna s-a uitat la Macey de parcă se aștepta de la colega ei de clasă să spună: „Cine, eu? Nu sunt prietena ei.” Dar Macey și-a trecut degetele peste flacoanele de pe rafturi, dându-i Annei o cutie de vitamina C.

— Ar trebui să iei din astea, zău.

Macey a înaintat printre rafturi, examinându-le, ignorându-i pe Dillon și băieții din gașca lui, care continuau să se uite spre șeful lor, așteptând indicații.

— Ar fi trebuit să știu că faimosul Colegiu Gallagher nu și-ar lăsa comorile neprețuite să iasă în oraș singure, le-a persiflat Dillon.

Dar Macey doar a afișat unul dintre minunatele ei zâmbete răbdătoare.

— Da, a spus ea, aruncând o privire către amicii lui. Nu suntem curajoase, ca tine.

— E vreo problemă aici?

I-am recunoscut glasul, dar accentul era unul pe care Bex îl folosea arareori. Până în ziua de azi, n-am aflat cum a

intrat pe ușa din față fără să pună în mișcare clopoței, dar era acolo, îndreptându-se spre sectorul Răceală și gripă, venind să i se alăture Annei. Nu știam de ce nu era la film. Nu-mi păsa.

Erau trei la patru acum și lui Dillon nu-i plăcea raportul de forțe. Totuși, a reușit să se uite la Bex și să întrebe:

— Ce s-a întâmplat? Vi s-a stricat iahtul sau ceva?

Dillon s-a hlizit. Prietenii lui s-au hlizit. A fost o hlizeală continuă, până când Macey a spus:

— Nu, din câte am auzit.

— Voi ați venit aici să flirtați cu Anna? a întrebat Bex, abordând șarmul ei artificial. A împins o Anna petrificată înspre gașcă: Anna, spune-le băieților ceva despre tine.

— Am un prieten! a izbucnit ea, într-un fel care mi-a spus că nu era nicidecum o minciună.

Eram stupefiată. Bex era stupefiată. Până și lui Macey i-a luat o secundă să-și revină. *Anna are un prieten!* În tot acest timp, nu mă gândisem niciodată că una dintre colegele mele de clasă poate avea un prieten — cu atât mai puțin Anna.

— Îl cheamă Carl, a adăugat ea.

— Îmi pare rău, băieți, a spus Bex, trecându-și brațul peste umărul Annei. Carl v-a luat-o înainte.

— Oh, așadar au prietenii. Spune-mi, Carl e băiat de cartier? a întrebat Dillon, de parcă ar fi vrut să i se dezvăluie secretul. Vă place să vă cuplați cu băieții din mahalale?

— Probabil că e Carl Rockefeller, a adăugat Macey, dar Bex a strâns-o mai tare pe Anna, până când aceasta a spus:

— Da, Carl Rockefeller. Ne știm de la clubul de... fizică (iar a strâns-o Bex, de data asta cu unghiile)... ăăă... de iah-ting, s-a corectat Anna.

Două bătăi ușoare pe umăr i-au spus Annei că s-a descurcat bine.

— Hei, a zis Dillon, înaintând, de parcă ar fi obosit să se învârtă în jurul cozii. Mă întrebam dacă nu cumva avem o cunoștință comună...

Vocea i s-a stins. S-a aplecat înspre Bex și am știut — vreau să zic, AM ȘTIUT — că se referea la mine, dar apoi a adăugat:

— Regina Angliei.

Ei, bine, Bex chiar o întâlnise pe regină, dar era limpede că nu avea de gând să spună asta. A rămas tăcută, în timp ce Dillon și amicii lui au hohotit mult prea tare, făcând gluma și mai puțin amuzantă.

— Scumpo, ți-am adus...

Femeia din spatele tejghelei s-a oprit brusc când a văzut patru băieți încolțind trei fete. Singurul sunet din încăpere a fost al pungii albe de hârtie în care se afla rețeta Annei, motolindu-i-se în mâini.

— Mulțumesc, a spus Bex, înhățând punga. Asta e tot ce-ți trebuia? a întrebat-o ea pe Anna, care a dat din cap și culoarea i-a revenit încet în obraji.

— Și tu? I-a întrebat Macey pe Dillon. Ai găsit ce căutam?

Dar băieții n-au așteptat răspunsul. Au trecut împreună pe lângă un stand lung cu reviste, unde chipul lui Macey se afla pe coperta unui *Newsweek*, împreună cu restul familiei McHenry, sub un titlu care spunea: „Cea mai puternică familie din America.” Dillon s-a uitat la copertă, apoi la ea. Macey și-a legănat un șold.

— Apreciem votul vostru.

Multă vreme după ce au plecat, n-am putut să scap de clopoței care continuau să sune. Am urmărit-o cu privirea pe Anna, de-a lungul străzii, cu salvatoarele ei — cu prietenele ei. O mână mi-a cuprins încheietura și Josh a spus:

— Hei.

I-am văzut imaginea în oglindă, cu coada ochiului, dar dincolo de vitrina aceea era ceva de la care nu-mi puteam dezlipi privirea. Liz stătea pe trotuar, uitându-se la mine prin sticlă, de parcă nu m-ar fi cunoscut. De parcă n-ar fi vrut să mă cunoască.

— Hei, ce-i cu tine? m-a întrebat Josh, reușind să mă întorcă, în sfârșit, cu fața la el. Ce faci cu alea?

A arătat către cele câteva flacoane de aspirină pe care trebuie să le fi adunat, inconștient, în brațe, ca să le arunc, ca pe niște bulgări de zăpadă, înspre Dillon și tovarășii lui, dacă ajutorul n-ar fi venit.

— Oh. Am coborât privirea: Le-am dărâmat și tocmai le ridicam.

— Nu-i nimic, a spus el și a împins flacoanele la loc pe raft. M-am întors din nou către vitrină, dar Liz plecase deja.

Capitolul 24

Un front de aer rece a pătruns în seara aceea — în mai multe feluri.

Focurile ardeau în toate saloanele. Am renunțat la ciorapii trei sferturi în favoarea ciorapilor lungi. Fiecare fereastră pe lângă care treceam era acoperită de gheață, împiedicându-ne să vedem lumea de afară. Dar nimic nu mă făcea să tremur la fel de mult ca expresia de pe chipul lui Liz. Timp de patru zile a fost ca și cum continuam să fim despărțite de vitrina farmaciei. Era ca și cum abia mă cunoștea.

Când m-am dus în laboratorul de chimie, marți seara, după cină, Liz era deja acolo.

— Ei, am sperat să te găsesc aici, am zis, încercând să par binedispusă, în timp ce mi-am adunat lucrurile și m-am mutat la masa de laborator din fața ei.

Ochii îi eram ascunși în spatele ochelarilor de protecție. Nici măcar n-a ridicat privirea.

— Pământul către Liz! am încercat din nou, dar ea m-a respins:

— N-am timp să te ajut la teme, Cammie, a spus, și poate că era doar imaginația mea, dar aș fi putut să jur că toate paharele de laborator au înghețat.

— Nu-i nimic, i-am spus. Cred că mă descurc.

Am lucrat în tăcere multă vreme, până când Liz m-a întrebat:

— Era prietenul lui Josh, nu-i așa?

N-a trebuit să întreb despre cine vorbea.

— Da, sunt vecini. L-am mai întâlnit, de aceea n-am putut compromite...

— Drăguți prieteni, mi-a tăiat-o Liz.

— E numai gura de el, am spus, repetând cuvintele pe care mi le spusese Josh. E inofensiv.

Dar glasul lui Liz a tremurat când a spus:

— Du-te și întreab-o pe Anna cât e de inofensiv.

Desigur, vestea despre conflictul Annei din farmacie se răspândise nebunește, și Anna era acum un fel de eroină, grație faptului că Bex și Macey susținuseră că au găsit-o foarte stăpână pe situație când au ajuns ele acolo.

Dar n-am putut să-i spun asta lui Liz. Știam amândouă adevărul.

— Dacă lucrurile ar fi scăpat de sub control, aș fi putut...

— Ai fi putut sau ai fi făcut-o? m-a întrebat Liz.

Diferența dintre acele două cuvinte mi s-a părut mai uriașă ca oricând.

— Aș fi făcut-o, am spus. I-aș fi oprit.

— Chiar dacă asta ar fi însemnat să-l pierzi pe Josh? a spus Liz, fără să întrebe ceea ce voia de fapt să știe: dacă ar

fi fost ea în locul Annei, aş fi salvat-o? Dacă s-ar fi ajuns la o luptă între mine şi legenda mea, ce aş fi ales?

Uşile de sticlă din capătul laboratorului s-au dat la o parte şi Macey McHenry a păşit înăuntru.

— Hei, mă gândeam că s-ar putea să vă găsec pe voi două...

— Lucrurile au mers prea departe, Cammie, a spus Liz, scuturând cu putere ingrediente în amestec, până când totul a început să bolborosească şi să-şi schimbe culoarea, ca o flertură din cazanul unei vrăjitoare. Tu ai mers prea departe, a adăugat ea.

— Am mers prea departe? am replicat. Nu eu am fost cea care arunca în aer maşini la lecţia de conducere!

— Hei! s-a răstit Liz. Credeam că e un borcan cu miere!

— Nu. Am scuturat din cap. Credeam că e un băiat. Credeam că merită. Şi, ştii ce? A meritat.

— Da! a strigat Liz după mine. Ei, bine, nu credeam că eşti persoana care să aleagă un băiat în locul prietenelor!

— Hei, calm! a spus Macey.

— Ei, bine, eu nu credeam că am prietene care mi-ar cere să aleg!

În timp ce mă apropiam de uşă, am auzit-o pe Liz începând să vorbească, dar Macey a întrerupt-o, spunând:

— Hei, geniule, habar n-ai ce fel de sacrificii e dispusă să facă pentru prietenele ei.

— Ce vrei să..., a început Liz, apoi vocea i s-a mai potolit când a întrebat: De ce? Ce ştii?

Răspunsul lui Macey n-a lăsat loc de îndoială:

— Destule ca să spun: Las-o în pace.

Uşile de sticlă s-au dat în lături şi am ţâşnit printre ele, chiar când Liz a spus:

— Bine.

Dar n-am putut să mă opresc, n-am îndrăznit să încetinesc până când nu am ajuns la debaraua de pe coridorul estic, unde am dat la o parte un morman de tuburi fluorescente, am înhățat o lanternă de pe raftul de sus și am găsit piatra desprinsă pe care o descoperisem într-o zi, pe când eram în clasa a șaptea, căutându-l pe Onyx, motanul lui Buckingham.

Piatra era rece sub palma mea când am împins-o și am simțit năvala de aer, în timp ce zidul se dădea la o parte. O mică fâșie de lumină se strecura pe sub ușa din spatele meu, dar se pierdea într-o nesfârșită beznă.

O oră mai târziu, stăteam în umbrele străzii Bellis, tremurând în întuneric.

Ce voiam să realizez furișându-mă printr-un tunel secret, escaladând un gard și supraveghind, la propriu, casa lui Josh, pe întuneric? Nu aveam habar. Dar stăteam acolo ca o idioată (și până și o idioată care se pricepe destul de bine să nu fie văzută când e prin preajmă se poate simți aiurea când o face).

Probabil că ăsta e un moment destul de bun ca să subliniez că, deși s-ar putea să pară că pândeam, nu asta făceam. Pânda este ceea ce fac tipii ciudați, cu fața nerasă și pete pe cămăși. Geniile cu trei ani de pregătire în domeniul spionajului ultra-secret nu pândesc: noi supraveghem. (Bine, poate c-a fost pânda — puțin.)

Perdelele albe pe inele de la fereastra bucătăriei s-au dat la o parte și am văzut-o pe mama lui Josh spălând vasele. Când Josh a traversat bucătăria, mama lui a suflat spre el un balon de săpun, iar el a râs. M-am gândit la Bex, care probabil râdea și ea, chiar în clipa aceea. M-am gândit la mama, ale cărei lacrimi curgeau doar în secret. M-am gândit la viața mea — cea pe care o aveam și cea pe care mi-o doream, așa

că n-am făcut decât să stau tremurând în frig, privindu-l pe Josh cum râde, în timp ce eu am început să plâng.

Dar fetele au dreptul, nu-i așa? Să plângă, uneori, dintr-un motiv? Serios, dacă te gândești bine, asta ar trebui să fie trecut în Constituție. Poate că am să pătrund cândva în Arhivele Naționale și am să scriu asta acolo. Bex mă va ajuta, categoric. Cumva, nu cred că Părinții Fondatori s-ar supăra.

Capitolul 25

Cu testele finale și stresul care vine odată cu ele, n-am mai văzut-o cu adevărat pe Liz până la cina din seara următoare, când și-a luat felia de pizza și a venit să stea lângă mine.

— Și, unde te-ai dus aseară? m-a întrebat. Dar, înainte să-i pot răspunde, a adăugat: Să te întâlnești cu Josh?

Am negat, cu o clătinare a capului.

— Dar nu te-ai despărțit de el, nu-i așa?

Părea sincer preocupată.

— Nu, am răspuns, șocată.

— Bine. Apoi trebuie să-mi fi simțit nedumerirea, fiindcă a spus: E bun cu tine și meriți asta. Și-a rotit privirea prin Sala Mare, la celelalte fete care erau ca noi: Toate merităm asta.

Da, mi-am dat seama, cred că da. M-am uitat cu coada ochiului la Bex, care stătea lângă mine, râzând. N-am putut să nu mă întreb dacă ar mai găsi viața atât de amuzantă dacă ar ști tot ce știam eu. M-am întrebat: dacă soarta taților noștri ar fi fost inversată, oare și personalitățile noastre ar fi fost inversate? Oare aș fi eu cea care stă în Sala Mare, lăsând-o pe Anna Fetterman să demonstreze cum se apărase de un grup de douăzeci de localnici furioși (fiindcă, până în momentul

acela, numărul lor crescuse considerabil)? Oare atunci Bex, frumoasa Bex, ar fi un cameleon?

— Domnișoară Baxter!

M-am întors și am văzut-o pe profesoara Buckingham pornind către noi. Am simțit cum mi se oprește inima — la propriu. (Se poate întâmpla, știu, am întrebat-o pe Liz.) Venea înspre noi, năvălind ca o forță a naturii, ceea ce și era.

Macey era la masă vizavi de mine, și ne-am uitat una la alta — o spaimă nerostită plutea între noi, ca mirosul de ulei de măsline și brânză care se topește — dar, lângă mine, Bex era netulburată, și mi-am amintit de puterea unui secret.

Am încercat să citesc ceva în ochii lui Buckingham, în timp ce se apropia, dar erau reci și goi ca piatra.

— Domnișoară Baxter, tocmai am primit un telefon..., a început Buckingham și apoi, extrem de încet, și-a întors privirea spre mine. ...*De la tatăl tău.*

Aerul mi-a revenit în plămâni. Sângele a început să-mi curgă prin vene și sunt aproape sigură că Buckingham a schițat un semn, de parcă ar fi tras cu ochiul, în direcția mea.

— Mi-a spus să te salut, a adăugat ea.

Coatele mi-au căzut de pe masă și, în fața mea, Macey era oglinda ușurării mele. Se terminase.

— Oh, a spus Bex, dar nici măcar nu se oprise din mâncat. Drăguț.

Nu avea să știe niciodată cât de drăguț.

Am aruncat o privire spre masa profesorilor și mama a ridicat un pahar în direcția mea. Lângă mine, Bex n-a scos nici măcar un oftat de ușurare. N-a rostit nicio rugăciune. N-a făcut niciunul dintre lucrurile pe care eu simțeam nevoia să le fac, dar e în regulă, bănuiesc. Tatăl ei era tot sus, pe sârmă. Nu avea nicio importanță că ea nu ridicase niciodată privirea.

Aproape toată lumea urcase la etaj, douăzeci de minute mai târziu, când Bex și cu mine ne-am pregătit să plecăm.

— Deci, ce vrei să facem acum? m-a întrebat ea.

— Cred că putem face orice, am răspuns, și era adevărat.

Părăseam sala de mese și nu conta unde ne duceam. Eram antrenate și eram tinere și aveam timp toată viața să purtăm povara unor adulți. În momentul acela, voiam doar să sărbătoresc cu prietena mea cea mai bună, chiar dacă ea nu știa de ce.

— Hai să luăm toată înghețata pe care o putem duce și...

Dar chiar atunci am văzut-o pe Liz coborând în goană scara în spirală, urlând, de parcă nu m-aș fi oprit deja:

— Cammie! Iar apoi Liz a șoptit, sau cel puțin a încercat să șoptească, dar jur că toată lumea din tot conacul trebuie s-o fi auzit când a spus: E Josh!

S-au pierdut și s-au câștigat războaie, tentative de asasinat au fost dejucate și femeile au evitat să apară la același eveniment în aceeași rochie, toate astea datorită unor surse bune de informații. De aceea avem cursuri întregi dedicate acestui lucru. Dar, în timp ce Liz mă târa în camera noastră, nu i-am apreciat importanța la adevărata valoare până când n-am văzut monitorul:

— Astea erau aici când m-am întors de la cină.

Biata Liz făcuse o muncă uluitoare, conectându-ne la sistemul lui Josh, și, uitându-mă la ea, îmi dădeam seama că ar fi dat aproape orice să desfacă totul, chiar atunci. Fericiți cei săraci cu duhul, până la urmă. Dar problema e că, pentru spioni, neștiința durează de obicei destul de puțin.

De la: D'Man

Către: J.Abrams

Ți-a venit mintea la cap? Ți zic; am văzut-o CU OCHII MEI. Acum trebuie să mă crezi. UMBLĂ LA COLEGIUL GALLAGHERI Te-a mințit! Cum poți s-o crezi pe EA mai mult decât pe MINE?

De la: JAbrams

Către: D'Man

Am încredere în Cammie. O cred. Probabil că doar ți s-a părut c-o vezi plimbându-se sâmbătă cu grupul ăla de fete. Nici măcar nu le cunoaște. Crede-mă. Las-o în pace.

Răspunsul lui Dillon era un singur rînd.

De la: D'Man

Către: JAbrams

Diseară. Ora 9:00. VOM AVEA DOVADA!

Ei, la momentul acela, începeam să intru în panică, ceea ce nu era foarte tipic pentru o spioană, așa că mi-am imaginat că îmi luasem în primire drepturile feminine. „Dovada” la care i-am văzut pe băieții adolescenți referindu-se în filme implica echipamente video și lenjerie de corp feminină, așa că am țipat:

— Oh, Doamne!

După care am început să-mi rotesc privirea, în căutarea jetoanelor lui Liz. Trebuiau să existe în tot butoiul ăla cu informații niște instrucțiuni despre ce trebuie să faci când acoperirea îți este total și irevocabil distrusă.

Confruntându-se cu informația că operațiunea a fost grav compromisă, Agenții au întocmit o listă de alternative, cuprinzând (fără să se limiteze la) următoarele:

A. Inducerea în eroare: Într-o diversificare a abordării „probabil că ai văzut pe altcineva care seamănă cu ea”, una dintre Agente putea să se deghizeze în Cammie și să escaladeze zidul, în timp ce Cammie o privește, împreună cu Josh și Dillon, și spune: „Asta ai văzut?” (Ceea ce e deosebit de eficient când Subiectul este miop.)

B. Compasiunea: Această tehnică nu e doar folosită cu succes de către spioni de multe secole, dar, este, de asemenea, o metodă frecventă a adolescentelor. Conversația ar suna, probabil, cam așa:

JOSH: Cammie, e adevărat că frecvențezi Colegiul Gallagher, cuib al bogătașelor putrede, și nu faci școala acasă, așa cum mi-ai spus inițial?

CAMMIE: (izbucnind instantaneu în lacrimi — Notă. Lacrimile sunt foarte importante!) Da. E adevărat. Urmez Colegiul Gallagher, dar nimeni de acolo nu mă înțelege. Nu e o școală (pauză teatrală). E o închisoare. Voi înțelege dacă nu vrei să mă mai vezi niciodată.

JOSH: Cum aș putea să te urăsc vreodată, Cammie? Te iubesc. Și, dacă e posibil așa ceva, acum te iubesc și mai mult.

C. Eliminarea. Dillon, zis și D'Man, ar putea fi „scos din joc”. (Această alternativă nu a intrunit sufragiul universal.)

Toate acestea erau alternative destul de bune (mă rog, în afară de varianta C, dar simțeam că sunt datoare față de Bex cel puțin s-o trec pe listă), dar, pe măsură ce le cântăream în minte și se apropia ora nouă, am știut că mai există o opțiune. Una pe care n-o pusesem pe hârtie.

Josh și Dillon veneau să obțină dovezi și, cu toate că zvonul cum că departamentul de pază investise recent în săgeți

otrăvite nu era, probabil, adevărat, tot nu voiam să mă gândesc la ceea ce s-ar întâmpla dacă Josh ar veni să mă caute — acum sau oricând. Și, când am privit lucrurile în felul acesta, n-am mai avut decât o singură opțiune.

— Mă întorc imediat, am spus, vârându-mi cerceii de la Josh în buzunar și înhățând cruciulița de argint, agățându-mă de legenda mea până la capăt.

Am pornit spre ușă, când Bex a strigat:

— Ce-ai de gând să-i spui?

Nu m-am oprit când am răspuns:

— Adevărul.

Capitolul 26

Ei, bine, evident, prin adevăr nu înțelegeam „Adevărul, tot adevărul și numai adevărul”. Mai degrabă adevărul Cod Roșu — versiunea prescurtată. Adevărul spionilor.

Da, urmez Colegiul Gallagher.

Da, te-am mințit.

Da, nu poți crede nimic din ceea ce-am spus sau am făcut.

Dar iată cum stă treaba cu adevărul spioanelor: uneori nu e de-ajuns să-ți îndeplinești obiectivele misiunii. Uneori ai nevoie de mai mult și, cu toate că nu voiam s-o fac, poate că e potrivit ca o relație care a început cu o minciună să se termine cu alta:

Nu, nu te-am iubit niciodată cu adevărat. Nu, nu-mi pasă că te-am rănit. Nu, nu vreau să te mai văd niciodată.

Conacul părea deosebit de liniștit și pustiu pentru o seară de luni, la ora aceea deloc târzie. Pașii mei răsunau pe coridoarele întunecoase, dar nu mă temeam de zgomot. Mă așteptau tunelurile, și Josh, și sfârșitul unei relații pe care o prețuisem.

Totuși, înainte de a escalada zidul pentru ultima oară, mi-am amintit de un lucru pe care nu puteam suporta să-l duc cu mine dincolo de el.

Biroul domnului Solomon nu îmi era tocmai în drum, dar era destul de aproape. Am vârât mâna în buzunarul din spate al jeansilor mei, după formularul împăturit pe care ni-l dăduse domnul Solomon — pe care toată lumea îl predase de mult. Era șifonat și rupt și mi-am dat seama că îl purtasem cu mine aproape peste tot, de săptămâni. Nesemnat, ne-terminat.

Cu douăzeci și patru de ore mai devreme, mi-ar fi fost frică și să mă uit la el, dar se pot întâmpla foarte multe în viața unei spioane într-un asemenea interval de timp: un tată poate renaște, o prietenie poate trăi și muri, o dragoste adevărată se poate topi ca hârtia pe care sunt scrise biletele ei de dragoste. Cu douăzeci și patru de ore mai devreme, stăteam pe creasta zidului nostru, dar acum știam în care parte îmi e locul.

Cele două căsuțe din josul paginii erau ca o bifurcație pe drumul pe care obosisem să oscilez. Dincolo de zidurile noastre era un băiat pe care nu puteam decât să-l rănesc, iar dincoace de ele erau oameni pe care puteam să-i ajut. Era probabil cea mai grea decizie din viața mea și am luat-o trăsând un X. Asta este una dintre regulile de aur ale Op-Acop: nu face nimic să fie mai dificil decât trebuie.

Era adevărat, situația era deja destul de dificilă.

— Bună, Josh. Bună, Dillon, mă bucur să vă revăd, am exercitat, măsurând cu pasul trotuarul ascuns în umbră — așteptând, fără să mă gândesc cu adevărat la ceea ce aveam de făcut, dar încercând, în schimb, să gădesc o metodă să-l lovesc pe Dillon în cap din-greșeală-intenționat. Tare.

Bip. Bip bip. Bipbipbip.

M-am uitat la ceas și am văzut o bulină roșie pe ecran, apropiindu-se de poziția mea, în timp ce detectorul a devenit un constant *Bip-bip-bip-bip-biiiiiitiiip*.

L-am dezactivat temporar, tocmai când am auzit glasul lui Dillon răsunând:

— Îți zic, o să fie...

— Bună, băieți.

Bine, deci cameleonismul meu nu dispăruse cu totul, căci era limpede că nu avuseseră nici cea mai vagă idee că mă aflu acolo. Dillon chiar și-a scăpat frânghia. (Apropo, cât de mototol trebuie să fii ca să ai nevoie de-o frânghie pentru a escalada un zid de patru metri? Eu făceam asta fără probleme din clasa a doua!)

Dar faptul că l-am prins pe picior greșit nu l-a împiedicat pe Dillon să fie super-arogant:

— Măi, măi, măi! A pășit tacticos spre mine. Uită-te la ea! Cum a fost astăzi la școală? m-a întrebat, de parcă ar fi fost foarte isteț și urma să mă prindă în cursă.

— Bine.

Am înghițit în sec. Nu voiam să mă uit la Josh. Mă teamă că, dacă mă uit, o să-mi piară curajul. Mai mult ca orice, voiam ca Dillon să se ia la hartă cu mine. Atunci aș fi putut să țip la el, aș fi putut să urlu. Aș fi putut să mă aleg cu „încruntătura Gallagher” de la el. Josh era altă poveste.

— Tocmai veneam să te vedem, a spus Dillon, apropiindu-se.

— Serios? am zis, adăugând o nervozitate artificială glasului meu. Dar... M-am uitat de la unul la altul. Nu știți unde locuiesc.

— Oh, ba sigur că știm, a punctat Dillon. Te-am văzut sâmbătă. Întorcându-te la școală. Cu prietenele tale.

— Dar... eu fac școala acasă. (*Iar premiul Oscar pentru cea mai bună actriță într-o piesă pentru adolescenți îi revine lui... Cammie Morgan!*) Nu știi la ce te referi.

Felinarul de deasupra noastră a pâlپâit și, în acea jumătate de secundă de întuneric, Dillon a mai făcut un pas spre mine.

— Renunță, bogătașo. Te-am VĂZUT!

În spatele lui, Josh a șoptit:

— Dillon...

— Mda, nu ești stăpână peste orașul ăsta, știi. Nu-mi pasă dacă tăticul tău...

— Dillon, a repetat Josh, mai tare.

N-am mai putut să nu mă uit la Josh. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la el.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Era recunoașterea vinovăției pe care Dillon o aștepta. Numai că el nu știa că era vorba despre altă vină.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât...

— Cammie? a întrebat Josh, de parcă ar fi încercat să mă recunoască. E adevărat...?

Am încuviințat din cap, incapabilă să-i întâlnesc privirea, prin perdeaua de lacrimi.

— Vezi? a spus Dillon, luându-mă în derâdere. Ți-am spus...

— Dillon! l-a întrerupt Josh. Doar... pleacă de-aici.

— Dar..., a început Dillon, însă Josh s-a așezat în fața mea.

Încerca să mă apere de Dillon, dar, zău, tocmai îmi răpise cea mai bună ocazie pe care o voi avea vreodată să-i zgârii ochii micului ticălos. (La propriu, zgâriatul ochilor urma să facă parte din testul nostru final de P.&I.)

— Dillon, doar du-te, a spus Josh, forțându-și prietenul să se retragă.

Dar asta nu l-a împiedicat pe D'Man să spună, cu ardoare:
ganță:

— Ne mai vedem.

Îmi venea să-l lovesc cu pumnii și cu picioarele și să-l fac să simtă cât mai multă durere, dar mi-am amintit că toată pregătirea de P.&I. din lume nu mă putea ajuta să-l fac să sufere așa cum sufeream eu. Nici măcar la Colegiul Gallagher nu te învață nimeni să frânghi inima cuiva.

În timp ce Dillon se îndepărta, m-am gândit la minciunile pe care plănuisem să i le spun lui Josh și, preț de o clipă, am avut impresia că aș fi în stare. Nu puteam să-l rănesc atunci sau vreodată. Dar, de îndată ce Dillon a dispărut, Josh s-a întors și a strigat:

— E adevărat?

— Josh, eu...

S-a apropiat de mine. Glasul lui era mai aspru:

— Ești una dintre ele?

Una dintre ele?

— Josh...

— O *Fată Gallagher*.

Toată viața mea, termenul fusese respectat, aproape venerat, dar pe buzele lui Josh era o insultă, și în clipa aceea a încetat să fie băiatul visurilor mele și a început să fie unul dintre golaniii lui Dillon din farmacie. O ataca pe Anna. Mă judeca pe mine. Așa că am izbucnit:

— Și ce dacă sunt?

— Hm! a făcut Josh și apoi a clătinat din cap, cu privirea pierdută în noapte. Ar fi trebuit să-mi dau seama. A lovit pământul cu piciorul, așa cum îl văzusem făcând de o mie de ori, și, când a vorbit, a fost aproape numai pentru sine: Școlarizată acasă! Apoi s-a uitat la mine: Așadar, eu ce sunt? Un fel de glumă? A fost un fel de „Hei, cine poate să fraierească un sărăntoc?” A fost...

— Josh...

— Nu, chiar vreau să știu. A fost săptămâna carității? Sau luna prieteniei cu băiatul de la livrări la domiciliu? Sau...

— Josh!

— Sau erai doar plictisită?

— DA! am țipat, în cele din urmă, vrând ca totul să înceteze. Da, bine, eram plictisită și am vrut să văd dacă pot să mă descurc fără să fiu prinsă.

Domnul Solomon avea dreptate; cea mai grea tortură e să privești cum o persoană pe care o iubești e chinuită.

Josh s-a retras câțiva pași și glasul lui a fost aproape o șoaptă când a spus:

— În regulă.

Merseserăm amândoi prea departe — spuseserăm prea multe — dar știam amândoi că există motive pentru care Fetele Gallagher nu se împrietenesc cu băieți din Roseville. Atâta doar că el nu știa că motivele sunt informații clasificate.

— Uite ce e, mâine plec, am spus, știind că nu puteam să-i cer lui Josh să escaladeze gardul în seara aceea sau în oricare alta; trebuia să-mi iau rămas-bun. Am scos cerceii din buzunar și ei au sclipit în mâna mea ca niște stele căzătoare. Probabil că ar trebui să-i iei înapoi, am spus.

— Nu, a răspuns el, fluturând mâna în semn de respingere. Sunt ai tăi.

— Nu. I-am vârât cerceii în palmă. Dă-i-i lui DeeDee.

Josh a părut șocat.

— Cred că îi plac mult, am adăugat.

— Da, bine.

Și-a vârât cerceii în buzunar, în timp ce eu m-am forțat să zâmbesc.

— Hei, ai grijă de tine, bine? Am făcut un pas, apoi mi-am amintit cum îmi spusese el că se simte legat în lanțuri de un

anumit fel de viață, în timp ce eu simțeam că mi-e hărăzit un altul. Și, știi cum e cu liberul arbitru?

— Da! a răspuns el, părând surprins că îmi amintisem.

— Noroc în privința asta.

Liberul arbitru. L-am folosit pe al meu pentru a pleca — înapoi la viața care îmi fusese hărăzită, viața pe care o alesesem și departe de băiatul care îmi arătase exact la ce renunțam. Speram că nu se uită după mine. În mintea mea, dăduse deja colțul, urându-mă puțin, lăsând ca asta să-l ajute să treacă peste suferință. Am mers tot înainte prin întuneric, fără să privesc înapoi. Dacă aș fi făcut-o, probabil că aș fi văzut furgoneta.

Capitolul 27

Roțile au scârțâit pe asfalt. Am simțit miros de cauciuc ars, am auzit strigăte și sunetul de metal pe metal: o portieră, cred. O mână mi-a acoperit ochii, o alta gura, întocmai ca într-o altă seară, pe o altă stradă, când o altă pereche de mâini a venit de nicăieri. Am trecut pe pilot automat și, câteva secunde mai târziu, atacatorul zăcea la picioarele mele — dar nu era Josh, nu de data asta.

Altă pereche de mâini s-a năpustit asupra mea. Erau pumni peste tot. Am lovit cu piciorul — am făcut contact — și am auzit un glas cunoscut:

— Oh, Doamne, m-a durut!

Dar înainte să procesez ce auzisem, eram culcată pe burtă, în furgoneta, și cineva ordona:

— Pornește!

Am zăcut acolo, nemișcată, de-a dreptul timorată, pentru că, deși domnul Solomon făcuse aluzii, de câteva săptămâni, că testul nostru de final de semestru la Op-Acop avea să fie

un examen practic, nu mi-am dat seama că vorbise la propriu, până când domnul Smith nu m-a legat la ochi și la mâini.

— Scuze, domnule Mosckowitz, am murmurat, simțindu-mă vinovată că-l lovisem atât de tare.

La urma urmei, era doar a doua lui misiune și eu îl lovisem în burtă. În plus, sunt aproape sigură că se învinețește ușor.

A șuierat puțin, înainte să spună:

— Nu-i nimic. Îmi... trece.

— Harvey..., l-a prevenit domnul Solomon.

— Așa-i. Liniște, a spus domnul Mosckowitz, pe un ton care dădea impresia că se distrează de minune, și împungându-mă ușor în coaste.

De vreme ce era un test și așa mai departe, am știut că era cel mai bine să fac ce am învățat. Am zăcut pe podeaua furgonetei, numărând secunde (nouă sute optzeci și șapte, apropo), observând cum a întors la dreapta, apoi de două ori la stânga, apoi a făcut un U și a trecut încet peste niște limitatoare de viteză care mi-au lăsat impresia distinctă că eram deviați prin parcare de la Piggly Wiggly.

Când furgoneta a cotit spre sud, eram gata să pariez pe nota mea semestrială de la Op-Acop (care, practic, era exact ceea ce puneam în joc) că ne îndreptam spre complexul industrial de la marginea sudică a orașului.

S-au deschis și s-au trântit portiere. Oameni au ieșit afară. Cineva m-a tras în picioare, într-o parcare cu pietriș, după care două perechi puternice de mâini m-au târât pe o platformă de beton și apoi în lumina artificială și ecoul unui imens spațiu cavernos.

— Așaz-o. Leag-o, a ordonat domnul Solomon.

Să mă zbat acum? Să mă zbat mai târziu? m-am întrebat, apoi am riscat: am lovit cu piciorul și am atins pe cineva.

— Știi, domnișoară Morgan, tocmai ai lovit-o pe mama ta, a spus domnul Solomon.

— Oh, îmi pare foarte rău! am strigat, răsucindu-mă, de parcă aș fi putut s-o văd pe mama prin fâșia de pe ochi.

— Bună lovitură, copilă.

Cineva m-a împins într-un scaun și l-am auzit pe domnul Solomon spunând:

— OK, domnișoară Morgan, cunoști procedura: nu există reguli. Poți să lovești cât vrei de tare. Poți să fugi cât vrei de repede.

Respirația îi mirosea a gumă de mestecat de mentă.

— Da, domnule.

— Echipa ta a primit sarcina de a recupera un CD cu informații pertinente. Tu ai fost capturată și ești ținută ostatică pentru interogatoriu. Echipa de recuperare va căuta două pachete. Poți să ghicești care sunt?

— CD-ul și eu?

— Bingo.

— Nu poți fi sigură că te vor găsi în locul ăsta.

L-am auzit îndepărtându-se, târșâindu-și pașii pe podeaua de beton.

— Sunt Fete Gallagher? am întrebat.

— Da.

— Atunci vor fi aici.

Cincisprezece minute mai târziu, eram încuiată într-o cameră. Eram legată la ochi și imobilizată într-un scaun, mulțumind stelelor mele norocoase că îmi ușuraseră atât de mult viața.

Rămăsesem cu domnul Mosckowitz.

— Chiar mă simt prost, domnule M, am spus. Serios.

— Hm, Cammie. Sunt destul de sigur că n-ar trebui să vorbim.

— Oh, așa e. Scuze. Am tăcut aproximativ douăsprezece secunde. Doar că dacă așa fi știut că e un test, n-aș fi folosit una dintre mișcările interzise. Jur!

— Oh! O tăcere grea a umplut încăperea, în timp ce eu așteptam inevitabila replică a domnului Mosckowitz: Interzise?

— Nu vă faceți griji. Sunt sigură că sunteți bine. Nu e ca și cum ați fi amețit sau ați vedea puncte sau ceva.

— Oh, Doamne!

Pentru cea mai de seamă autoritate din lume în codarea datelor, Harvey Mosckowitz era în mare măsură o carte deschisă.

— Hei, domnule M, nu vă faceți griji, am spus, încercând să abordez un ton de calm prefăcut. E o problemă doar dacă vă apar petele roșii în zona șalelor. Aveți pete roșii? Da?

Atunci am auzit sunetele unui geniu cu acte în regulă învârtindu-se în cercuri, ca un câine care încearcă să-și prindă coada.

— Nu pot... Oh, sunt tot mai amețit. (Nu mă îndoiam, se învârtea destul de repede.) Hai, m-a îndemnat, smulgându-mi fâșia de pe ochi: Uită-te tu.

Din păcate, chiar atât de ușor a fost, și ar fi fost mult mai ușor dacă nu m-aș fi temut să folosesc oricare dintre adevăratele mișcări interzise (în principal fiindcă îmi place domnul Mosckowitz și nu aveam permisiunea scrisă a Secretarului Apărării și așa mai departe). Totuși, domnul Mosckowitz nu s-a supărat deloc.

— Oh, voi, fetele, a spus el, pe un ton foarte sfios, după ce l-am legat de scaun.

— Stați liniștit, acuma, domnule M. Mă întorc repede.

— Ce zici, Cammie? a întrebat, în timp ce mă îndreptam spre ușă. M-am descurcat binișor, nu-i așa?

— Ați fost nemaipomenit.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să ies din cameră. CD-ul nu era acolo — dacă ar fi fost, nici vorbă ca domnul Solomon să-l fi lăsat doar pe domnul Mosckowitz să-l păzească, așa că am țâșnit prin depozitul gol către o ușă exterioară, am verificat dacă are senzori sau alarme, apoi m-am avântat în umbra complexului de clădiri.

Afară, mi-am simțit ochii obișnuindu-se cu bezna. O luminică se strecura din clădirea pe care tocmai o părăsisem, dar în rest eram înconjurată doar de oțel ruginit și ferestre sparte întunecate. Un vânt rece sufla prin acel labirint, șuierând printre clădiri, stârnind frunze moarte și nori de praf de-a lungul terenului acoperit de pietriș. Am privit încordată prin noapte, încercând să simt o mișcare de orice fel, dar, dacă n-ar fi fost sârma nouă, strălucitoare a unui gard înalt de plasă și niște camere de supraveghere foarte bine ascunse, aș fi jurat că mă aflu într-un oraș fantomă.

Apoi am auzit pârâituri și un glas foarte familiar:

— Șoarecele de Bibliotecă cheamă Cameleonul. Cameleonule, mă auzi?

— Liz?

M-am răsucit.

— Cameleonule, sunt Șoarecele de Bibliotecă, ai uitat? Folosim nume de cod când suntem conectate.

Dar eu nu eram conectată! Eu eram într-o misiune în care mă despărțeam de prietenul meu secret. Nu eram tocmai pregătită pentru o operațiune. Însă apoi mi-am amintit de cruciulița de argint care se legăna la gâtul meu. Înainte să apuc să întreb, Liz mi-a explicat:

— Mă plectiseam într-un weekend și m-am hotărât să-ți repar lăntișorul. Și să-l îmbunătățesc. Ce zici?

Zic că prietenele mele sunt sclipitoare și, în același timp, oarecum înspăimântătoare, asta zic. Dar, firește, nu puteam să i-o spun.

— Așadar, cum a mers cu *proiectul* tău? m-a întrebat Liz, iar eu mi-am amintit că jumătate din școală ne asculta, probabil. Adică, au fost complicații sau...

— Liz! m-am răstit, nedorind să mă gândesc la Josh sau la ceea ce tocmai făcusem.

Cu prietenele îți plângi inima frântă la o înghețată de ciocolată și un film siropos, nu când ai de-a face cu pistoale și veste antiglonț.

— Unde e CD-ul? am întrebat.

De data asta, mi-a răspuns vocea lui Bex.

— Credem că ei se află în clădirea mare din partea de nord a complexului. Tina și Mick s-au dus în recunoaștere, iar noi stăm pe poziții aici.

— Unde *aici*?

— Uită-te în sus.

La două zile după înmormântarea tatălui meu, mama a plecat într-o misiune. N-am înțeles asta niciodată până atunci: că uneori un spion nu are atât de multă nevoie de o acoperire, cât de un scut. Ghemuită pe acoperiș, între Bex și Liz, nu eram o fată care tocmai se despărțise de prietenul ei. Mă uitam la ceas și îmi verificam echipamentul, în loc să plâng. Aveam un obiectiv dintr-o misiune, nu o inimă frântă.

— OK, a spus Liz, când majoritatea elevelor din clasa a zecea s-au strâns în jurul ei. Bănuiala mea e că locul ăsta aparține școlii, pentru că cineva a băgat bani serioși în el. A arătat către o diagramă schițată în grabă, care, după cum îmi spuneau instinctele mele de super-spioană, era făcută din evapohârtie și creion de ochi. Există detectoare de mișcare de jur împrejur. Ferestrele sunt legate la o alarmă.

Bex s-a luminat când a auzit asta, dar Liz i-a potolit entuziasmul:

— O invenție Dr. Fibs. N-avem cum s-o deconectăm în toiul nopții, cu echipament minimal.

— Oh! s-a dezumflat Bex, de parcă i-ar fi fost refuzată orice distracție.

Eva a îndreptat spre clădirea din fața noastră un aparat care seamănă cu un radar obișnuit, dar care de fapt este un detector de căldură corporală, și l-a mișcat dintr-o parte în alta, înainte de a spune:

— Bingo. Avem un punct fierbinte.

Cel puțin o duzină de imagini roșii s-au perindat pe ecran, dar majoritatea siluetelor roșii erau îngrămădite în mijloc.

— Acolo e pachetul nostru, a spus Bex.

— Ușile sunt o problemă, a zis Liz, enumerând opțiunile. Ferestrele se exclud. Ai crede mai degrabă că păzesc conductele de căldură și...

— Știi ce înseamnă asta, a spus Bex, iar glasul ei a sunat ca o provocare.

Liz s-a uitat la noi, pe rând, dându-și seama ce gândeam toate — care era singura soluție a misiunii noastre — și că era cu 10 kilograme mai slabă decât noi.

— Nu! a izbucnit Liz. O să mă încâlcesc sau o să fiu decapitată sau...

— Mă duc eu.

Atunci m-am întors să mă uit la Anna Fetterman — Anna, cea care, doar cu câteva luni în urmă, strânsese în mână biletul cu tema ei de parcă Op-Acop avea să-i aducă moartea, făcea un pas înainte, spunând:

— Am statura potrivită, nu?

Și atunci am știut că Dillon urma s-o revadă pe Anna într-o bună zi și că, de data aceea, el va avea nevoie de salvare.

Bip.

— Ce-a fost asta? m-am întrebat.

Bip-bip.

— E o rachetă? a izbucnit Anna, privind spre cer.

Bip-bip-bip-bip-bip.

— Suntem ținta unei săgeți tranchilizante cu detector de căldură! a țipat Eva.

Biiiiiiip.

— OK, nu mai mișcă nimeni! a strigat în spatele nostru un glas de bărbat.

Unele dintre colegele mele s-au supus. Și eu la fel, dar dintr-un motiv total diferit. Nu credeam că voi mai auzi vocea aceea vreodată, dar era acolo, spunând:

— Am... am... sunat deja la 911. Polițiștii or să ajungă în orice...

Dar Fetele Gallagher nu l-au lăsat să termine. Făcuse o greșeală totală pomenind de 911, căci, într-o clipă, două dintre fete se năpusteau asupra lui, iar eu a trebuit să strig:

— Eva, Courtney, nu!

Toată lumea se holba la mine — Josh, care era surprins că nu sunt legată fedeleș sau moartă, și toate colegele (în afară de Bex și Liz), care nu-și puteau închipui de ce să le fi împiedicat să neutralizeze pe cineva care era, în mod atât de evident, un borcan cu miere.

— Josh! am spus eu, șoptind pe un ton aspru, în timp ce am oprit detectorul și m-am apropiat de el. Ce faci aici?

— Am venit să te salvez. Apoi a privit împrejur, la colegele mele îmbrăcate în negru. Ele cine sunt? m-a întrebat șoptit.

— Și noi am venit s-o salvăm, a răspuns Bex.

— Oh! a exclamat el, și apoi a clătinat absent din cap. A fost o furgonetă... Te-am văzut... Eu...

— *Asta?* am spus eu, cu o fluturare a mâinilor. E un obicei al școlii. Am încercat să adopt un ton cât se poate de nonșalant când am spus: Un fel de... inițiere.

Poate că Josh m-ar fi crezut, dacă n-ar fi stat toată clasa a zecea pe acoperișul unui depozit, în haine negre și purtând centuri echipate.

— Cammie, a spus el, apropiindu-se, mai întâi aflu că mergi la școala aia, apoi îmi spui că pleci, după care te văd cum dai din picioare ca o apucată și ești răpită sau așa ceva.

A mai făcut un pas, doborând din întâmplare o bucată de metal vechi, care a alunecat apoi de pe marginea acoperișului și s-a prăbușit jos, pe pământ.

Sirenele au început să urle. Lumini pâlpâitoare au brăzdat pământul sub noi. Liz a privit în jos și a strigat:

— S-a împiedicat de alarmă!

Dar nu conta, căci eu nu puteam să văd nimic, în afară de Josh, nu puteam să aud nimic, în afară de frica din glasul lui când mi-a cerut:

— Cammie, spune-mi adevărul.

Adevărul. Nici nu-mi mai aminteam care era. Îl ocolisem atâta vreme încât mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc care era și ce mă adusese pe acel acoperiș.

— Merg, într-adevăr, la Colegiul Gallagher. Astea sunt prietenele mele.

În spatele meu, colegele se mișcau, pregătindu-se pentru următoarea etapă a misiunii noastre.

— Și acum trebuie să plecăm.

— Nu te cred.

Josh nu a vorbit ca un om rănit atunci. Vorbele lui erau o provocare.

— Ce trebuie să spun? m-am răstit eu. Trebuie să-ți spun că tata e mort, că mama nu știe să gătească și că fetele astea îmi sunt ca niște surori?

S-a uitat peste umărul meu, la fetele de toate staturile, siluetele și rasele.

— Trebuie să spun că nu ne mai putem vedea niciodată? Pentru că e adevărat. Totul e adevărat.

Josh a întins mâna să mă atingă, dar m-am smucit, spunând:

— Nu veni să mă cauți, Josh. Nu mai pot să te văd niciodată. Și apoi m-am uitat în ochii lui pentru prima oară: Și îți va fi mai bine așa.

Bex mi-a dat o piesă de echipament dar, înainte s-o iau, m-am întors să-l înfrunt pe Josh pentru ultima oară.

— Oh, am spus, și nu am nicio pisică.

M-am întors, ca să-mi ascund lacrimile, și m-am adâncit în noaptea care se întindea în fața mea. N-am stat să mă gândesc la tot ce lăsam în urmă. Eliberată de secretele mele, eliberată de minciunile mele, mi-am spus că făceam ceea ce mi-era hărăzit să fac pe acest pământ. Am fugit. Am sărit. Mi-am desfăcut brațele și, timp de zece secunde pline de extaz, am putut să zbor.

Capitolul 28

Bine, n-a fost zbor, ci mai mult un salt în zigzag între două clădiri, dar, totuși, mi-a plăcut senzația de imponderabilitate.

Josh era în spatele meu. M-am concentrat la ce aveam în față și, la înălțimea și viteza aceea, nu aveam cum să privesc înapoi. M-am oprit și mi s-a părut firesc s-o aud pe Eva spunându-i Tinei:

— Ne îndreptăm spre panourile electrice.

Și mi s-a părut normal s-o aud pe Courtney răspunzând, înainte de-a o trage pe Mick către scara de incendiu dinspre vest:

— Am înțeles.

Eram Fete Gallagher în misiune: făceam ce știm mai bine. Așa că nu m-am gândit la ceea ce tocmai se întâmplase, nici măcar când Bex m-a întrebat:

— Ești în regulă?

— Sunt bine, i-am răspuns și, în acel moment plin de adrenalină, era adevărat.

Am alergat către partea sudică și Bex a folosit un mic tub care semăna cu un ruj de buze, dar în realitate e o cremă acidă super-intensă. Apropo, recomand insistent să nu fie confundat, pentru că, de îndată ce Bex a trasat un cerc mare pe acoperiș, acidul a început să-l mănânce și, treizeci de secunde mai târziu, coboram în coardă în depozitul de dedesubt.

Clădirea era un labirint de stelaje înalte de metal, încărcate de paleți. Mi-am imaginat sunetul de avertizare al stivuitoarelor în timp ce m-am strecurat, împreună cu Bex, în latura sudică a clădirii, sperând că, simultan, colegele noastre se strecurau prin cea nordică.

— E mai înalt decât mă așteptam, mi-a șoptit Bex, în timp ce aștepta ca mă uit discret pe după un colț.

— Da, mă rog...

Dar chiar în clipa aceea, un ins de la departamentul de întreținere, pe care l-am recunoscut, a sărit de pe un raft de sus. Coborâse prin aer ca o cioară mare și neagră, dar Bex și cu mine l-am detectat, i-am simțit umbra. M-am dat la o parte iar el a aterizat, cu o bufnitură, lovindu-se de unul dintre rafturi. N-a ezitat nicio clipă înainte de a se răsuci ca să lovească cu piciorul, dar Bex era pregătită și i-a lipit un plas-ture Dormitin direct în mijlocul frunții. (Apropo, mă bucur

că Dr. Fibs s-a lăsat de fumat, pentru că, în afară de beneficiile evidente pentru sănătate, ideea, inspirată de plasturii cu nicotină, de a pune tranchilizant pe autocolante e fantastică.)

Înaintam din nou, alături de Bex, prin labirintul întunecat, când a spus:

— O să găsești pe altcineva. Cineva și mai mișto. Cu păr mai frumos.

Minciună. Dar una drăguță.

Ne-am strecurat mai departe, de-a lungul intervalului, ascultând, simțind ceea ce ne înconjoară (în definitiv, dacă domnul Solomon apelase la departamentul de întreținere, înseamnă că lua evaluările finale *în serios*).

— Echipă Beta, cum merge? am întrebat, dar am fost întâmpinată cu o tăcere însoțită de pârâituri.

Bex și cu mine am schimbat priviri îngrijorate. *Nu e bine.*

— Echipă Charlie?

Nimic, nici de la capătul ăla.

Mă simțeam ca un șobolan prins într-un labirint, căutând o bucată de brânză. Fiecare colț era periculos. Fiecare pas putea fi o capcană. Așadar, ne-am uitat una la alta, ne-am luminat dintr-odată și am făcut ceea ce fac întotdeauna marii spioni: am privit în sus.

După ce am urcat șapte metri, până pe rafturile de sus, am văzut oameni patrulând la picioarele noastre, în timp ce Bex și cu mine ne furișam deasupra, apropiindu-ne de micul birou din centrul clădirii.

Pereții despărțitori ai biroului măsurau vreo șapte metri în înălțime, mult mai scunzi decât acoperișul depozitului care se înălța, întunecat și rece, deasupra noastră. Ne-am oprit și Bex a dus un binoclu la ochi, apoi mi l-a dat mie.

— Ghicește din prima cine stă pe pachet?

M-am uitat în mica încăpere și am răspuns:

— Solomon.

Bex și-a dus mâna la ureche și a spus:

— Echipă Beta și echipă Charlie. Suntem pe poziție. Repet, echipa Alfa e...

Dar înainte ca Bex să apuce să termine, am simțit ceva înhățându-mi piciorul. Am lovit, încercând să mă eliberez. M-am întors spre Bex, dar dispăruse. Jos, era o încăierare. M-am întors, am văzut mâna vânjoasă care mă ținea de gleznă, am auzit zgomot de cutii prăbușindu-se.

Nu m-am putut elibera și în curând cădeam pe lângă rafturile grele de metal, așa că am întins mâna, m-am agățat și am rămas atârnată acolo, preț de-o clipă, încercând să-mi folosesc toată forța ca să-mi ridic trupul înapoi. Dar era prea târziu.

Ceva m-a tras din nou și de data asta am lovit podeaua, am simțit betonul rece, prăfuit, sub palme și am văzut o pereche de ghete mărimea 44 holbându-se la mine.

Asta nu e bine.

Am încercat să mă rostogolesc, să lovesc cu picioarele, să mă răsucesc și să-i aplic adversarului meu niște tălpi în bărbie. Dar înainte să acționez, mi-am dat seama că mâinile nu mi se mai mișcau.

— Haide, Cam, a spus Paznicul Gumă-de-Mestecat. S-a terminat, fetițo. Te-am prins.

M-a tras în picioare și m-a condus pe după un colț, în timp ce Bex era ținută de doi băieți de la întreținere (amândoi sângerând).

— Te-ai descurcat bine, totuși, mi-a șoptit Paznicul Gumă-de-Mestecat, în timp ce mă târa către ușa biroului.

Nu prea cred că adevărații băieți răi de talie internațională sunt atât de amabili. Dar pot spera. Mi-am trecut în revistă opțiunile: domnișoară deprimată, gleznă sucită, fals atac de apoplexie, cap în nas? Ceva îmi spunea că Paznicul

Gumă-de-Mestecat nu avea să fie răpus de niciuna dintre ele. Avea cel puțin douăzeci de kilograme și cincisprezece ani în plus față de mine, dar, cum spune mama, m-am priceput întotdeauna să mă zvârcolesc.

— Regret, domnișoară Morgan, a spus domnul Solomon, ieșind din birou și îndreptându-se spre mine. Dar s-a terminat. Nu ai CD-ul. N-ai reușit să duci la bun sfârșit misiunea...

Părea că s-a terminat. Glasul lui suna ca și cum s-a terminat. Dar, ca la un semn, Liz a întrerupt curentul și luminile.

Siluate întunecate au țâșnit din senin. Părea aproape că plouă cu Fete Gallagher. Mi-aș dori să pot include o relatare lovitură-cu-lovitură, dar totul s-a întâmplat prea repede. Pumnii au zburat. Picioarele au lovit. Am auzit trupuri grele prăbușindu-se pe podea, în timp ce plasturii Dormitin se lipeau de piele.

Clădirea era, pesemne, echipată cu lumini de urgență, pentru că, după câteva minute în beznă, o fantomatică strălucire gălbuie a crescut în spațiul imens și totul părea să încremenească pe măsură ce luminile se aprindeau. Am văzut-o pe Bex trântindu-l la pământ pe unul dintre paznici și apoi luând-o la fugă spre birou, dar, când a ajuns la prag, trebuie să se fi împiedicat de detectorul de mișcare, căci a pornit o alarmă și încăperea s-a transformat din birou în temniță, în timp ce din podea au țâșnit gratii, construind o colivie tocmai în jurul obiectului de care aveam nevoie.

Bex a început să lovească gratiile, când, în spatele ei, Joe Solomon a spus:

— Regret, domnișoarelor, dar mă tem că acesta este sfârșitul misiunii voastre. A clătinat din cap. În loc să aibă un aer triumfător, părea trist, aproape îndurerat. Am încercat să vă spun cât de important este, a continuat el. Am încercat să vă pregătesc, și acum uitați-vă la voi.

Eram rănite și pline de sânge, dar încă pe picioare, și totuși, domnul Solomon părea să se simtă vinovat și dezamăgit.

— Cum voiiați să ieșiți de-aici? Care era planul vostru de extracție? Chiar erați dispuse să sacrificați trei sferturi din echipa voastră în zadar? A clătinat din nou din cap și s-a îndepărtat de lângă noi. Nu vreau să vă văd pe niciuna semestrul următor. Nu vreau să am asta pe conștiință.

— Scuzați-mă, domnule, am spus. Dar asta se aplică și dacă avem CD-ul?

A scăpat un răs scurt, obosit, reamintindu-ne tuturor ceea ce surorile noastre știuseră de secole: că bărbații vor subestima întotdeauna fetele. Chiar și Fetele Gallagher.

— CD-ul ăla, am adăugat, arătând în spatele lui către colivia care înconjura complet micul birou, cu excepția crăpăturilor înguste unde podeaua se deschidea pentru a permite grațiilor s-o străpungă.

Spațiul era mult prea mic pentru ca un bărbat adult să se strecoare. Nu, pentru asta era nevoie de o fată — preferabil una de statura Annei Fetterman.

Stupefiați, domnul Solomon și restul echipei sale s-au uitat cum mica Anna le-a făcut semn cu mâna și apoi a alunecat înapoi prin crăpăturile din podea, făcându-se nevăzută. Câțiva dintre bărbați s-au repezit după ea, dar Joe Solomon a rămas cu privirea încremenită.

— Ei, bine, a spus el, cred că...

Dar înainte să reușească să termine, o bubuitură puternică a umplut aerul. Încăperea părea plină de praf, de fum și de sunetul de lemn făcându-se țândări. Paznicul Guma-de-Mestecat m-a lipit de perete, cu trupul scut între mine și dezastru, în timp ce oțelul s-a înclinat și rafturile s-au răsturnat, unul după altul, căzând ca niște piese de domino aranjate în șir.

Mi s-a părut o veșnicie până când Paznicul Gumă-de-Mestecat mi-a dat drumul. Cred că era năucit; știu că eu eram, categoric. În definitiv, nu ți se întâmplă în fiecare zi să: A) te desparți de prietenul tău secret; B) fii răpită de (un fel de) foști agenți guvernamentali; și C) te pomenești că sus-menționatul prieten secret încearcă să te salveze trecând cu un stivuior prin zid.

— Cammie! l-am auzit pe Josh strigând prin praf, dar nu puteam să-i răspund, nu atunci.

Domnul Solomon era la podea.

Planificase totul, pentru orice situație neprevăzută, în afară de una: perseverența unui băiat obișnuit care are ghinionul să iubească o fată excepțională.

— Cammie! a exclamat Josh, prin praful care se agita în jurul stivuiitorului, coborând pentru a se așeza în vârful unui morman de moloz. Trebuie. Să. Vorbim.

— Da, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o pe mama. Puternica, frumoasa, geniala mea mamă.

— Trebuie.

Domnul Solomon începea să se miște. Paznicul Gumă-de-Mestecat alunga praful din aer, iar Bex rânjea de parcă ar fi avut parte de cea mai mare distracție din toată viața ei. Se sfârșise. Testul, minciunile, totul. Se sfârșise, așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face:

— Josh, am spus. Aș dori să ți-o prezint pe mama.

Capitolul 29

După ce aflasem adevărul despre părinții mei și înainte de a veni la Colegiul Gallagher, singurele momente când nu eram neliniștită era când îi aveam pe amândoi în fața ochilor.

Cred că atunci am început să devin Cameleonul. Mă furisam în dormitorul lor și îi priveam dormind. Zăceam, fără un zgomot, în spatele canapelei, ascultând sunetele televizorului, în timp ce ei se relaxau, seara. Dar, chiar și pentru mine, noaptea testului final de Op-Acop a fost o noapte lungă.

Ora 23:00: Agentele se întorc la cartierul general și primesc ordin să se ducă la culcare.

Ora 23:40: Tina Walters raportează că directoarea Morgan s-a incuiat în biroul ei cu Subiectul.

Ora 01.19: Agentă reușește să-și îndepărteze tot rumegușul și mazăga din păr.

Ora 02:30: Majoritatea elevelor de clasa a zecea încetează să învețe pentru Ț.L. și se duc la culcare.

Ora 04:00. Agentă nu poate încă să adoarmă. Agentă își dă seama că scenariul cel mai fericit ar presupune un pahar de ceai „modificator de memorie” și Subiectul trezindu-se în patul său, câteva ore mai târziu, fără să-și amintească nimic din ceea ce se întâmplase în seara precedentă. Agentă nu vrea să se gândească la scenariul cel mai nefericit.

A doua zi dimineață, la ora șapte, mă săturasem de așteptare, așa că am bătut la ușa biroului mamei. Credeam că sunt pregătită pentru orice, că, după ziua precedentă, nimic nu mă mai poate lua prin surprindere.

M-am înșelat.

— Bună, a spus Josh.

— Ce... Hm... Cum...

Mi-am dat seama, după expresia de pe chipul lui, că începea să se îndoiască serios de recent dezvăluita mea condiție de geniu, dar nu aveam ce face: ar fi trebuit să fie plecat

deja. N-ar fi trebuit să dau ochii cu el. N-ar fi trebuit să avem acel moment stânjenitor în care să ne înghesuim în pragul ușii de la biroul mamei. Cele două jumătăți ale vieții mele nu trebuiau să se ciocnească.

— Ai fost aici toată noaptea? l-am întrebat când, în cele din urmă, mi-am redobândit capacitatea de a gândi coerent.

Avea ochii roșii și grei, dar nu arăta ca unul dornic să se ducă la culcare. La drept vorbind, arăta ca unul care nu avea să mai doarmă niciodată.

S-a frecat la ochi.

— Da. Am sunat-o pe mama și i-am spus că rămân peste noapte la Dillon. Ei... ei n-au știut nimic despre... N-au avut nimic împotriva.

— Da, am spus. Nu s-ar zice că identitatea apelantului e afișată când suni de la numărul nostru.

N-am spus-o ca pe o glumă, dar „vechiul Josh” ar fi râs sau ar fi arborat acel zâmbet moale, blajin. „Noul Josh” a rămas neclintit, privindu-mă.

— Cammie, s-a auzit deslușit în Sala de Istorie glasul mamei de dincolo de pragul ușii. Vino înăuntru, te rog.

Am intrat, atingându-mă de el preț de o clipă care n-a durat nici pe departe destul.

— Eu o să... Josh a pornit către băncile din capul scărilor. Mama ta și tipul ăla... au spus că pot să aștept.

Dar eu nu voiam să aștepte. Dacă mă aștepta, trebuia să-l privesc în ochi. Trebuia să spun lucruri care aveau noimă doar într-o limbă pe care nici măcar eu n-o știu. Voiam să plece și să nu privească înapoi. Dar înainte să pot spune asta, mama a insistat:

— Cammie, acum!

Și am știut că nu mai aveam timp. În atâtea privințe!

Nu m-a îmbrățișat, nu m-a sărutat — ceea ce era ciudat. Nu neașteptat, dar asta mi-a creat senzația că întâlnirii cu

mama îi lipsește ceva, ca și cum, înainte să mă așez pe canapea și să întreb ce avem la cină, ar trebui să rămân în picioare lângă ușă, așteptând ca ea să spună: „Ce faci, copilă?” Mi-am rotit privirea și l-am văzut pe domnul Solomon în colțul camerei.

— Ai dormit bine? m-a întrebat.

— Nu prea.

Nu era o minciună.

— Mi-a făcut plăcere vizita lui Josh, a spus mama. Pare de treabă. (*Este.*) A fost plăcut să-l cunosc, în sfârșit.

— Da, eu... Apoi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Stați așa!

Mama i-a zâmbit domnului Solomon și — vă vine să credeți? — el i-a zâmbit înapoi. Cu dinți și tot ce trebuie! (OK, poate că mi-a trecut atunci prin minte că arată bine. Dar numai o secundă sau două.)

— Draga mea, ești bună, a spus mama, văzându-mi expresia de uluire totală. Dar acordă-ne și nouă puțină încredere.

Dumnezeule! M-am prăbușit pe canapeaua de piele.

— Cum...

Erau nenumărate feluri în care puteam să termin propoziția aceea: De când știau? Până unde erau dispuși să mă lase să merg? Cum au aflat?

— Ai fost foarte ocupată, a spus mama.

S-a așezat pe unul dintre frumoasele scaune de piele din fața mea și și-a pus picior perfect peste picior.

— Vrei să spui că nu te-ai mirat cum de te-am găsit aseară? m-a întrebat domnul Solomon.

Nu, nu mă mirasem. Totul se întâmplase atât de repede și, după multe ore, eram stăpânită de același val de emoție. Mă simțeam ca o idioată: o mare, mare toantă prinsă cu degetele în borcanul cu dulceață.

— Cammie, asta nu e o școală obișnuită — nu poate fi, cu eleve atât de excepționale. Ceea ce ai făcut tu a fost nesăbuit și neglijent și, dacă ai încerca o asemenea cascadorie într-o misiune, vieți ar fi puse în pericol și operațiuni ar putea eșua. Știi asta, nu-i așa?

— Da, doamnă director.

— Acestea fiind zise, conform cuiva cu o experiență extrem de bogată — a aruncat o privire către domnul Solomon, care a dat aprobator din cap — a fost o demonstrație cu adevărat impresionantă.

— A fost? M-am uitat de la unul la altul, așteptând să se deschidă o trapă care să mă trimită direct în carceră. N-am... încurcat-o?

Mama și-a înclinat capul, cântărindu-și vorbele:

— Hai să spunem doar că ai avut una dintre cele mai complexe exerciții de Operațiuni sub Acoperire pe care le-a îngăduit vreodată școala noastră.

— *Oh!* am zis, și cuvântul a sunat greu.

— Dar, Cam, a continuat mama, aplecându-se spre mine, de ce n-ai venit să-mi spui?

Părea rănită. Era o tortură — o tortură grea.

— Nu știu. (*Nu plânge. Nu plânge. Nu plânge.*) Eu doar... Era prea târziu. Glasul începea să-mi tremure.

— Nu voiam să-ți fie rușine de mine.

— Ei, rușine? a spus domnul Solomon și mi-a trebuit o fracțiune de secundă să-mi amintesc că era în încăpere. Crezi că, la vârsta ta, ea ar fi scăpat basma curată cu câte ai făcut tu? Solomon a râs, apoi a zâmbit. N-a fost mama ta în tine — a fost tatăl tău.

S-a ridicat și a pornit spre fereastră. I-am văzut imaginea oglindită în sticla scăldată de soare, când a vorbit.

— Tatăl tău a spus mereu că vei fi bună. (*Bine, deci poate că încă era puțin sexy...*) Cammie, cred că am fost cam dur cu

tine semestrul ăsta, a adăugat Joe Solomon, de parcă mi-ar fi dezvăluit un secret. Știi de ce? (*Pentru că mă urăști*, a fost răspunsul care mi-a răsărit în minte, deși știam că nu era cel corect.) Am pierdut deja un membru drag al familiei Morgan. S-a uitat când la mine, când la mama: Așa că aș da orice să nu mai vii niciodată în clasa mea.

Șocată și rănită, n-am putut decât să mă uit la el, cu privirea încremenită. A vârât mâna în buzunar și a scos formularul unde marcasem căsuța „Operațiuni sub Acoperire”.

— Ești sigură că nu vrei să găsești un birou sau un laborator comod pe undeva? Pentru că n-am răspuns, după un moment Solomon a împăturit înapoi formularul și l-a băgat în buzunar. Ei, dacă e să faci muncă de teren, o să fii pregătită. Îi datorez măcar atât tatălui tău.

În glas i s-a strecurat tristețea și, pentru prima oară, l-am văzut pe Joe Solomon ca pe un om.

— Îi datorez mai mult de-atât. S-a uitat către mama, care i-a răspuns printr-un zâmbet trist, cu înțeles. Vacanță plăcută, Cammie, a adăugat domnul Solomon, revenind la tonul lui obișnuit, în timp ce ducea mâna spre clanță. Odihnește-te. Următorul semestru nu va fi floare la ureche, așa cum a fost experiența prin care tocmai ai trecut.

Asta a fost floare la ureche?! îmi venea să strig, dar Joe Solomon plecase deja. Voiam răspunsuri de la el. Cât de bine îl cunoscuse pe tata? De ce a venit la Colegiul Gallagher acum? De ce aveam senzația că povestea e mai lungă?

Dar apoi mama a vorbit și mi-am dat seama că eram singure. Scutul mi-a căzut și aveam senzația că aș putea să mă cuibăresc lângă ea și să dorm până după Crăciun.

— Cammie, a spus ea, apropiindu-se ca să se așeze lângă mine. Nu mă bucur că m-ai mințit. Nu mă bucur că ai încălcat regulile, dar există o parte din povestea asta care mă face foarte mândră.

— Partea cu calculatorul? am încercat să ghicesc. Pentru că, zău, a fost numai meritul lui Liz. Eu n-am...

— Nu, copilă. Nu despre asta e vorba. Mi-a luat mâna în mâna ei. Știi că tatăl tău și cu mine nu eram siguri că vrem să urmezi școala de aici?

Auzisem o mulțime de nebunii în viața mea, dar aceea m-a lăsat cu gura căscată.

— Dar, mamă... tu ai fost o Fată Gallagher... Am de urmat o tradiție... Este...

— Draga mea, m-a oprit mama. Când am venit aici, știam că urmează să te lipsesc de tot ce nu se găsește între aceste ziduri. Nu voiam ca asta să fie singura viață pe care s-o cunoști. Mi-a mângâiat părul: Tatăl tău și cu mine ne întrebam dacă e locul cel mai bun pentru tine.

— Dar ce... cum ați luat decizia? am întrebat, dar de îndată ce am rostit cuvintele, am știut că era o întrebare prostescă.

— Da, copilă, când l-am pierdut pe tatăl tău am știut că trebuie să renunț la munca de teren...

— Și aveai nevoie de o slujbă? am încercat să termin în locul ei.

Ea m-a contrazis, clătinând din cap:

— Trebuia să vin acasă.

Când am început să plâng? Chiar nu știam. Chiar nu-mi păsa.

Mama m-a mângâiat pe păr și a spus:

— Dar lucrul care m-a îngrijorat cel mai mult în privința asta a fost că trebuie să-ți petreci copilăria învățând să fii dură și puternică, fără să înveți niciodată că e în regulă să fii blândă și dulce. Și-a îndreptat spatele, lângă mine, forțându-mă s-o privesc în ochi. Dacă facem ceea ce facem, nu înseamnă că trebuie să renunțăm la partea din noi care iubește. Cam, eu l-am iubit pe tatăl tău... *îl iubesc* pe tatăl tău. Și pe

tine. Dacă aş crede că trebuie să renunţi la asta... să nu cunoşti asta niciodată... te-aş duce cât de departe de-aici aş putea.

— Ştiu, am spus.

Nu era o minciună.

— Bine. Mă bucur că eşti destul de deşteaptă să ştii asta, a spus mama, apoi m-a împins de lângă ea. Acum du-te. Ai teste de dat.

Mi-am trecut mâinile peste faţă, căutându-mi lacrimile răătăcite, apoi m-am ridicat şi am pornit spre uşă. Dar înainte să ies, m-a oprit.

— Ar fi fost în regulă, copilă, ştii? Să marchezi cealaltă căsuţă.

Mi-am întors privirea spre ea şi am văzut nu directoarea sau spioana sau măcar mama, ci femeia pe care o văzusem plângând.

Şi tocmai când credeam că nu se poate s-o iubesc şi mai mult.

— N-aş atinge-o, în locul tău.

Josh s-a întors la auzul cuvintelor mele. Totuşi, degetele lui erau periculos de aproape de sabia lui Gilly.

— Noi ne pricepem destul de bine să ne păzim lucrurile, am spus, apropiindu-mă încet.

Şi-a vârât mâinile în buzunare. Era, probabil, locul cel mai sigur pentru ele, dar gestul mi-a amintit de seara când ne cunoscusem. Tânjeam după strada aia întunecată, după şansa de-a o lua de la capăt.

— Aşadar, a spus el. Spioană, ai?

Nu şi-a dezlipit nicio clipă ochii de la sabia. Nu-l puteam învinui. Nici eu nu voiam să mă uit la mine.

— Da.

— Asta explică multe.

— Aşadar, ți-au spus? am întrebat.

Josh a dat aprobator din cap.

— Da, mi-au oferit turul de onoare.

Cumva, îmi venea greu să cred, dar nu era tocmai momentul să spun: „Ai văzut nava cu propulsie nucleară pe care o ținem în pivniță?”, așa că doar am încuviințat din cap.

— Josh, știi că nu poți niciodată...

— Să spun cuiva? S-a uitat la mine. Da, mi-au explicat.

— Adică, niciodată, Josh. Niciodată.

— Știu, a răspuns el. Pot să păstrez un secret.

Vorbele lui m-au înțepat. Asta fusese și intenția.

Iată-ne acolo, într-o sală dedicată vieților secrete și victoriilor secrete. Vedea totul, din locul unde se afla. Lumea mea se dezvăluia sub ochii lui. Eram dezbrăcată de secrete. Dar ne despărțeau mai multe lucruri decât vreodată până atunci.

— Îmi pare rău, am mințit. Îmi pare rău că nu sunt... obișnuită.

— Nu, Cammie, înțeleg povestea cu spionajul, a spus el, întorcându-se spre mine. Dar tu nu m-ai mințit numai în privința școlii pe care o urmezi. Avea glasul aspru, dar rănit, iar ochii îi păreau aproape vineții. Nici măcar nu știi cine ești.

— Ba da, știi, am răspuns. Știi tot ce contează.

— Tatăl tău? m-a întrebat.

Am încremenit.

— Ceea ce s-a întâmplat... e clasificat... nu puteam să-ți spun. Am vrut, dar...

— Atunci spune-mi pur și simplu că a murit. Spune-mi că mama ta nu știe să gătească și că ești singură la părinți. Nu... inventa o familie. Nu inventa altă viață. Josh a privit peste balustrada ce se întindea de-a lungul Sălii de Istorie, în holul înalt al Conacului Gallagher, și a spus: Ce e așa grozav la normalitate?

Poate că eu eram geniul, dar Josh era cel care vedea adevărul. O vreme, avusesem nevoie de altă viață, o viață de probă — temporar normală. Era dificil mă uit în ochii răniți ai cuiva drag și să-i spun că nu voi fi niciodată liberă să-l iubesc cu adevărat, pentru că... ei, bine... atunci ar trebui să-l omor.

Apoi mi-am dat seama unde ne aflam, la ce se uita. JOSH ȘTIE! am strigat, în minte. Nu mai trebuie să existe minciună. Josh e în interior. E unul de-al nostru (într-un fel). E...

Dar Josh cobora scara. Am țâșnit după el, țipând:

— Josh, stai! Acum e în regulă. E...

Când a ajuns jos, s-a oprit și și-a vârât mâna în buzunar.

— Îi vrei?

Am văzut cerceii în palma lui.

— Da, am spus, dând din cap și înghițându-mi lacrimile. Am zburat pe scări în jos și el mi i-a pus în palmă atât de repede încât nici măcar nu i-am simțit atingerea. Îmi plac foarte mult. N-am vrut să...

— Sigur.

S-a îndepărtat de mine. Cunosc, probabil, zeci de feluri diferite de a imobiliza un băiat de talia lui Josh — nu că aş fi folosit vreuna dintre ele. (Bine, recunosc, m-am gândit la asta...)

Dumnezeule, o să plece! am gândit, fără să știu dacă să mă întristeze pierderea lui sau să mă îngrozească faptul că era lăsat să iasă pe ușă, cu amintirea secretelor noastre intactă. Cu siguranță, n-or să îngăduie una ca asta, mi-am zis, doar dacă nu cumva au încredere în el... dacă nu cumva cineva a decis că nu e nevoie să bea ceai, să meargă la culcare și să se trezească simțindu-se de parcă ar fi avut un vis nebun pe care nu și-l poate aminti.

Dacă nu cumva e în regulă să-l iubesc.

A întins mâna spre clanță, așa că am izbucnit:

— Josh! Știam că, dacă Colegiul Gallagher avea de gând să-și asume un risc cu el, eu trebuia măcar să încerc să îndrept lucrurile. Eu... eu merg în Nebraska în vacanța de iarnă. Acolo locuiesc bunicii... părinții tatălui meu. Dar mă întorc.

— OK, a spus el, cu mâna pe clanță. Presupun c-o să te mai văd.

A fost rapid, cât ai clipi, dar Josh mi-a zâmbit — în fugă, dulce — și asta a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că a vorbit serios când a spus c-o să mă mai vadă. Și, mai important, asta dovedea c-o să mă caute din priviri.

Tocmai începeam să-mi imaginez cum va fi: un an nou, un nou semestru, un nou început, fără secrete între noi, dar el s-a oprit și a spus:

— Oh, mulțumește-i mamei tale pentru ceai.

A deschis ușa și a ieșit. Am rămas multă vreme în mijlocul holului gol. În definitiv, în filme, despărțirea dramatică e urmată adesea de scena în care cel plecat dă buzna înapoi pe ușă și o copleșește pe cea rămasă în urmă cu un foarte dramatic, foarte erotic sărut. Și, dacă viitorul îmi rezerva un potențial sărut dramatic și erotic, nu aveam de gând să părăsesc locul ăla.

Am simțit ceva moale și cald frecându-se de piciorul meu. M-am uitat în jos și l-am văzut pe Onyx încolăcindu-și coada pe după glezna mea. Torcea, consolându-mă, părând o pisică foarte norocoasă, și am știut că cercul se închisese.

În spatele meu, fetele au năvălit pe scări în jos, spre Sala Mare și spre câteva minute de repetat, înainte de prima zi a testelor finale, dar, în timp ce treceau pe lângă mine, am știut care avea să fie principalul subiect de discuție la micul dejun. (Dacă voi credeți că fetelor obișnuite le place bârfa, ia încercați să vedeți cum sunt Fetele Gallagher!)

Cu toate astea, privirile lor insistente nu m-au deranjat. Am rămas, legănându-mă, în mijlocul șuvoiului de trupuri care se revărsa spre o nouă zi, dar nu m-am clintit până când a apărut Bex lângă mine.

— Hei. Mi-a vârat o carte și o chiflă în mâini. Haide, a spus ea, trăgându-mă de braț. Avem testul la Ț.L., știi. Liz a făcut fișe.

Mi-am urmat prietena pe scări în sus și m-am pierdut în marea de fete care erau îmbrăcate ca mine, educate ca mine și ascunse în aceeași lume.

Oare aceasta ar fi lumea pe care aș alege-o dacă aș putea da timpul înapoi — să fiu neștiutoare și veselă și fericită — dacă aș putea să trăiesc o viață perfectă, pe o stradă cu vieți perfecte, și să nu știu nimic despre lucrurile neplăcute care trebuie făcute în locuri pe care majoritatea oamenilor le găsesc pe hartă? Nu știu. Poate că da, dacă mintea mea ar fi ca o tăbliță de desenat și aș putea s-o scutur și să șterg tot ce știu. Dar am pătruns deja prea adânc. Știu ce umbre pândesc în noapte și știu să mă lupt cu ele.

Bex și cu mine am urcat scările. Apoi ni s-a alăturat Liz. Apoi Macey. Nu știu ce-o să se întâmple în semestrul următor. Nu știu dacă Josh va mai vorbi cu mine vreodată. Nu știu ce-și va aminti sau ce ne așteaptă la Op-Acop și nici măcar cum va arăta domnul Smith anul viitor, în septembrie. Dar știu cine va fi lângă mine și, după cum știe orice bun spion, uneori asta e de-ajuns.